

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΙΝΟΗ

Ἐπίσημον δημοσιογραφικόν ὄργανον
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΤΟΜΟΣ
14^{ος}

ΜΗΝ
Ἀπρίλιος

ἔΤΟΣ
2003

ΤΕΥΧΟΣ
135

«Οὐσὴς οὖν
ὀψίας τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ
τῇ μιᾷ τῶν
Σαββάτων,
καὶ τῶν θυ-
ρῶν κεκλει-
σμένων ὅπου
ἦσαν οἱ μα-
θηταὶ συνηγ-
μένοι διὰ
τόν φόβον
τῶν Ἰου-
δαίων, ἦλθεν
ὁ Ἰησοῦς
καὶ ἔστη εἰς
τὸ μέσον, καὶ

λέγει αὐ-
τοῖς· εἰ-
ρήνῃ ὂν.
Καὶ τοῦτο
εἰπὼν ἔδει-
ξεν αὐτοῖς
τὰς χεῖρας
καὶ τὴν
πλευρὰν
αὐτοῦ.
Ἐσχάρασαν
οὖν οἱ
μαθηταὶ ἰ-
δόντες τὸν
Κύριον»
(Ἰωάνν. κ'
19-20).

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΟΥ

Σ' ΑΓ. Όρος Ἱ. Μ. Διονυσίου Καθ. 587 μ., β. 14β)
Ἀπὸ τὸν Ἀ' Τόμον «ΟΙ ΘΕΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ»

Οι Μυροφόρες αἰώνιον παράδειγμα ἀνδρείας καί αὐτοθυσίας

«Ἡγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε, ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν». Αὐτό τό χαρμόσυνο ἀναστάσιμο μήνυμα ἄκουσαν πρῶτες οἱ μυροφόρες γυναῖκες, οἱ πιστές μαθήτριες τοῦ Κυρίου. Ἦταν ἡ ἀνταμοιβή διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν διδάσκαλό τους, καὶ τὴν ἀνδρεία πού ἔδειξαν στὶς δύσκολες ἐκεῖνες ὥρες. Τίποτα δὲν ὑπολόγισαν. Οὔτε τὴν ἐχθρὰ τοῦ λαοῦ, οὔτε τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων, οὔτε τὴν δύναμιν τῶν στρατιωτῶν, οὔτε τὴν ἀπειλή τῆς ἐξουσίας. Ἐκαναν μιά ἥρωική «ἐξοδο» καὶ ἦλθαν στὸ μνημεῖο διὰ νὰ προσφέρουν ἀρώματα στὸν Χριστό. Καὶ ὁ ἀναστημένος Χριστὸς κάμνει τὴν πρώτη ἐμφάνισή του σ' αὐτές, τιμώντας τὴν ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας. Ἔτσι οἱ Μυροφόρες ἔγιναν τὸ αἰώνιο παράδειγμα ἀγάπης, ἀνδρείας καὶ αὐτοθυσίας.

Ἡ χριστιανικὴ ἀνδρεία κατὰ κόσμον μπορεῖ νὰ φαίνεται ὡς «ἀναρχία», ἀλλὰ εἶναι ἡ πιὸ ὑγιὲς ἔκφρασις τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἀνδρεία τῶν Μυροφόρων πηγάζει ἀπὸ τὴν πίστη, ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἀγάπην καὶ ποτίζεται μὲ τὰ δάκρυα πού οἰκοδομοῦν καὶ τὴν ἐλπίδα πού δίνει δύναμιν καὶ ὑπομονή. Αὐτὰ ὅμως τὰ διαθέτει ὁποῖος προχωρεῖ μπροστὰ μὲ τὴν καρδιά καὶ ὄχι μὲ τὴν ψυχρὴ λογική. Ἡ λογικὴ ὑπολογίζει, γι' αὐτὸ καὶ δειλιάζει, ὅπως ἔγινε μὲ τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι μπροστὰ στὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸν σταυρικὸ θάνατο τοῦ διδασκάλου τους διασκορπίσθηκαν. Ἡ καρδιά ἀγαπᾷ καὶ προχωρεῖ στὸν ἀγῶνα. Ὅπως καὶ ἡ καρδιά τῶν Μυροφόρων ἀγάπησε πολὺ, γι' αὐτὸ καὶ προχώρησαν μέχρι τέλους στὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος.

Ἡ ἀνδρεία εἶναι ἀπαραίτητη στὸν ἀγῶνα τὸν πνευματικόν. Ἐκεῖνος πού διαθέτει ἀνδρεία δὲν φοβάται στὶς δύσκολες στιγμές. Καὶ ἂν λιγοψυχήσῃ..., στρέφεται μὲ μετάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν καὶ νικᾷ τοὺς ἐχθρούς. Ἡ δειλία δὲν ἔχει θέση στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀλήθεια. Ὅποιος δειλιά μπροστὰ στὸ καθήκον, συγχύζεται, ἀπελπίζεται καὶ τελικὰ καταστρέφεται, δηλαδὴ χάνεται. Αὐτὸ παρατηρεῖται εἰς πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς. Γιὰ νὰ φθάσουμε ὅμως στὴν Ἀνάστασιν πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ἀγωνισθοῦμε, δηλαδὴ νὰ βαδίσουμε πρῶτα τὸν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ....

Ὅλοι μποροῦμε νὰ γίνουμε μυροφόρες ψυχές, ἀρκεῖ νὰ ἀφήσουμε ἐλεύθερην τὴν καρδιά μας νὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο φῶς τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἀλήθεια, φῶς καὶ δικαιοσύνη». (Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Κηρύκου εἰς τὸν ἱ. Ν. Ἀγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν κατὰ τὸ ἐφετεινόν Πάσχα, ὀλίγον πρό τοῦ «Δεῦτε λάβετε φῶς»).

«ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΙΝΟΗ»

Μηνιαῖον ὀρθόδοξον, ἱεραποστολικόν, ἐποικοδομητικόν
καὶ ἀντιστασιακὸν περιοδικόν

Ἰδιοκτέτες: Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς (Γ.Ο.Χ.)

Ἐκδότες: Ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Κήρυκος

Διευθυντής: Ἀντώνιος Μάρκου

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Προαιρέτικῃ ἑπιστά συνδρομῇ 15 ΕΥΡΩ

Διὰ συνδρομὰς - ἀλληλοσφραγία ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸ «ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΙΝΟΗ», Ἐπισκοπεῖον Ἀτ. Αἰκατερίνης.

Στρογγύλη 19400 Τ.Θ. 54, Κορωπὶ Ἀττικῆς. Τηλ. 210.60.20.176, 210.97.01.083

Διὰ κατ'ἀποστάσει συνδρομῶν μέσῳ Ἑθνικῆς Τραπέζης:

Ἀριθμ. Λογάρ. 081/753590-28

ΨΕΥΔΟΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΠΑΤΟΥΝ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ "ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ" ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Υπό Μητροπ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής ΚΗΡΥΚΟΥ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Μακαριώτατος προσελθὼν εἰς τὸ Πνευματικόν Ἐκκλησιαστικόν Κέντρον, ἐσπευσεν καὶ «ἐδικαιολόγησε» τὴν «παραίτησιν» του, μετὰ δύο «ψευδοεπιχειρήματα», τὰ ὁποῖα τοῦ ὑπέδειξαν νὰ ἐπικαλεσθῇ, πρὸς παραπληροφόρησιν τῶν πιστῶν, καὶ ἀσφαλῶς διὰ νὰ «ἀναπαύσουν» τὴν συνειδησίν του, ἢ ὁποῖα, καθ' ἃ γνωρίζω, ἄλλα τοῦ ὑπαγορεύει. Συγκεκριμένως ἐπεκαλέσθη τὰς «παραιτήσεις» ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κων/λεως τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (4ος αἰών), καὶ τοῦ Πατριάρχου Παύλου Δ' τοῦ Κυπρίου (8ος αἰών). Μετὰ αὐτὰ τὰ «ἐπιχειρήματα» τινὲς ἐπλανήθησαν καὶ εἶπον: *«Εἶδате, ἔχει ἄδικον ὁ Μεσογαίας ποὺ δὲν δέχεται τὴν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου, ἀφοῦ καὶ ἅγιοι ...παραιτήθηκαν»*. Ἄς ἴδωμεν ὅμως αὐτὰ τὰ δύο «ἐπιχειρήματα», διὰ νὰ φανῇ πόσον ἀπατηλά εἶναι:

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ἐπιχείρημα ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Διαβάζοντας τὸν βίον του, διαπιστώνουμε, ὅτι ἡ ἀνάδειξις του ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὴν Ἐνδημοῦσαν Σύνοδον τῆς Κων/λεως εἰς Ἀρχιεπίσκοπον τῆς πρωτεύουσας, καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἀνάληψις τῆς Προεδρίας τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκρεπε διὰ νὰ εἶναι σύμφωνη μετὰ τὴν Κανονικὴν τάξιν, νὰ ἐγκριθῇ ὑφ' ὅλων τῶν Πατέρων τῆς Συνόδου. Τινὲς ὅμως τῶν Ἀνατολικῶν καὶ δὴ τῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου Πατέρων προσῆλθον εἰς τὴν Σύνοδον καθυστερημένα, καὶ ἔθεσαν θέμα Κανονικότητος τῆς ἐκλογῆς. Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου ἐπῆλθε διάστασις ἀπόψεων, ἄλλων ἀποδεχομένων τὸν Ἅγιον ὡς Κανονικῶς ἐκλεγέντα καὶ ἄλλων ὡς μὴ Κανονικῶς. Ὁ Ἅγιος μὴ θέλων νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ θρόνου καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὴν προσφιλεῖ του ἔρημον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Ἐπισκοπὴν του, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξ ἀρχῆς χειροτονηθεῖ, δηλαδὴ τὰ Σάσιμα. Τί προκύπτει λοιπὸν ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας;

α) Ὁ ἅγιος, ἀπεχώρησε τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κων/λεως καὶ ἀπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου οὐσιαστικὰ ὡς «διωχθεὶς», καθ' ὅσον ἐτέθη θέμα Κανονικότητος ἀναφορικὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν του. Δὲν παρητήθη οἰκειοθελῶς, ὅπως συνεχῶς ἐπικαλεῖται ὁ Μακαριώτατος διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἰδικήν του «παραίτησιν». Ὁ Ἅγιος ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν του, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ «εἰς τὴν θάλασσαν», ὡς ὁ προφῆτης Ἰωνᾶς, διὰ νὰ κωπᾶσῃ τὸ κλυδώνιον ποῦ εἶχε ξεσπάσει κατὰ τὴν πορείαν αὐτῆς τῆς Συνόδου. Ἐρωτῶμεν εὐθέως τὸν Μακαριώτατον, ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπικαλεῖται τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὡς ἐπιχείρημα, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἱερόσυλον προσωπικὴν του συμπαιγνίαν περὶ παραίτησεως, ἐρωτῶμεν ὅμως εὐθέως καὶ τοὺς τρεῖς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι τὴν 5.2.2003 ἀπεδέχθησαν αὐτὴν τὴν περὶ παραίτησεως συμπαιγνίαν καὶ ἤνοιξαν ἄλλην βαθεῖαν πληγὴν εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας; Συνέβη κατὶ παρόμοιον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Μακαριωτάτου ἢ ἐγένετο τὸ ἐντελὲς ἀντίθετον; Παρητήθη ὁ Μακαριώτατος διὰ νὰ κωπᾶσῃ ἡ τρικυμία ἢ διὰ νὰ γίνῃ μεγαλύτερα καὶ νὰ προκαλέσῃ καὶ νέον σχίσμα; Δυστυχῶς καὶ μόνῃ

αὐτὴ ἡ ἐπικλήσις τῆς περιπτώσεως τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἀποτελεῖ βαρεῖαν ἀσέβειαν καὶ ὕβριν κατὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, διότι ἐν προκειμένῳ ἡ «παραίτησις» τοῦ Μακαριώτατου δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ ἐκείνην τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος «παρητήθη» διὰ τὴν ἐξυπηρετήσιν καὶ ἱερόσυλον συμπαιγνίαν – συναλλαγὴν. Δηλαδή, Μακαριώτατε κ. Ἀνδρέα καὶ Σεβ/τε κ. Νικόλαε, συμφωνήσατε, συναποδέχθητε καὶ διεπραγματεύθητε τὰ κάτωθι: «**Σοῦ δίδω τὴν θρόνον καὶ κάμνεις τὰς ἐπισκοπικὰς χειροτονίας** (ἐκ τῶν ἀδελφῶν Τσακίρογλου) **τὰς ὁποίας ἀπορρίπτεις ἀπὸ τὸ 1995!** καὶ ὕστερα λέγετε ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν τοῦτο μὲ συναλλαγή, ὅτι δὲν εἶναι συμπαιγνία;

β) Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀπ' ἀρχῆς διατυπωθεὶς λόγος ὑγείας, τὸν ὁποῖον ἐπεκαλέσθη ὁ Μακαριώτατος, εἶναι πραγματικὸς καὶ εἰλικρινὴς ἢ εἶναι προσηματικὸς; Ὁ Μακαριώτατος, δηλαδή, τελεῖ ὑπὸ «χαλεπὴν νόσον, παντελὴ ἀκίνησίαν αὐτῷ ἐμποιοῦσαν», ὡς ἀναφέρουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἢ συμβαίνει κατὰ ἄλλοι; Τὰ πράγματα διαβεβαιοῦν περὶ τοῦ ἀντιθέτου, διότι: 1) Τὴν ἡμέραν τῆς «παραίτησέως» του, ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε τῆς Συνόδου καὶ συμμετέσχε ἐνεργῶς εἰς αὐτὴν ἐπὶ ὀκτῶ ὁλοκλήρους ὥρας. Ποίος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ὑπολοίπους Ἀρχιερεῖς ἀντέξε καλύτερον ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον; 2) Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἐκτὸς Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ τοὺς πείσῃ νὰ μὴν ὑποχωρήσουν ἀπὸ τὰ «συμφωνηθέντα» περὶ «παραίτησέως», περὶ «ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου», περὶ ἐκδιώξεως τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου ἀπὸ τὸν Ἱ. Ν. Ἀγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν, περὶ «χειροτονιῶν», κλπ. κλπ. 3) Τὴν Δευτέρα 11.2.2003, ἡ ὁποία ὠρίσθη διὰ «τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου» καὶ πάλιν ἦτο παρὼν. 4) Τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου δὲν παρέλειψε νὰ παραστῇ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. 5) Δὲν ἐκωλύθη ἔνεκα λόγων ὑγείας νὰ ταξιδέψῃ καὶ εἰς ...Κύπρον! 6) Μόλις ἔλαβε εἶδησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1 τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον «ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΕΠΙ ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ» ἀμέσως ἔστειλε ἐπιστολὴν εἰς τὸν Σεβ/τον Πειραιῶς κ. Νικόλαον, ὡς «Συναρχιεπίσκοπος». 7) Μετέβη εἰς Κατερίνην διὰ νὰ πείσῃ τὸν ἀσθενοῦντα Σεβ/τον κ. Γοργόνιον νὰ εἶναι παρὼν εἰς τὴν φατριαστικὴν συνεδρίασιν τῆς 25.4.2003, εἰς τὴν ὁποίαν πράγματι τὸν μετέφεραν μὲ ἀσθενοφόρο καὶ 8) Στὴς 25.4.2003, οἱ πέντε φατριάζοντες Ἀρχιερεῖς, «ἀπεφάσισαν» ὅχι νὰ τὸν ἀπαλλάξουν διὰ τοὺς «λόγους ὑγείας», τοὺς ὁποίους προέβαλε, ἀλλὰ «ὅλως παραδόξως» τοῦ ἀνέθεσαν τὴν «ποιμαντορίαν» τῆς Μητροπόλεως Πατρῶν, μὲ τὸν γελοῖον ἀντιπαραδοσιακὸν τίτλον «Πρόεδρος Πατρῶν», Ἐπίσκοπος τῶν Ἱερῶν Μονῶν(!) καὶ Συνοδικὸν μέλος(!) τὸ ὁποῖον θὰ ὑπογράψῃ μετὰ τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον»! Πάντα δὲ ταῦτα «ἀπεφασίσθησαν» διὰ νὰ ἔχουν εἰς τὴν συνέχειαν «πλειοψηφίαν», εἰς μίαν ἀτυχὴ προσπάθειαν νὰ μὴν παρακωλυθῇ ἡ προσυμπεφωνημένη ἱερόσυλος συναλλαγή!!! (Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἀναλυτικώτερα).

Ἀρκοῦμαι μόνον εἰς αὐτὰ καὶ ἐρωτῶ: Ἐχει λόγους ὑγείας ὁ Μακαριώτατος ἢ διαβεβαίῳ, μὲ ὅλα αὐτὰ, ὅτι παρακολουθεῖ τὰ πάντα καὶ συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς ὅλα; Νὰ διατὶ λέγομεν, ὅτι πρόκειται περὶ συμπαιγνίας, ἢ ὁποία ὑποκρύπτει δόλον καὶ ἱερόσυλον συναλλαγήν. Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα ἐν προκειμένῳ τῆς «ΠΛΑΝΗΣ»⁽¹⁾

(1) Σύμφωνα μὲ τοὺς γνωστούς καὶ ἐγκρίτους ἐρμηνευτὰς τῆς ἐπιστολῆς τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς ἐν Παμφυλίᾳ Συνόδου, ἥτοι τὸν Ζωναρὰν, Βαλααμῶνα καὶ Βλάσταρην (βλ. Πηδάλιον σελ. 179).

ἡ καὶ τῆς «ΑΝΟΙΑΣ»⁽²⁾ (= παραφροσύνης) εἶναι τό νά φρονοῦν... ὅτι δύναται ὁ Ἀρχιερεὺς «τῆς μέν Ἀρχιεπισκοπῆς παραιτεῖσθαι, τὴν δὲ Ἀρχιερωσύνην παρακατέχειν» (= διακρατεῖν), δηλαδή νά διανοοῦνται καὶ ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ συνεργήσαντες, ὅτι δύναται νά εἶναι παρητημένος ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου καὶ ἐν ταυτῷ νά παραμένῃ ὡς Ἐπίσκοπος, ὅπως ἀνωτέρω ἀνεφέρθη. (Βλέπε περισσότερα εἰς τό προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ο.Π.» τὴν στήλη: «ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ», ἀλλὰ καὶ εἰς τό παρὸν τεῦχος τὴν συνέχεια τῆς αὐτῆς στήλης).

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Διαβάζομεν εἰς τὸν βίον τοῦ Ἀγίου Ταρασίου, περὶ τοῦ παραιτηθέντος Πατριάρχου Κων/λεως Παύλου τοῦ Δ' τοῦ Κυπρίου τὰ ἐξῆς: «Ὅτε ἦτο Πατριάρχης Κων/λεως ὁ Παῦλος ὁ Δ' ὁ Κύπριος (780-784), εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπεκράτει ἀκόμη ἡ αἵρεσις τῶν Εἰκονομάχων καὶ παρ' ὅλον ὅτι οἱ πρῶτοι τῆς αἰρέσεως, ἦτοι Λέων ὁ Γ' ὁ Ἰσαυρος καὶ Κων/νος Ε' ὁ Κοπρώνυμος, εἶχον ἀφήσει πρὸ ὀλίγου τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ εἶχον ἀπέλθει εἰς τὰ ἐκεῖθεν δικαιοτήρια, ὅμως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των ἄφησαν τό δηλητήριο τῆς Εἰκονομαχίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦτο πολὺ ἐλυπεῖτο ὁ Πατριάρχης ἀνησυχῶν, διότι δὲν εἶχεν οὐδένα συνεργάτην νά τοῦ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς Πίστεως, ἐπεὶ δὲ ὅλοι εἶχον κλείνει εἰς τὴν Εἰκονομαχίαν. Ὅθεν, πεσὼν εἰς ἀσθένειαν δεινὴν καὶ κινδυνεύων νά ἀποθάνῃ, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τό Πατριαρχεῖον καὶ μετέβη εἰς τό Μοναστήριον τό λεγόμενον τοῦ Φλώρου, ὅπου παρευθὺς ἐξεδύθη τὰ ἀρχιερατικά σημεῖα καὶ ἐνεδύθη τό σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ εὐσεβεστάτη Εἰρήνη, ἡ βασίλισσα, ἐταράχθη πολὺ καὶ ἐπῆγε μαζί μέ τόν Κων/νον, τόν υἱόν της, εἰς τό ρηθὲν Μοναστήριον καθὼς δὲ εἶδον τόν Πατριάρχην ἐνδεδυμένον μέ τό ταπεινόν σχῆμα τῶν Μοναχῶν ἐλυπήθησαν καὶ τόν ἠρώτησαν διὰ ποίαν αἰτίαν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τόν θρόνον καὶ ἔγινε Μοναχός. Ὁ δὲ Μακάριος Παῦλος ἀπεκρίθη: «Ὁ θεῖοι Βασιλεῖς, πρῶτον αἴτιον ὅπου μέ ἠνάγκασε νά κάμω τοῦτο εἶναι ἡ αἰφνίδια ἀσθένεια, ἡ ὁποία μοῦ συνέβη καὶ μέ ἀπειλεῖ μέ θάνατον· δεύτερον εἶναι ἡ ἀκοσμία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία στερεῖται τόσον καιρὸ τὸν στολισμόν τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, καὶ πάσχει τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον κακοδοξίαν τῆς Εἰκονομαχίας, οὕτως ὥστε ἀπέκτησε πληγὴν ἀνίατον· τρίτον δὲ αἴτιον εἶναι ἡ συγκατάθεσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐγγράφως εἰς τὴν αἵρεσιν, διότι δὲν μπόρεσα νά ἀποφύγω τό κακόν αὐτό, ἀλλὰ καὶ μέ τὴν γλώσσαν μου ὡμολόγησα τὴν αἵρεσιν καὶ μέ τὴν χεῖρα μου ὑπέγραψα εἰς αὐτήν, τοῦτο δὲ εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον μοῦ καταπληγώνει τὴν ψυχὴν». (Βλέπε Συναξαριστὴν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, 25 Φεβρουαρίου).

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά: Ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Παῦλος ὁ Κύπριος παρητήθη διὰ λόγους, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον προβλέπονται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλουν τὴν παραιτήσιν, διότι, ὁ ἐν λόγῳ Πατριάρχης, εἶχε δεχθεῖ, καὶ μέ τὰ λόγια καὶ μέ τὴν ὑπογραφήν του, τὰ αἵρετικά φρονήματα τῶν Εἰκονομάχων. Ἐνεκα αὐτῆς τῆς ἐν τῇ πίστει πτώσεώς του, ἡ συνειδήσις τοῦ Πατριάρχου Παύλου, τὸν ἤλεγχε εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὸν ἔφερε καὶ εἰς βαρυτάτην ἀσθένειαν καὶ ἠναγκάσθη, ἐκ τῶν πραγματικῶν αὐτῶν λόγων εἰς παραιτήσιν.

(2) Κατὰ τὸν Τόμον τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1663. (Βλ. Β. Φειδᾶ: «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τῆς Ρωσίας», Ἀθήνα 1997, σελ. 403-405).

Κατόπιν όλων αὐτῶν ἐρωτῶμεν, συμβαίνει τοιοῦτόν τι εἰς τόν Μακαριώτατον; Μήπως ὁ Σεπτὸς Προκαθήμενος υπέγραψεν ἢ ἐνήργησεν κάτι πού προσβάλλει τὴν Πίστιν του καὶ δὲν τὸ ἀποκαλύπτει; Μήπως κάτι μέ τὴν λεγομένην «χειροθεσίαν», ὅπως προπαγανδίζει ὁ κ. Β. Σακκάς;... Μήπως κάτι μέ τὸν «διάλογον» τοῦ 1998 μέ τοὺς Φλωρινίους;... Μήπως παρητήθη λοιπὸν διὰ νὰ μὴν ἀντιμετωπισθοῦν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν του, τὰ θέματα Πίστεως ἀναφορικά μέ τὴν Ὁμολογίαν, καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, τὰ ὁποῖα τὸν βαρύνουν; Μήπως «παρητήθη», ὅπως ὁ ἴδιος καὶ τινὲς Ἀρχιερεῖς ὡμολόγησαν, (δίχως ἴσως νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν σημασία αὐτῆς τῆς μαρτυρίας των), διὰ νὰ προχωρήσουν οἱ χειροτονίες ὠρισμένων παραγόντων τοῦ γνωστοῦ παρασυνωδικοῦ κατεστημένου, οἱ ὁποῖοι θὰ προωθήσουν τὰ οἰκουμενιστικά σχέδια τῶν ξένων Κέντρων, νὰ φύγῃ δὲ καὶ ὁ «παρανομῶν» Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ Μενίδι, διότι ἀντιστέκεται εἰς αὐτὰ τὰ σχέδια;

Ἀπάντησιν εἰς τὸ ἀνωτέρω ψευδοεπιχείρημα, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνεπειὰς αὐτοῦ δίδεται καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἀπὸ 24.5.2003 Γνωμοδότησιν τοῦ Ἱερέως π. Εὐσταθίου. Παραθέτομεν ἐξ αὐτῆς μόνον τὸ σχετικόν σημεῖον: *«Τὸ παράδειγμα τῆς παραιτήσεως τοῦ προκατόχου τοῦ Ἁγίου Ταρασίου εἰς τὸν θρόνον τῆς Κων/πόλεως, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν ὡς ἄνω μνημονευθεῖσαν ὁμιλίαν τοῦ Μακαριωτάτου κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅχι μόνον εἶναι ἀνεπιτυχὲς καὶ ἀδόκιμον, ἀλλὰ καὶ πρόξενον περαιτέρω σκανδάλων εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ. Καὶ τοῦτο διότι οἱ ἐναπομείναντες ἐκ τῶν ἐκπεσόντων κατὰ τὸ 1995 ἐπισκόπων καὶ οἱ ὁπαδοὶ τους, θὰ ἔχουν ἀπροσδόκητον μαρτυρίαν καὶ ἀποδείξιν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας εἶναι πράγματι εἰκονομάχος, ὅπως ἐκείνοι τὸν ἐκατηγοροῦσαν, διότι ὅπως ἐκεῖνος ὁ Παῦλος ὁ εἰκονομάχος ὁ τελευταῖος πατριάρχης τῆς πρώτης περιόδου τῆς εἰκονομαχίας, αἰσθανόμενος τύψεις διὰ τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὴν εἰκονομαχίαν, προσεποιήθη βαρεῖαν ἀσθένειαν διὰ νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου, ἔτσι καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ εἰκονομάχου Παύλου, προσποιεῖται ἀσθένειαν διὰ νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου καὶ νὰ λυτρωθῇ παρομοίως ἐκ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν νεοεἰκονομαχικὴν του στάσιν. Ποῖος τότε θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Μακαριώτατον καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἐκ τῆς τοιαύτης κατηγορίας;»*.

Ἐπομένως ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ ὁμάς τῶν 3-4 Ἐπισκόπων πού συνοδοιποροῦν καὶ ὅσοι τοὺς ὠδήγησαν ἐκεῖ, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι, ὅταν ἐπικαλοῦνται τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα «παραιτήσεων», ἐκθέτουν περισσότερον τὸν ἑαυτὸν τους καὶ καθίστανται πῶς πολὺ ἔνοχοι καὶ ὑπόδικοι ἔναντι τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ δὲν κατέστη βαρύνοντα ὑπόδικος μόνον ὁ Μακαριώτατος, ἀλλὰ καὶ οἱ Σεβ/τοι Ἀρχιερεῖς, διότι ἐνῶ ἠδύναντο νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὴν συμπαιγνίαν καὶ τὴν ἱερόσυλον ταύτην συναλλαγὴν, αὐτοὶ συνεφώνησαν, συναπεδέχθησαν τὴν δήλωσιν περὶ «παραιτήσεως», ἔσπευσαν νὰ ἐκλέξουν «διὰ βοῆς» νέον Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν ὑποδειχθέντα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου, ἐνῶ κατόπιν τῆς ἀποχωρήσεώς μας, τελικὰ ὥρισαν ἀκύρως «Τοποτηρητήν», «ἀπεφάσισαν» πάλιν ἀκύρως «Ἐκτακτον Ἱεραρχίαν» διὰ νὰ προλάβουν «νὰ ἐκλέξουν νέον Ἀρχιεπίσκοπον», καὶ συμμετέσχον εἰς παρωδίας «ἐκτάκτων Συνόδων», αἱ ὁποῖαι ἐσκόπουν εἰς τὴν νομιμοποίησιν τῆς συμπαιγνίας των. Μέσω δὲ «τῆς νέας Ἱερᾶς ἐξετάσεως» τοῦ «τοποτηρητοῦ» Σεβ. κ. Νικολάου, ἐπεδίωξαν νὰ τρομοκρατήσουν καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Κήρυκον, ὥστε νὰ παύσῃ νὰ ἀντιδρᾷ, διότι, κατὰ τὴν «ἐν ὀργῇ» διατύπωσιν τοῦ Ἱερομ. Νεοφύτου Τσακίρογλου, «ξεσηκῶνε τὸν κόσμον»!

ΘΛΗΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

Η ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ

(Μέρος 2ον)

Τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΥ

Κατόπιν τῶν ὧσων ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τῆς «Ο.Π.» (σελ. 74-82), ἀναφορικά μέ τήν περί «παραίτησεως» συμπαιγνία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τήν 5.2.2003, ἀλλά καί τήν μή πραγματοποιηθεῖσαν ἀντικανονικήν «Ἐκτακτον Ἱεραρχίαν» τῆς 11.2.2003, συνεχίζομεν, ἐν τῷ παρόντι, διότι ἡ τυχόν σιωπή μᾶς θίγει ὡς Ἐπίσκοπον καί μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τήν θέσιν τῶν ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Τί λέγουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες

Παραθέτομεν εἰς τήν συνέχεια τὰ ὑπ' ἀριθμ. 312/13.2.2003 καί 313/15.2.2003 ἐγγράφα μᾶς, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρουμε τοὺς σχετικούς Ἱεροὺς Κανόνας, καί τὰς ἐρμηνείας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

«Α.Π. 312

Ἐν Κορωπίῳ τῇ 13.2.2003

**ΠΡΟΣ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἀνδρέαν καί τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς**

**Κοινοποιήσις: Αἰδ/τους καί Παν/τους Ἱερεῖς, τοὺς Ἱερολογιωτάτους
Διακόνους, Ὅσιωτάτους Μοναχοὺς καί Μοναχάς καί τόν πιστόν λαόν**

Μακαριώτατε καί Σεβασμιώτατοι. Ὁ Χριστός εἴη ἐν τῷ μέσω ἡμῶν.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 311/22.2.2003 (π.ῆ.) «ΑΝΑΦΟΡΑΣ - ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ» μᾶς, ἡ ὁποία ἀφεώρα τὰς βεβιασμένας, ἀντικανονικάς καί παρανόμους ἐργασίας καί «ἀποφάσεις» τῆς ἀπὸ 5/18.2.2003 συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας, καί ἡ ὁποία ὑπεβλήθη εἰς τήν ἐν τέλει μή πραγματοποιηθεῖσαν (λόγω μὴ ἀπαρτίας) «Ἐκτακτον Ἱεραρχίαν τῆς 11/24.2.2003 διὰ τήν ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου»,⁽¹⁾ ἐπανερχόμενος σᾶς γνωρίζω καί τὰ κάτωθι:

Δέν ἐδέχθην, ἀλλά καί δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά δεχθῶμεν καί πάλιν τήν ἐκδηλωθεῖσαν «βούλησιν» τοῦ Μακαριωτάτου περί παραίτησεώς του, διότι δέν μᾶς ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλά καί δέν ἐνδείκνυται, διότι τοῦτο θά εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ψυχῆς του, ἀλλά καί τὸ συμφέρον ὅλων μᾶς. Καθ' ἡμᾶς αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα συμπαιγνίας - συναλλαγῆς, τήν ὁποίαν μετῆλθον οἱ γνωστοὶ παράγοντες τοῦ παρασυννοδικοῦ κατεστημένου ὡς τελευταίαν πρόκλησιν διὰ νά κηρύξουν τὸ ἐπιδιωκόμενον νέον τρίτον σχίσμα. Διὰ τοῦτο ὅσο βέβαια ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, δέν θά ἐπιτρέψωμεν, καί αὐτὴν τήν βαρύτητα ἱερόσυλον συμπαιγνίαν, διότι ἡ ἐκδηλωθεῖσα «βούλησις» τοῦ Μακαριωτάτου περί παραίτησεώς

(1) Βλέπε τήν ἐν λόγω «ΑΝΑΦΟΡΑΝ - ΕΝΣΤΑΣΙΝ» μᾶς, εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τῆς «Ο.Π.» σελ. 80-82.

του, ως είπομεν, δέν προβλέπεται καί αποκλείεται υπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλά καί τιμωρεῖται. Μετά ἀπό μικράν μελέτην τῶν σχετικῶν Κανόνων, ἡ ἐλαχιστότης μου διεπίστωσα, ὅτι οὐδεῖς Ἱερὸς Κανὼν δίδει τὸ δικαίωμα ἢ προβλέπει παραίτησιν Ἀρχιερέως, παρεκτός μόνον ἂν συντρέχουν «λόγοι κωλυτικοὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης» ἢ καί «διά ἐγκλήματα Κανονικά ὅπου ἔκαμεν».

Ἡ παραίτησις Ἀρχιερέως ἰσοδυναμεῖ μέ «αὐτοκαθαίρεσιν», ἀφοῦ ὁ παραιτούμενος δέν ἔχει πλέον καμμίαν σχέσιν μέ τήν Ἐπισκοπὴν του, οὔτε δύναται νά ἐπιτελῇ ὅτιδήποτε ἐκ τῶν τοῦ Ἀρχιερέως, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ καθηρημένος. Παραίτησις Ἀρχιερέως σημαίνει ἀπώθησις, ἐγκατάλειψις, διάρρηξις τοῦ δεσμοῦ μετά τῆς Ἀρχιερωσύνης, σημαίνει διαζευκτήριο μετά τῆς «Νύμφης» Ἐκκλησίας (νόει τῆς «νύμφης» Ἐπισκοπῆς), ἀλλά καί διάζειν καί μέ αὐτό τὸ εἰδικὸ χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ὅταν δέ μία «παραίτησις», ὅπως ἡ ἐκδηλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου, ἀποτελεῖ καί συμπαγγινίαν πρὸς συναλλαγὴν, εὐνόητον ὅτι ἀποτελεῖ καί τὴν ἐσχάτην ἀσέβειαν - βλασφημίαν κατὰ τοῦ ὑψίστου εἰδικοῦ χαρίσματος τῆς Ἀρχιερωσύνης, (νόει καί τὴν παρακαταθήκην), τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ Χριστοῦ καί τὴν ὁποίαν δέν δικαιούται νά ἀποποιηθῇ. Οἱ Ἀρχιερεῖς πρέπει μέχρις ἐσχάτης μας ἀναπνοῆς νά εὐλαβούμεθα καί νά φυλάσσωμεν τὴν Ἀρχιερωσύνην μας καί τὴν Παρακαταθήκην, τὰς Ὅποιας θά παραδώσωμεν εἰς τὸν Χριστὸν παρὰ τοῦ Ὁποίου τὰς ἐλάβομεν. Ταῦτα δέν εἶναι τῆς ἰδικῆς μας ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ τὰ λέγουν οἱ θεῖοι καί ἱεροὶ Κανόνες καί οἱ ἐρμηνευταὶ τῶν:

1) Ὁ ΙΣΤ Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου

Ὁ ΙΣΤ Κανὼν τῆς Α' καί Β' Ἀγίας Συνόδου προβλέπει ἐκπτώσιν ἢ παραίτησιν Ἐπισκόπου μόνον «δι' ἐγκλήματα Κανονικά καί ἁμαρτίαν κωλυτικὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης» καί τοῦτο μετά ἀπὸ αὐστηράν Κανονικὴν ἐξέτασιν ἢ τέλος ἂν ὁ Ἐπίσκοπος ἐπεσεν εἰς νόσον, ἢ ὁποία τὸν καθήλωσε εἰς παντελὴ ἀκίνησίαν - παράλυσιν καθολικὴν. Ὁ ἐρμηνευτὴς Ἱερὸς Νικόδημος παρατηρεῖ: «Ὅρα δέ, ὅτι ὁ παρὼν Κανὼν εἰπὼν ἀνωτέρω, ἐξω μόνον ἂν θεληματικῶς παραιτήσῃ ὁ Ἐπίσκοπος τὴν Ἐπισκοπὴν του, παρακάτω ὡς ἂν νά ἐπιδιορθώσῃ τοῦτο, λέγει, ὅτι διὰ τὰ ἐγκλήματα πρέπει νά ἐκβάλλεται ὁ Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του, καί ὄχι ἀπλῶς μέ θεληματικὴν παραίτησιν διὰ ραθυμίαν, ἢ καί ἀπραγμοσύνην του, εἰ μὴ διὰ τινα, ὡς εἶπομεν, κρυπτὴν καί κωλυτικὴν ἀφορμὴν», ἐνῶ προηγουμένως ὁ Κανὼν ἀναγνώριζε ὡς λόγον παραιτήσεως, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος συνέχεται καί ἀπὸ «νόσον χαλεπὴν τε καί ἀκίνησίαν ἐμποιοῦσαν παντελῆ». (Πηδάλιον, σελίδα 359). Ἐπομένως συνειδητοποιεῖται πόσον βαρυτέρα βλασφημία εἶναι τὸ νά διανοηθῇ νά παραιτηθῇ κάποιος Ἀρχιερεὺς ἐξ ἁμαρτωλῆς σκοπιμότητος πρὸς ἱερόσυλον συναλλαγὴν.

2) «Ἐπιστολὴ τῆς Ἀγίας Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς τὴν ἐν Παμφυλίᾳ εὐαγὴ Σύνοδον ὑπὲρ Εὐσταδίου τοῦ γενομένου αὐτῶν Μητροπολίτου»

Παραθέτομεν τὴν Ἑρμηνεία τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου: «Ὁ Εὐστάθιος οὗτος, περὶ οὗ λέγει ἡ παρούσα ἐπιστολή, Ἐπίσκοπος ἦτο τῆς Παμφυλίας, ἥτις ἐστὶν ἐπαρχία τῆς Ἀτταλειᾶς. Πιεσὼν δέ εἰς τὰς φροντίδας καί ὑποθέσεις τῆς Ἐπισκοπῆς, καί ἀποκαμίων διὰ τὴν μικροψυχίαν καί ἀπειρίαν ὅπου εἶχε τῶν τῆς Ἐπισκοπῆς πραγμάτων καί πειρασμῶν, ἐποίησεν ἐγγράφως παραίτησιν, ὅθεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἐχειροτόνησεν ἄλλον ἢ ἐκεῖσε Σύνοδος. Οὗτος λοιπὸν μετά ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν ἁγίαν ταύτην καί Οἰκουμενικὴν Σύνοδον μετὰ δακρύων ζητῶν, ὄχι τὴν Ἐπισκοπὴν ὅπου παρήτησεν, ἀλλὰ

τό νά ἔχη τήν τιμήν καί τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου. Ἡ δέ Σύνοδος συναλήσασα, καί συμπονέσασα τούτον, τοῦτο μέν διά τό γήρας αὐτοῦ καί τὰ δάκρυα, καί τήν ἀποξένωσιν τῆς πατρίδος, καί τῶν πατρικῶν αὐτοῦ οἰκῶν, ἐξαιρετικῶς δέ, καί μάλιστα, διά τί, ὄχι διά τινά κακίαν του καθαιρεθεῖς παρητήσατο, ὄχι διά τήν ἀμέλειάν του, καί ραθυμίαν⁽²⁾ (δι' ὅτι ἂν ταῦτα ἤθελαν ἀκολουθήσει, βεβαίωτατα δέν ἤθελε τόν ἐλεήσει ποτέ ἡ Σύνοδος, οὔδ' ὧς πλὸν τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου ἤθελε δώσει εἰς αὐτόν), ἀλλά διά τήν μικροψυχίαν του καί ἀνεπιτηδειότητα εἰς τὰ πράγματα, ὥστε νά ἔχη καί τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου, ἦγουν τό νά λέγεται Ἐπίσκοπος, καί τήν τιμήν, ἦγουν τό νά συγκάθηται μέ τοὺς Ἐπισκόπους, καί τήν κοινωνίαν, ἦγουν τό νά συμμεταλαμβάνη, καί νά συλλειτουργῇ, καί νά συγχειροτονῇ μετά Ἐπισκόπων, ὄχι ὅμως αὐτός ἀπό λόγου του, ἀλλά μέ τήν ἀδειαν καί ἐπιτροπήν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου. Λέγει δέ πρὸς τοῦτοίς εἰς τοὺς τῆς Παμφυλίας Ἐπισκόπους ἡ Σύνοδος, πῶς, ὅτι ἄλλο στοχασθοῦν καλλίτερον καί ἀνώτερον διά νά δώσουν εἰς τόν Εὐστάθιο, ἢ τώρα ἢ μετά ταῦτα, θέλει ἀρέσει τοῦτο καί εἰς αὐτήν. Τοῦτο δέ δέν εἶναι ἄλλο, καθὼς ἐρμηνεύει ὁ ἀνώνυμος ἐξηγητής, πάρειξ, τό νά τόν καταστήσουν Ἐπίσκοπον εἰς καρμίαν σχολάζουσιν ἐπαρχίαν». (Πηδalion, σελ. 178).

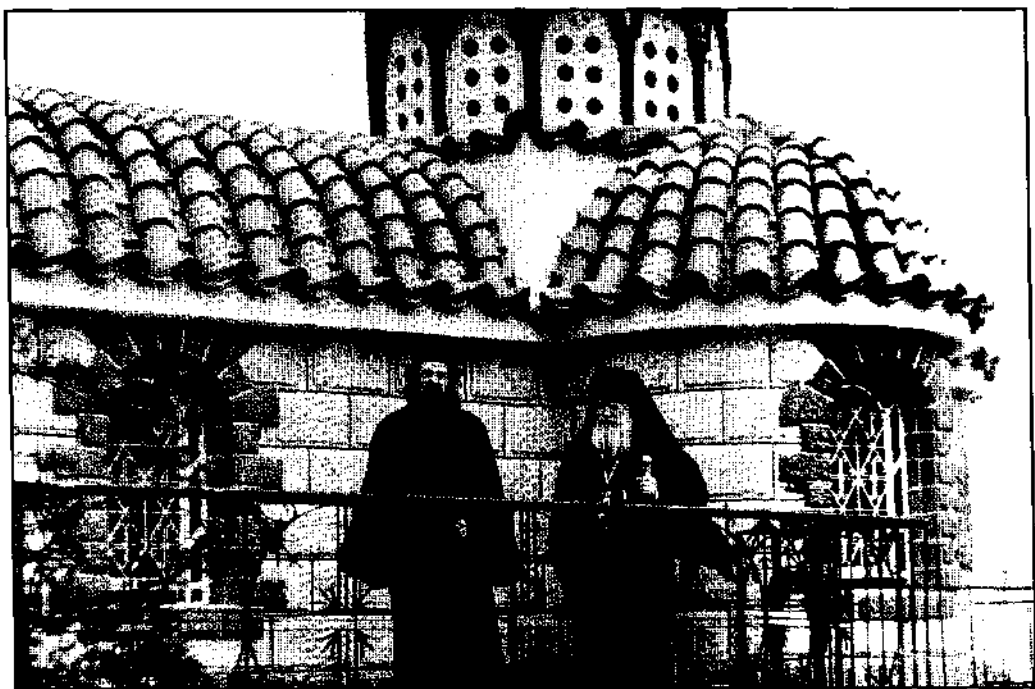
Ἰδιαίτερα διαφωτιστικαί εἶναι αἱ κατωτέρω παρατηρήσεις καί τὰ ἐρμηνευτικά σχόλια ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω κειμένου, τὰ ὁποῖα σημειώνονται εἰς τό Πηδάλιον: «Πολλοί ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης συμπεραίνουνσι ὅτι δίδεται ἀδεια εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς νά παραιτοῦσι μέν τὰς ἰδίας ἐπαρχίας των, νά κρατοῦσι δέ τήν τιμήν καί τήν ἐνέργειαν τῆς Ἀρχιερωσύνης»⁽³⁾. Πλανῶνται ὅμως οἱ τοιοῦτοι· μάλλον γάρ ὅλον τό ἐναντίον ἐξ αὐτῆς συνάγεται, κατὰ τε τόν Ζωναράν, Βαλασαμῶνα καί Βλάσταρην... Γράφει δέ καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐν τῇ πρὸς Δρακόντιον ἐπιστολῇ. «Ὁ Ἐπίσκοπος πρὶν μέν κατασταθῇ Ἐπίσκοπος ζῇ διά τόν ἑαυτὸν του, ἀφ' οὗ δέ κατασταθῇ, δέν ζῇ πλέον διά τόν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διά τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους διά τοὺς ὁποίους κατεστάθη...». Τό γάρ Ἐπίσκοπος ὄνομα δέν εἶναι ἀπολελυμένον, ἀλλὰ ἀναφορικόν καί σχετικόν Ἐπισκοπῆς γάρ ἐστίν Ἐπίσκοπος. Ὁ δέ παραιτησάμενος τήν Ἐπισκοπὴν, φανερόν, ὅτι οὔδ' Ἐπίσκοπος πρέπει νά ὀνομάζεται, κατὰ τόν Βλάσταρην καί Ζωναράν. Εἰ δέ τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου δέν πρέπει νά ἔχη, πολλῶ μάλλον οὔδ' τήν τιμήν, οὔδ' τήν ἐνέργειαν τοῦ Ἐπισκόπου... Ἀλλὰ τί λέγω, ὅτι οἱ παραιτοῦντες πρέπει νά μὴ λαμβάνωσι τήν τιμήν καί τήν ψῆφον τοῦ Ἐπισκόπου; Αὐτοὶ πρέπει ἀκόμη καί νά ἀφορίζωνται, ἀνίσως δέν καταδέχωνται τήν προστασίαν τοῦ Ποιμνίου... Καί διά νά συμπεράνω τό πᾶν τῆς ὑποσημειώσεως ταύτης, καμμία ἄλλη αἰτία δέν εἶναι οὔτε λέγεται εὐλόγος εἰς τό νά παραιτήσῃ ὁ Ἀρχιερεὺς τήν Ἐπαρχίαν του, ἐξω μόνον αὕτη (σ.σ. ἐκτός ἀπὸ αὐτῆν), ἀνίσως δηλαδὴ πέση εἰς ἐγκλήματα ἐμποδίζοντα τήν Ἀρχιερωσύνην ἢ κρυπτά καί ἀνεξήλεγκτα, μόνω δέ Πνευματικῷ Πατρί ἐξομολογηθέντα, ἢ φανερά μέν ὄντα, διά ταῦτα δέ δέν καθαιρεθεῖ ἀπὸ τὴν Σύνοδον. Τότε γάρ ἐλεγχόμενος ὁ Ἀρχιερεὺς ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, εὐλόγως δύναται νά παραιτήσῃ καί τήν Ἀρχιερωσύνην ἐν ταυτῷ, καί οὔδεις δύναται κωλύσαι αὐτόν ὁ τοιοῦτος καί μοναχὸς γενέσθαι οὐ κωλύεται»⁽⁴⁾. (Πηδάλιον, σελ. 179 καί ἐξῆς).

(2) Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ παραίτησις γίνεται διά νά προωθηθοῦν σχέδια κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καί πρωτίτως αὕτη ἡ παραίτησις ἀποτελεῖ καί συναλλαγὴν! Ἦτοι «παραιτοῦμαι, σοῦ προσφέρω τόν θρόνον καί κάμνεις τὰς χειροτονίας πού ἀρνεῖσαι τόσα χρόνια». Μετὰ «στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων» καί ἐσύ...

(3) Αὐτό ἰσχυρίζεται ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν ὁμιλίαν του τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2003, (βλ. Κ.Γ.Ο. μηνὸς Μαρτίου 2003). Ὅμως «πλανάται», «κατὰ τε τόν Ζωναράν, Βαλασαμῶνα καί Βλάσταρην»...

(4) Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ νά «συμπληρώσωμεν» εἰς τὴν περίπτωσίν μας, καί τὰ: α) Παρεκτός ἐλεγχόμενος ἀπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως διά κρυφὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς... καί β) Ὡς πρῶην «εἰκονομάχος» ὁ ὁποῖος προσέκαλεσε τό σχίσμα τοῦ 1995...

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἴσως εὐρεθῇ τις νά θέσῃ τό ἐρώτημα: Σεῖς κατηγορεῖτε τόν Μακαριώτατο δι' ἀντικανόντητας, παραλείπεis ἐπὶ θεμάτων Πίστεως καί 'Ομολογίας κλπ., πῶς τώρα δέν δέχεσθε τήν παραίτησί του; Ἡ ἀπάντησίς μας εἶναι σαφής. Ὁ Μακαριώτατος δέν ἐλέγχεται διὰ τι κωλυτικόν τῆς Ἀρχιερωσύνης παράπτωμα, τό ὁποῖον θά ἐπέβαλε τήν παραίτησίν του, τά δέ «Κανονικά ἐγκλήματα», διὰ τά ὁποῖα ὁμιλοῦν οἱ Κανόνες, ἤ τὰς παραλείπεis ἐπὶ θεμάτων Πίστεως καί 'Ομολογίας, κλπ. δέν τά ἐπικαλεῖται ὁ Μακαριώτατος, ἀλλά καί τά θεωρεῖ ὡς συκοφαντίας. Ἄλλωστε δι' αὐτά δέν καταγγέλλεται μόνον ὁ Μακαριώτατος, ἀλλά καί ἡ πλειοψηφία τῶν Ἀρχιερέων. Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται νά ἐξετασθοῦν ὅσα ἡμεῖς εἰσηγούμεθα καί καταγγέλλομεν. Ἐπομένως θεωροῦμε ἀδιανόητον τήν παραίτησίν του, δι' οὓς λόγους προείπομεν, ἀλλά καί διότι ὑπό τήν Προεδρίαν του πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἐξετασθοῦν ὅλα τά ἐκκρεμοῦντα θέματα, διὰ νά ἔλθῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη καί στερεωθῇ ἡ ἐνότητα ἐν τῇ μιᾷ Πίστει καί 'Ομολογία. Ἄλλωστε ἡ προσωπικότης του καί ἡ πολυετής προσφορά του εἰς τόν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας θέλουμε νά ἀποτελῇ μέχρι τέλους ἐγγύησιν ἐνότητος καί εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀναμνηστική φωτογραφία τοῦ συντάκτου τοῦ παρόντος ἀρθρου μετά τοῦ Μακαριωτάτου εἰς Ἅγιον Μόδεστον κατά μίαν ἱστορικήν καμπήν τοῦ ἀγῶνος (Περίοδος 1990-1995).

3) Ὁ Γ' Κανὼν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας

Παραθέτομεν τόν Ἱερὸν Κανόνα: «Τοὺς δέ τῆς παραιτήσεως λιβέλλους, οὐ κατὰ προαίρεσιν οἰκείαν, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀνάγκης καί φόβου, καί τῆς τινῶν ἀπειλῆς ἐπιδοῦναι φησι. Καί ἐτέρως δέ, πρᾶγμα ἐστίν, οὔτε τοῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀρέσκον θεσμοῖς, λιβέλλους

παραιτήσεων προσάγειν τινάς τῶν Ἱερουργῶν. Εἰ γάρ εἰσὶν ἄξιοι τοῦ λειτουργεῖν, ἔστωσαν ἐν τούτῳ· εἰ δὲ ἀνάξιοι, μὴ ἀπὸ παραιτήσεως ἐξίτωσαν, κατεγγνωσμένοι δὲ μᾶλλον ἐπὶ πράγμασιν, ὧν ἂν τις πολλὴν ποιήσαιο τὴν καταβολήν, ὥς ἔξω τρεχόντων πάσης ἀκολουθίας».

Καὶ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Κανόνος: «Ὁ προρρηθεὶς Ἐπίσκοπος Πέτρος φαίνεται ὅτι ἔδωκε καὶ παραίτησιν ἔγγραφον, ὅτι παραιτεῖται τὴν Ἐπαρχίαν του. Περί τούτου οὖν ὁ παρῶν Κανὼν λέγει, ὅτι τὴν τοιαύτην παραίτησιν δὲν ἔδωκεν αὐτὸς θεληματικῶς καὶ μὲ τὴν ἰδικήν του προαίρεσιν, ὥς ὁμολογεῖ, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἀπὸ φόβου καὶ φοβερισμῶς τινῶν, ὅπου τοῦ ἔκαμναν νὰ τὸν κακοποιήσουν. Ἐπειτα δὲ καὶ ἂν τυχόν θεληματικῶς, ἔδωκε τὴν τοιαύτην παραίτησιν, ὅμως τὸ νὰ δίδουν τινὲς Ἐπίσκοποι ἔγγραφοι παραιτήσεις, ὅτι παραιτοῦνται τὰς Ἐπισκοπὰς καὶ ἐπαρχίας των, τοῦτο δὲν εἶναι ἀρεστόν εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ταυτὸν εἰπεῖν, ὅτι εἶναι παρὰ Κανόνας καὶ ἄτοπον διότι, εἰ μὲν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι νὰ ἔχουν τὴν Ἀρχιερωσύνην, ὥς μένουσιν εἰς αὐτὴν καὶ ὥς μὴ παραιτοῦνται, ὅχι καὶ εἶναι ἀνάξιοι, ὥς μὴ εὐγαίνουν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας των, ὥς τάχα παραιτοῦμενοι, ἀλλὰ μᾶλλον ὥς κατακεκριμένοι διὰ ἄτοπα ὅπου ἔκαμναν, τὰ ὁποῖα ἤθελε κατηγορήσει μεγάλως τινάς, ὥς ἔξω ὄντα πάσης ἀκολουθίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἤτοι πάντα παράνομα καὶ ἀκανόνιστα (εἰ δὲ ταῦτα ἤθελε κατηγορήσει τινάς, πρόδηλον ὅτι ὥς φανερῶς πραχθέντα, καὶ ὥς ἐγνωσμένα εἰς αὐτόν, καὶ μαρτυρούμενα παρ' ἄλλων, ἤθελε τὰ κατηγορήσει οὐδεὶς γὰρ τὰ ἄγνωστα καὶ κρύφια κατηγορεῖ). Εἰ δὲ τοῦτο, ἐκεῖται ἐξ ἀντιδιαστολῆς, ὅτι δύναται ὁ Ἐπίσκοπος νὰ παραιτῆται καὶ χωρὶς νὰ κατακριθῇ φανερά· ὅταν, δηλαδή, ἢ πρὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἢ καὶ μετὰ τὴν Ἀρχιερωσύνην ἤθελε πράξει κρυφίως κανέν ἁμάρτημα κωλυτικόν καὶ καθαιρετικόν τῆς Ἀρχιερωσύνης, τὸ ὁποῖον ἐξομολογηθεὶς εἰς Πνευματικόν Πατέρα, καὶ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, ὁμοῦ μὲ τὴν Ἱεροπραξίαν τῆς Ἀρχιερωσύνης, παραιτεῖται καὶ τὴν Ἐπισκοπήν». (Πηδάλιον, σελ. 690)

4) Περί Κανονικῆς Τάξεως

Προηγουμένως ὁ ἴδιος Πατὴρ εἰς τὸν Α' αὐτοῦ Κανόνα, ἤτοι εἰς «τὴν πρὸς Δόμνον Κανονικὴν ἐπιστολήν» (Πατριάρχην Ἀντιοχείας) ἰδοὺ τί κανονίζει: «...Κάθε πρᾶγμα ἐκκλησιαστικόν ὅταν γίνεται κατὰ τὴν εὐταξίαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὅχι μόνον δὲν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἱερωμένους καμμίαν ταραχήν καὶ δυσφημίαν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐπαίνους ἀπὸ τοὺς φρονίμους καὶ διακριτικούς. Ποῖος γάρ δὲν ἐπαινεῖ τὴν ἀφιλοπρόσωπον καὶ δικαίαν ἀπόφασιν ἢ πῶς δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ἐπίπληξιν καὶ κατηγορίαν ἢ ὀρθὴ καὶ νόμιμος (Κανονικὴ) κρίσις, καὶ γεμάτη ἀπὸ κάθε εὐφημίαν καὶ ἐπαινον»; (Πηδάλιον σελ. 688). Καὶ συνεχίζων ὁ Ἱερός Πατὴρ τὴν Κανονικὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Δόμνον, ὁ ὁποῖος ὠδήγησεν εἰς παραίτησιν τὸν Ἐπίσκοπον Πέτρον, λέγει: «...Σὺ μὲν ὀνομάζεις Ἐπίσκοπον τὸν εὐλαβέστατον Πέτρον, αὐτὸς δὲ ἐξ ἐναντίας, ἐρχόμενος εἰς ἡμᾶς, κλαίει καὶ ὀδύρεται λέγων, ὅτι ἀδίκως καὶ παραλόγως ἐξώσθη παρὰ σοῦ ἀπὸ τὴν δοθεῖσαν Ἐπισκοπήν του· ἢ το δὲ πρέπον ἢ νὰ ἔχη καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἤτοι τὴν Ἐπισκοπήν, ἢ ἂν δὲν ἦτο ἄξιος νὰ ἔχη τὴν Ἐπισκοπήν καὶ τὴν Ἀρχιερωσύνην, οὐδὲ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου νὰ τιμᾶται, καθὼς δηλαδή ἐσὺ τὸν ὀνομάζεις. Ὁ γὰρ Ἐπίσκοπος ἐπισκοπῆς λέγεται καὶ εἶναι Ἐπίσκοπος, καὶ ὅχι μόνον καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲ τὸ νὰ εἶναι τὰ δύο ταῦτα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῆς Ἐπισκοπῆς ἓνα μὲ τὸ ἄλλο συνδεδεμένα καὶ σχετικὰ. Εἰ δὲ καὶ ἴσως ἤθελε σοῦ φανῇ σκληρόν καὶ ἀφιλάδελφον τοῦτ' ὅπου λέγω, τὸ νὰ μὴ λέγεται δηλονότι Ἐπίσκοπος, ἂν δὲν ἔχη καὶ τὴν Ἐπισκοπήν, ὅμως τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶναι σκληρόν. (Πηδάλιον, σελ. 688).

*

Ὅταν ταῦτα διατάσσουν οἱ Θεοὶ καὶ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν ἁγίων Πατέρων, Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί καὶ Συλλειτουργοί, εἰς ἡμᾶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λέγωμεν, ἢ νὰ πράττωμεν ὅτιδήποτε ἀντίθετον, παρὰ μόνον ὀφείλομεν μὲ

εὐλάβειαν νά ὑπακούωμεν καί νά συμμορφωνώμεθα πρὸς τὰ ἐντάλματά τους. Ὁφείλομεν λοιπὸν νά ἀντιμετωπίσωμεν τὴν ἐκφρασθεῖσαν «δηλώσιν περὶ παραιτήσεως» τοῦ Μακαριωτάτου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὡς ἄνω Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὅλων τῶν σχετικῶν, συνειδητοποιοῦντες, καὶ ὁ Μακαριώτατος καὶ ὅλοι ἡμεῖς, ὅτι ἡ ἐκφρασθεῖσα «βούλησις» τοῦ Μακαριωτάτου, ἀπὸ τὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι κατακριτέα, διότι εἶναι ὡς νά ζητῇ, ὁ Μακαριώτατος, «διαζύγιον» ἀπὸ τὴν Νύμφην αὐτοῦ Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἀρχιερωσύνην του! Πρέπει νά συνειδητοποιήσωμεν ἅπαντες, ὅτι ἂν ποτὲ ἤθελεν ὑποβάλλει ἔγγραφον τὴν παραιτήσιν του,⁽⁵⁾ αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὡς νά «αὐτοκαθαίρειτο», τὸ ὅποῖον δὲν ἔχει δικαίωμα, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν λόγοι κωλυτικοὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἡ δὲ ἰδική μας συγκατάθεσις θὰ ἐσήμαινε ἐπίσης ὅτι οὐσιαστικά θὰ ἐνεργούσαμε εἰδὸς τι «καθαίρέσεως»! Δηλαδὴ πρέπει νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ Μακαριώτατος, ὅτι παραιτούμενος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του στερεῖται καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς Ἐπισκοπικῆς τιμῆς καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας γενικῶς, καὶ ὅπως συμπερασματικῶς ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸν Τόμον τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τῆς ἐν Ρωσίᾳ ἐν ἔτει 1663 «τὸν παραιτησάμενον τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ στερεῖσθαι καὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς λειτουργίας τῆς Ἀρχιερατικῆς κανονικῶς».⁽⁶⁾ (Βλ. Β. Φειδᾶ, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τῆς Ρωσίας», σελ. 405).

Οἱ λόγοι ὑγείας τοῦ Μακαριωτάτου εἶναι γνωστοί, ἀλλὰ οἱ συγκεκριμένοι λόγοι ὑγείας του δὲν προβλέπονται, ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ δὲν καλύπτουν τὴν παραιτήσιν του. Ὁ ΙΣΤ Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου, ἀναφέρεται εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐπίσκοπος ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἐπισκοπὴν του πέραν τῶν ἑξὶ μηνῶν καὶ δὲν δύνανται νά μεταβῇ εἰς αὐτὴν διότι «περιέπεσεν εἰς νόσον χυλεπὴν καὶ συνέχεται ὑπὸ καθολικῆς ἀκινήσιος». Ὁ Μακαριώτατος, δόξα τῷ Θεῷ, οὔτε τὴν ἐπικοινωνίαν ἔχει χάσει, οὔτε «εἰς νόσον χυλεπὴν περιέπεσεν», οὔτε «ὑπὸ καθολικῆς ἀκινήσιος συνέχεται». Τουναντίον, καὶ μέ τὸ περιβάλλον ἐπικοινωνεῖ, καὶ τολμᾷ εἰπεῖν, κινεῖται καλύτερον ἀπὸ τινὰς ἐξ ἡμῶν. Οὕτω καὶ εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς 5.2.2003 συμμετέσχε, (εἰς τὴν ὁποίαν παρέμεινε ἄνω τῶν 8 ὥρῶν, συμμετέχων λίαν ἐνεργῶς καὶ ἀντέχων μάλιστα καλύτερα ἀπὸ ὅλους μας), καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας «ἐτρεξε» νά εὕρῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἐκτὸς Ἀθηνῶν διὰ νά τοὺς «ὀμιλήσῃ», ὥστε νά μὴν... ὑποχωρήσουν ἀπὸ τὰ «συμφωνηθέντα», ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἔκτακτον Ἱεραρχίαν διὰ τὴν ἐκλογὴν «νέου Ἀρχιεπισκόπου» τῆς 11.2.2003 ἔσπευσε νά εἶναι παρὼν.⁽⁷⁾

(5) Ἐγράψαμε τοῦτο, διότι ὁ Μακαριώτατος δὲν ἔχει ὑποβάλλει ἔγγραφον παραιτήσιν, καὶ δὴ πρωτοκολληθεῖσαν κλπ. Ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐκτὸς Ἡμερησίας Διατάξεως Εἰσήγησίς του, εἰς τὰ πλαίσια τῆς ὁποίας ἐδήλωσε τὴν βούλησιν του νά παραιτηθῇ καὶ ἐζήτησε νά γίνει δεκτὴ, δὲν μπορεῖ νά γίνει δεκτὴ ὡς παραιτήσις.

(6) Προσοχὴ τὸ γεγονός τῆς 5ης Φεβρουαρίου 2003 ἔχει καὶ τεραστίας καὶ βαρυτάτας κανονικὰς συνεπειάς! Δι' αὐτὴν τὴν πράξιν προβλέπεται καὶ καθαίρεσις καὶ ἀφορισμός...

(7) Ὁ Μακαριώτατος, πέραν τῆς μῆδος ἡ δύο ἡμέρας, πού κατὰ περιόδους εἰσέρχεται εἰς Νοσοκομεῖον, ὅλον τὸν καιρὸν εἶναι ἀκμαῖος καὶ δραστηριοποιεῖται πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν... Ἐφθασε καὶ μέχρι τὴν Κύπρον καὶ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς 25.4.2003, ἐπεσκέφθη καὶ τὸν ἀσθενοῦντα Σεβ/τον Κίτρον κ. Γοργόνιον, τὸν ὁποῖον κειθανάγκασε νά προσέλθῃ, κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν, εἰς τὴν Ἀθήνα διὰ νά παραστή καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν «ἀπαρτίαν» ἀλλὰ καὶ νά ἀναγνωρίσῃ μὲ τὴν παρουσία του, ἓνας ἀκόμη Ἐπίσκοπος τὴν συμπαιγνίαν περὶ παραιτήσεως καὶ τὸν «Τοποτηρητὴν», τὸν ὁποῖον ὅποσδήποτε χρειάζονται τὰ ξένα κέντρα, τοῦλάχιστον μέχρι νά ὁλοκληρώσῃ τὴν συναλλαγὴν, ἥτοι νά προβῇ εἰς ἐπισκοπικὰς χειροτονίας, τὰς ὁποίας ἐπίσης χρειάζονται τὰ ξένα κέντρα.

Καθ' ἡμᾶς μοναδικός λόγος αὐτῆς τῆς παραιτήσεως, εἶναι ἡ συναλλαγή περὶ τῆς ὁποίας ἐκάναμε ἀπλὴν νύξιν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 311/11.2.2003 «Ἀναφορὰν - Ἐνστασιν» μας. Ἐπομένως, ἐάν τελικὰ ἤθελεν ὑποβάλλει κανονικῶς τὴν παραίτησιν του, καὶ ἐγένετο αὕτη ἀποδεκτὴ, αὐτὸ θὰ εἶχεν ὡς συνέπεια διὰ τὸν ἴδιον μὲν ὡς νὰ «αὐτοκαθαίρηται», δι' ἡμᾶς δὲ ὡς νὰ ἐγκρίνωμεν καὶ νὰ ἐπισφραγίζωμεν αὐτὴν τὴν «αὐτοκαταδίκη» του, ὅπερ ἐφάρματον καὶ νὰ τὸ διανοηταί τις. Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ συνειδητοποιοῦν τὰς εὐθύνas των καὶ τὰς Κανονικὰς συνέπειas των οἱ Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι τὴν 5/18.2.2003 ἐσπενυσμένα καὶ ἀνεξετάστως καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῶν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἀπεδέχθησαν τὴν περὶ «παραίτησεως» δῆλωσιν, ὡς νὰ ἦτο τὸ γεγονὸς τοῦτο προμελετημένον καὶ προσυμφωνημένον; Συνειδητοποιοῦν τὰς εὐθύνas των καὶ τὰς Κανονικὰς συνέπειas καὶ τοῦ ἐν συνεχείᾳ γεγονότος, καθ' ὃ ἡ ἴδια ἐλαχίστη μειοψηφία, κατὰ τὴν ἰδίαν συνεδρίαν, ἐσπενυσεν νὰ ἐκλέξη «διὰ βοῆς» νέον Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν ὑποδειχθέντα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου, ἐνῶ κατόπιν τῆς ἀποχωρήσεώς μας τελικὰ τὸν ὥρισαν «Τοποτηρητὴν», καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ παρآنόμου «Τοποτηρητοῦ» καὶ μέ τὴν «συμπροεδρίαν» τοῦ Μακαριωτάτου, ὥρισαν καὶ «Ἐκτακτον σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας» τὴν Δευτέραν 11/24.2.2003 «δι' ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου»; Ὅταν μάλιστα ταῦτα, ἐνῶ καταφανῶς ἀποτελοῦν ἐγκλήματα Κανονικά, ἀποκαλύπτουν παραλλήλως καὶ τὴν συμπαιγνίαν καὶ τὴν συμπεφωνημένην συναλλαγὴν καὶ προπάντων ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐσύρθη ἱεροσῦλως ὡς «πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν»; Τὸ χεῖριστον δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀμετανοήτων προσώπων ὁ Μακαριώτατος ὑποχρεώνεται ἢ πείθεται, νὰ διαψεύδῃ ὅτι ἐπιέσθη καὶ οὕτω ἐπωρίζεται τὰς εὐθύνas ὅλων τῶν ἡθικῶν καὶ πραγματικῶν αὐτουργῶν αὐτῆς τῆς συμπαιγνίας.

Κατόπιν τούτων, ἐν πένθει καὶ κλαυθμῷ, φιλαδέλφως παρακαλοῦμεν νὰ σπεύσωμεν πρὸς ἄμεσον θεραπείαν τῆς ἀπὸ 5/18.2.2003 καὶ 11/24.2.2003 νέας αὐτῆς τραγωδίας, τὴν ὁποίαν, καθ' ἡμᾶς, οἱ γνωστοὶ «Σακαρέλλοι» καὶ «Σαραντόπουλοι», μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μας παρασυνωδικοῦ κατεστημένου, συνέλαβον καὶ προώθησαν. Ἄν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐνήργησεν ἐλευθέρως, καὶ δὲν ἐπιέσθη, δὲν ἐπηρεάσθη, ἢ δὲν ἐπιέσθη ὑπὸ τρίτων, προκειμένου νὰ προβῇ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν δῆλωσιν περὶ παραιτήσεώς του, ἢ προέβη εἰς αὐτὴν διότι ἴσως δὲν ἐγνώριζε, τί σημαίνει αὕτη ἀπὸ Κανονικῆς καὶ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, μετὰ τὰ ἀνωτέρω τὰ ὁποία τίθενται ὑπ' ὄψιν του, παρακαλεῖται νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὴν τὴν δῆλωσιν περὶ «παραίτησεως» του. Παράλληλα ὅμως καὶ ἡ ἐλαχίστη μειοψηφία τῶν ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι τὴν 5/18.2.2003 ἀκύρως «ἀπεφάσισαν» τὴν ἀποδοχὴν τῆς «παραίτησεως» καὶ τὸν διορισμὸν «Τοποτηρητοῦ», ἐξέδωκαν τὸ 3180 «Ἐγκύκλιον Ἀνακοινωθέν», μέ τὸ ὁποῖον ἐντέλλονται νὰ μνημονεύεται ἀντὶ τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ παρآنόμως διορισθεὶς ὡς «Τοποτηρητής», ἀπέστειλαν πρόσκλησιν περὶ «Ἐκτάκτου συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας δι' ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου», καὶ αὐτοὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἀνακαλέσωμεν καὶ νὰ δηλώσωμεν ἐγγράφως τὴν μετάνοιά των, καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐλάχιστος ἀδελφός καὶ συλλειτουργός
† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ»

Καί μετά τήν ἀποστολήν καί τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου μας, ὄχι μόνον οὐδεὶς ἐπρόβληματισθη ἀρκούντως καί οὐδεὶς ἀναθεώρησεν, ἀλλά τό παρασυνοδικόν κατεστημένον, διὰ τοῦ Μοναχοῦ Μαξίμου καί ἄλλων, προπαγανδίζει πρὸς ἡμᾶς κατεύθυνσιν λέγον ὅτι «Ὁ Σεβ/τος Κήρυκος δέν ἀνέφερε ὅλους τοὺς Κανόνες, ἔχουμε καί ἡμεῖς Κανόνες πού ἐπιτρέπουν τήν παραίτησιν, ἀλλά δέν θά κατέβουμε στό ἐπίπεδο τοῦ Ἐπισκόπου...»!! Καί ἐπειδὴ εἰς τήν συνέχειαν ὁ Μακαριώτατος ὄχι μόνον δέν ἀναθεωρεῖ, ἀλλά ἐπιχειρεῖ νά στερεώσῃ περισσότερον τήν συμπαιγνίαν, (ὡς ἤδη ἀναφέραμε «ἔτρεξε» νά εὕρῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς διὰ νά τοὺς «ὀμιλήσῃ», ὥστε νά μὴν... ὑποχωρήσουν ἀπὸ τὰ «συμφωνηθέντα...») ἠναγκάσθημεν νά ἀποστείλωμεν καί ἕτερον ἐγγραφον, τήν ὑπ' ἀριθμ. 313/15.2.2003, προκειμένου νά βοηθήσωμεν ἀποκλειστικά τόν Μακαριώτατον διὰ νά συνειδητοποιήσῃ τί κάνει εἰς βάρος τῆς Ἀρχιερωσύνης του καί τῆς ψυχῆς του, κατόπιν δέ καί πρὸς χάριν ὅλων τῶν ἐμπλεκομένων εἰς τήν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν Ἀρχιερέων. Τό ἐγγραφον τοῦτο παρατίθεται ἀμέσως:

«Α.Π. 313

Ἐν Κορωπίῳ τῇ 15/28.2.2003

**ΠΡΟΣ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἀνδρέαν καί τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς**

**Κοινοποιήσις: Αἰδ/τους καί Παν/τους Ἱερεῖς, τοὺς Ἱερολογιωτάτους
Διακόνους, Ὅσιωτάτους Μοναχοὺς καί Μοναχάς καί τόν πιστόν Λαόν**

Μακαριώτατε καί Σεβασμιώτατοι. Ὁ Χριστός εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐπὶ τοῦ ὡς μὴ ὤφειλε προκύψαντος θέματος τήν 5.2.2003 περὶ «Παραιτήσεως» τοῦ Μακαριωτάτου, σᾶς ἀπέστειλα δύο ἐγγραφα:

1) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 311/11.2.2003 (π.ῃ.) «ΑΝΑΦΟΡΑΝ - ΕΝΣΤΑΣΙΝ» μου, ἡ ὁποία ἀφορᾷ τὰς ἀντικανονικάς καί παρανόμους ἐργασίας καί «ἀποφάσεις» τῆς ἀπὸ 5/18.2.2003 Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί

2) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 312/13/26.2.2003 σύντομον Κανονικὴν μελέτην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρω τοὺς σχετικούς μέ τήν παραίτησιν Ἐπισκόπου Ἱεροῦς Κανόνες καί γνώμας μεγάλων ἐρμηνευτῶν.

Κατόπιν αὐτῶν φρονῶ, ὅτι ὠφείλατε νά μελετήσετε τό θέμα μέ τήν δέουσαν Ἀρχιερατικὴν ὑπευθυνότητα καί σοβαρότητα, καί νά λάβετε ἀνάλογον ἐπὶ τοῦ ὅλου δημιουργηθέντος προβλήματος θέσιν. Δέν ἐπράξατε, ὅμως, ὡς ἐπρεπε νά πράξετε, ἀλλά, ἐν συγχωρδίᾳ μετὰ τοῦ παρασυνοδικοῦ κατεστημένου, ἡρχίσαστε νέαν ἐκστρατείαν παραπληροφορήσεως μέ τό σύνθημα: «Ἐχουμε κι ἐμεῖς Κανόνες πού δικαιολογοῦν τήν παραίτησιν τοῦ Ἐπισκόπου». Ἐπίσης παράγων τοῦ παρασυνοδικοῦ κατεστημένου, σχετικά μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 312/13/26.2.2003 Κανονικὴν μελέτην μου, δηλώνει ὅτι «παραθέσαμεν ἐπιλεκτικά τοὺς Ἱεροῦς Κανόνες, ἐνῶ ἀφήσαμε ἄλλους πού λένε τὰ ἀντίθετα...». Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὁποῖοι καλύπτουν τήν «βούλησιν περὶ παραιτήσεως» τοῦ Μακαριωτάτου, πού ἡμεῖς δέν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ἀλλά φαίνεται ὅτι δέν εἶχαν καί οἱ 4 Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς τό 1663; Σᾶς μεταφέρω τήν περίπτωσιν τῆς παραιτήσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Νίκωνος, καί τὰ ὅσα σχετικά ἐγράφησαν εἰς τόν «Τόμον τῶν 4 Πατριαρχῶν τῆς

‘Ανατολῆς ἐν ἔτει 1663», διότι εἰς τόν ἐν λόγῳ Τόμον παρατίθενται οἱ Κανόνες, τοὺς ὁποίους ἀνέφερα εἰς τό ὑπ’ ἀριθμ. 312/13/26.2.2003 ἐγγραφόν μας, ἀλλά καί ἕτεροι ἀπό τοὺς ὁποίους ἐξάγεται τό ἴδιο συμπέρασμα. Παραθέτομεν τήν ἐκ τοῦ Τόμου αὐτοῦ ἐρώτησιν καί τήν ἀπάντησιν τοῦ ΙΗ κεφαλαίου:

‘Ερώτησις κεφαλ. ΙΗ:

«Εἰ ἐξεστὶ βουλομένῳ Ἀρχιερεῖ καταλιμπάνειν τήν οἰκείαν αὐτοῦ ἐπαρχίαν, καί ἀπέρχεσθαι ὅπου ἂν ἐθέλοι ἀκινδύνως»; Δηλαδή ἂν δύναται ἀπό μόνος του ὁ Ἀρχιερεὺς νά ἀφήσῃ τήν Ἐπαρχίαν του καί νά πάῃ ὅπου αὐτὸς θέλει.

Ἡ ἀπόκρισις ἔχει οὕτω:

« Ἀπὸ τοῦ μεγάλου Νομίμου ἐν Α’ στοιχείῳ, κανόνι ΡΣΤ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπίσκοποι μὴ ἀποδημεῖτωσαν, εἰ μὴ μετὰ ψηφίσματος τῆς πρώτης καθέδρας τοῦ ἰδίου ἐκάστης χώρας ἐπισκόπου, ταυτέστιν εἰ μὴ ἀπ’ αὐτοῦ τοῦ πρωτεύοντος κατ’ ἐξαίρεσιν λάβοι αὐτήν, ἣτις λέγεται ἀπολυτική, καί τὰ ἐξῆς. Τό κατ’ ἐξαίρεσιν ἐννοεῖται ἢ παρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικῶς προΐσταμένου μείζονος, εἰ τυχόν, εἴη, ἢ παρὰ τοῦ πολιτικῶς (Ἑρμηνεῖα Ζωναρά). Τοὺς Ἐπισκόπους καί τοὺς προεστώτας λογικοῦ ποιμνίου πάντας ἀπλῶς καί αὐτὸ τό δίκαιον ἀπαιτεῖ καί οἱ Κανόνες τῷ δικαίῳ ἐπόμενοι προσμένειν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν, καί ποιμαίνειν, καί καταρτίζειν τοὺς ἐμπιστευομένους αὐτοῖς λαοὺς· καί μετ’ ὀλίγα· εἰ δέ ἀνάγκη ἀπιέναι, μετὰ ψηφίσματος τῆς πρώτης καθέδρας, ἢ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ἢ τῆς αὐθεντικῆς. (Βαλσαμώνος εἰς τό αὐτό) ἀναγκαῖον εἶναι τήν γνώμην εἰς τοῦτο καί πάσης τῆς κατ’ αὐτόν συνόδου κατὰ τὸν ΙΑ Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου· διὰ γάρ τοῦτο πρόσκειται τῷ κανόνι τό ἀναγκαῖον μὲν εἶναι καί τήν τῶν λοιπῶν ψήφον, κατ’ ἐξαίρετον δὲ τοῦ πρωτεύοντος, πατριάρχου τυχόν, ἢ αὐθέντου· καί ὁ ΟΑ τῆς ἐν Καρθαγένῃ κανὼν φησί· πάλιν ἤρесе τῇ συνόδῳ, ὥστε μηδενὶ ἐξεῖναι ἐπισκόπου, καταλειφθείσης τῆς αὐθεντικῆς αὐτοῦ καθέδρας, πρὸς τινα ἐκκλησίαν ἐν διοικήσει καθεστῶσαν ἑαυτὸν ἀποφέρειν, ἢ ἐν οἰκείῳ πράγματι, ὑπὲρ ὃ χρή ἐπὶ πολὺ ἀσχολούμενον, ἀμελεῖν τῆς φροντίδος καί τῆς συνεχείας τοῦ οἰκείου θρόνου (Ζωναρά Ἑρμηνεῖα). Τοὺς ἐπισκόπους καί τό δίκαιον αὐτό, καί ἡ τῶν θείων Κανόνων ἀκρίβεια ἀπαιτοῦσι προσμένειν ταῖς ἰδίαις ἐπισκοπαῖς, καί διδάσκειν τοὺς λαοὺς, καί καταρτίζειν αὐτοὺς, ἀλλὰ μὴ καταλιμπάνειν τὰς αὐθεντικὰς αὐτῶν καθέδρας, ἢ γοὺν τοὺς πρωτοτύπους θρόνους αὐτῶν. Καί ὁ ΙΣΤ κανὼν τῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πρώτης καί Δευτέρας φησί, μὴ πλέον τῶν ἐξ μηνῶν ἀποδημεῖν ἐπίσκοπον τῆς οἰκείας ἐπισκοπῆς, ὥς οἱ ἐν ἐκείνῃ θεοὶ πατέρες ὥρισαντο· τό δὲ ἐπιτίμιον τοῦ μὴ τὸν κανόνα φυλάττοντος καθαιρεσίς ἐστίν· ὁ δὲ ΙΑ κανὼν τῆς ἐν Σαρδικῇ, ἐκ τοῦ παραδείγματος οὐ ἐπάγει, εἰς ἀλέττονα καιρὸν εἴκοι συστέλλειν τήν τοῦ ἐπισκόπου ἀποδημίαν εἰ μὴ τις ἀνάγκη αὐτῷ ἐπίκειται καί ὁ Α’ τῆς ἐν Καρθαγένῃ φησίν, εἰ τις ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας ἀμελοῖη ποίμνης, καί μὴ τινὶ νόσω ἢ βασιλικῷ ἢ πατριαρχικῷ κατεχόμενος κελεύσματι, ὑπὲρ ἐξαμηνιαῖον χρόνον ἀποδημοῖη, τῆς ἐπισκόπου τιμῆς παντελῶς ἀλλοτριουσῶν καί ὁ ΙΒ τῆς ἐν Σαρδικῇ· ὁ εἰς ὑπερορίους κτήσεις ἀπερχόμενος μὴ πλέον τῶν τριῶν ἐβδομάδων χρονίζειν τούτοις καί ὁ ἅγιος Κύριλλος ἐπιψηφίζεται ἐν τῷ γ’ κεφαλαίῳ τῆς πρὸς Δόμνον ἐπιστολῆς· παραιτεῖσθαι γάρ φησί

τούς ιερουργούντας τὰς ἐαυτῶν ἐκκλησίας τοῖς τῆς Ἐκκλησίας θεσμοῖς οὐκ ἀρέσκει· ἀξιοὶ γὰρ ὄντες λειτουργεῖν, οὐ δεῖ ποιεῖσθαι παραιτήσιν· εἰ δὲ ἀνάξιοι, μὴ ἀπὸ παραιτήσεως ἐξίτωσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποδειχθέντων αὐτοῖς ἐγκλημάτων· εἰ δὲ καὶ παραιτήσασθαι τινὰ τὴν ἐπισκοπὴν, καὶ ἣν ἐπιστεύθη ποίμνην καταλιπεῖν, ἀντέχεσθαι τῆς λειτουργίας εἰσαυθὶς· οὐκ ἂν εἴη δίκαιον γινώριμον γὰρ τὸ μὲν μοχθηρὸν καὶ ἐπίπονον παραιτεῖσθαι τῆς προεδρείας, καὶ τὸ εἰς δύναμιν εἰργεῖν τὴν πρὸς τὰ χεῖρω τούτου φορὰν, ὅσα δὲ τιμὴν φέρει καὶ σέβας παρακατέχειν καὶ οἰκειοῦσθαι, τὴν ραστώνην περὶ πλείονος τῆς τῶν ψυχῶν ἐπιμελείας πεποιημένον· δείκνυται δὲ ἐκ τοῦ ἰσ' κεφαλαίου τῆς λεγομένης Α' καὶ Β' Συνόδου, ἡ περιττὴ τῶν οὕτω ψηφισθέντων ἄνοια, (σ.σ. δηλ. παραφροσύνη) τοῦ δύνασθαι δηλαδὴ τοὺς Ἀρχιερεῖς τὰς μὲν ἐπισκοπὰς παραιτεῖσθαι, τὴν δὲ ἱερωσύνην καὶ αὐτὴς παρακατέχειν.⁽⁸⁾ οὗτος γὰρ ὁ κανὼν τὸν πλέον τῶν ἐξ μηνῶν τῆς οἰκείας ἀποδεδημηκότα ἐπισκοπῆς, ἀναγκαῖα οἰαδῆτινι προφάσει μὴ κωλυόμενον, ἐκπίπτειν κλελεύει καὶ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῆς ἱερωσύνης· εἰ δὲ ὁ τὸ ἑλαττον ἁμαρτῶν οὕτω καταδεδίκαται, πῶς ὁ καθάπαξ παραιτησάμενος τὴν ἐπισκοπὴν καὶ τῆς τοῦ ποιμνίου φροντίδος διὰ βίου καταφρονήσας, οὐκ ἐπὶ πλέον τιμωρηθήσεται, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὸν ἦκον, τοῖς λύκους ἀνείς τὸ ἐμπιστευθέν αὐτῷ παρὰ τοῦ πρώτου ποιμένου Χριστοῦ ἱερὸν ποίμνιον, μὴ ὅτι γε καὶ ὡς περ γέρας αὐτῷ νέμειν τὰ τῆς ἱερωσύνης πρεσβεῖα· περὶ οὗ καὶ ὁ ΙΑ κανὼν τοῦ ἁγίου Διονυσίου διέξεισιν. Εἰ γοῦν τοὺς τὴν ἀρχὴν εἰς προστασίαν λαοῦ καλουμένους οἱ κανόνες ἀφορίζεσθαι εἰ μὴ πείθονται ἀξιοῦσι, τίς ἂν τῶν νοῦν ἔχόντων ἀπραγμόνως δέξηται τῶν καθεστώτων τὴν παραιτήσιν, ὥς ἂν ἐσχάτως, ὥς ἂν οἶόν τε ἦ, τούτους κολάσειεν ἄλλως τε τὸ τῆς ἐπισκοπῆς ὄνομα πράγματος ἐστὶ καὶ ἐνεργείας δηλωτικόν, ὃ δὲ ἀποσεισάμενος ἐκοντὶ τὴν ἐνέργειαν, ἐκπέπτωκε καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος δὲ καλεῖσθαι μὴ πεφυκώς, πῶς τῆς ἱερωσύνης ἀναδέχεται; πῶς δὲ καὶ ἱεράρχης κληθήσεται ὁ μὴ κεκτημένος κλῆρον ὑφ' ἐαυτόν, μήτε μὴν ἀρχῶν ἱερωμένων, ὥστε μὴ πρόσεστιν ἱεραρχίας ὄνομα, πολλοῦ δεῖ ταύτης ἡ ἐνέργεια· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς ἁγίας οἰκουμένης τρίτης Συνόδου περὶ τινος ἐν Παμφυλίᾳ Εὐσταθίου, δείκνυσιν τοῖς ὁρθῶς ἐπιβάλλουσι, τούς παραιτουμένους τὰς ἐκκλησίας, ἀμφοτέρων ἅμα ἐκπίπτειν, καὶ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῆς ἱερωσύνης· οὗτος γὰρ ὁ Εὐστάθιος ἐπίσκοπος ὢν Παμφυλίας, καὶ περιστάσεσιν ἐμπεπτικῶς παρητήσατο τὴν ἐπισκοπὴν, κακεὶ μὲν ἄλλος ἐκχειροτόνητο, ὃ δὲ κλαίων τῇ ἱερᾷ προσῆλθε Συνόδῳ, οὐ τῷ κεκτημένῳ ταύτην ἀμφισβητῶν, ὄνομα δὲ καὶ τιμὴν ἐπισκόπου μόνον ζητῶν· οἱ καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὸ βαθὺ γῆρας τοῦ Εὐσταθίου δυσωπηθέντες, καὶ μὴ τι αὐτῷ συμβαίῃ ἐκ τῆς ἀμέτρον λύπης εὐλαβηθέντες, τὸ ὄνομα τῆς ἐπισκοπῆς ἔχειν αὐτόν ἐδικαίωσαν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ τὴν κοινωνίαν, ὥστε ἐντὸς τοῦ θνῆσασθρίου εἰσιόντα μεταλαμβάνειν, μήτε δὲ ἱερουργεῖν αὐτόν, μήτε χειροτονεῖν· ταῦτα δὲ οὐ κανονικῶς ἐγένοντο τοῖς ἁγίοις, ἀλλ' οἰκονομία χρησάμενοι καὶ ἀσυνῆθι συγκαταβάσει, ὥς ὁ τὴν ἐπιστολὴν μετιῶν ἀκριβῶς εἰσεται· ἐκ τούτων ἄρα συνάγεται τὸν παραιτησάμενον τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ στερεῖσθαι καὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς λειτουργίας

(8) Καὶ ὅμως ταῦτα ἰσχυρίζεται τόσοι ὁ Μακαριώτατος, ὅσον καὶ ἕτεροι Ἀρχιερεῖς. Αὐτῶν ὅμως, ὡς ἔχομεν ὑπ' ὀψιν, προηγήθη ὁ μοναχὸς Μάξιμος Τσακίρογλου.

τῆς ἀρχιερατικῆς κανονικῶς. (Βλ. Β. Φειδᾶ, «Εκκλησιαστική Ἱστορία τῆς Ρωσίας», σελ. 403-405).

Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι.

Ὅπως ἐγγράψαμεν καὶ εἰς τό προηγούμενον ἐγγράφον μας, δέν διανοούμεθα νά δεχθῶμεν τὴν «παραίτησιν» αὐτήν, διότι δέν μᾶς ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ καὶ δέν ἐνδείκνυται, ὡς καταφανῶς ἐφάμαρτος, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀπὸ μακροῦ προμελετημένης καὶ συμπεφωνημένης «συμπαιγνίας» πρὸς «συναλλαγὴν», τῆς ὁποίας τελικός σκοπὸς εἶναι ἡ συνέχισις ὑπὸ τῶν παραγόντων τοῦ παρασυνωδικοῦ κατεστημένου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνοδικῆς κρίσεως, πού δημιούργησαν οὗτοι εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Προσέτι ἀπὸ ἔτους ὑπάρχει καὶ ἡ ρητὴ δήλωσις ἀπὸ παράγοντα τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Μακαριωτάτου, κατὰ τὴν ὁποίαν: «Ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς ἀρνεῖται νά χειροτονηθοῦν οἱ ἀδελφοὶ Τσακίρογλου, ἀλλὰ θά πείσουμε τὸν Μακαριώτατο νά παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, διὰ νά ἀναλάβῃ ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς καὶ νά δεχθῇ νά γίνουν οἱ χειροτονίες».

Σταματᾷ ὁ νοῦς μου, ὅταν συνειδητοποιῶ, ὅτι ἡ «παραίτησις» τοῦ Μακαριωτάτου ὁμοιάζει ὡς νά «πωλεῖ» τὴν «Νύμφην» τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀρχιερωσύνην του, πρὸς συναλλαγὴν, ἥτοι διὰ νά χειροτονηθοῦν ὑπὸ τοῦ «διαδόχου»⁽⁹⁾ του εἰς Ἀρχιερεῖς οἱ ἀδελφοὶ Τσακίρογλου, γεγονός τό ὁποῖον ἤρνεϊτο ἀπὸ τό 1995 ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς. Διατί ἄραγε ἤρνεϊτο ἐπὶ τόσα ἔτη ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς αὐτάς τας χειροτονίας; Ἐχεῖ τό σθένος νά τό δηλώσῃ καὶ νά εἴπῃ ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι τῆς ἀρνήσεώς του καὶ ἂν εἶναι ἓνας ἢ περισσότεροι;

Ἄν αὐτὴ ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ καὶ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ δέν διακοπῇ καὶ δέν ἐπιδειχθῇ μετάνοια, φοβούμεθα ὅτι αὐτὴ θά εἶναι καὶ ἡ αἰτία καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ τρίτου σχίσματος, τό ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἔχουν ὡς σκοπὸν τό παρασυνωδικόν κατεστημένον καὶ τὰ ξένα Κέντρα.

Ἐλάχιστος ἀδελφός καὶ συλλειτουργός ὑμῶν

† Ὁ Μεσογαῖας καὶ Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ

Συγκαλεῖται παρανόμως διὰ δευτέραν φορὰν «ἐκτακτος Ἱεραρχία»!

Κατόπιν τοῦ τραγικοῦ περὶ «παραιτήσεως», πλήν ἱεροσύλου γεγονότος τῆς 5.2.2003, ὁ ἀκύρως ὀρισθεὶς ὡς δῆθεν «τοποτηρητής», καλεῖ, ὡς ἤδη ἔχουμε ἀναφέρει, «ἐκτάκτως τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν προσεχῆ Δευτέραν 11.2.2003», μέ σκοπὸν νά ἐκλεγῇ νέος Ἀρχιεπίσκοπος. Ἐπειδὴ ὁμως αὕτη δέν ἐπραγματοποιήθη, λόγω ἀρνήσεως νά προσέλθουν οἱ Ἀρχιερεῖς, δέν διστάζει μετ' ὀλίγας ἡμέρας νά ἀπευθύνῃ ἄλλην πρόσκλησιν, πάλιν δι' ἐκτακτον Ἱεραρχίαν, μέ τὸν δόλον ὅτι αὕτη θά ἀσχοληθῇ μέ τὰ «ἀνακύπτοντα θέματα, μετὰ τὴν παραίτησιν

(9) Ἐννοεῖται προσωρινῶς καὶ μέχρι νά ἐπιτύχουν τὰ ἐπιδιωκόμενα... Ὅλοι αὐτοί, μὴδὲ καὶ τοῦ Μακαριωτάτου ἐξαιρουμένον, οὐδόλως συμπαθεῖν καὶ οὐδόλως ἀποδέχονται τὸν ἐπίδοξον νέον «Ἀρχιεπίσκοπον»...

τοῦ Μακαριωτάτου, καί μετά τήν ἀναβολήν τῆς συνεδριάσεως κατά τήν 11ην Φεβρουαρίου». Ἰδοῦ ἡ ἐν λόγῳ πρόσκλησις:

«Ἀρ. Πρωτ. 1150

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 19ῃ Φεβρουαρίου 2003

**Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς,
μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος**

Θέμα: Ἐκτακτος σύγκλησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Μετά τήν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκοποῦ Ἀθηνῶν κ.κ. Ἀνδρέου ἐκ τῆς θέσεώς του ὡς Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας καί Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί ἐν ὄψει τῶν ἀνακυπτόντων ἐξ αὐτῆς θεμάτων, μετά δέ καί τήν ἀναβολήν τῆς Συνεδριάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 11ης Φεβρουαρίου 2003, καλοῦμεν ὑμᾶς εἰς ἑκτακτον Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τήν 21ην Φεβρουαρίου 2003, ἡμέραν Πέμπτην, καί ὥραν 10.00 π.μ., εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Μπότσαρη 8, Περιστερὶ), προκειμένου νά ἐπιληφθῶμεν τῶν ἀνωτέρω ἱεροσυνοδικῶς.

Μετ' εὐχῶν

**Ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς
† Ὁ Πειραιῶς καί Νήσων ΝΙΚΟΛΑΟΣ»**

Ἀπεγνωσμένα τό παρασυνοδικόν κατεστημένο τῶν Ἀδελφῶν Τσακίρογλου καί τοῦ Δ. Κάτσουρα, ἀγωνίζεται νά νομιμοποιήσῃ τό ἐγκλημα τῆς Ἱεροσυλίας τῆς 5ης Φεβρουαρίου, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὅσον καί ἂν τὰ ξένα κέντρα μετά τοῦ παρασυνοδικοῦ κατεστημένου, ἐπεχείρησαν νά «θάψουν ζωντανούς» καί τόν Μακαριώτατον κ. Ἀνδρέαν, καί τόν Σεβ/τον κ. Νικόλαον, ἀλλά καί τοὺς δύο συμπράξαντας Ἀρχιερεῖς ἦτοι τοὺς Σεβ/τους Ἀργολίδος κ. Παχώμιον καί Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα, τὰ σχέδια συνεχίζουν νά ἀποτυγχάνουν. Οἱ Ἀρχιερεῖς κατανοήσαντες τόν δόλον δέν προσῆλθον καί εἰς αὐτὴν τήν παράνομον ἱεραρχίαν τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου. Ἐτσι, παρά τήν «σύσσωμον» προσέλευσιν τῶν... δύο ὡς ἄνω Ἀρχιερέων, δέν ἐπραγματοποιήθη διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἡ «Ἱεραρχία τοῦ Τοποτηρητοῦ» κ. Νικολάου, καί δέν κατῴρθωσε δι' ἄλλην μίαν φοράν νά ἐπιτύχῃ κάποιαν ἐπίπλαστον ψευδοαναγνώρισιν τῶν ὄσων προηγήθησαν. Ἡμεῖς ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀκύρου προσκλήσεως ἀπαντήσαμεν ὄχι πρὸς τόν ὑπογράφοντα καί φερόμενον ὡς «Τοποτηρητὴν», ἀλλὰ πρὸς τόν Μακαριώτατον καί πρὸς τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς, ἀποστείλαντες τό ὑπ' ἀριθμ. 314/20.2.2003 ἔγγραφόν μας, τό ὁποῖον παραθέτομεν αὐτούσιον:

«Α.Π. 314

Ἐν Κορωπίῳ τῇ 20.2.2003 (π.ῆ.)

**ΠΡΟΣ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἀνδρέαν καί τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς**

**Κοινοποιήσις: Αἰδ/τους καί Παν/τους Ἱερεῖς, τοὺς Ἱερολογιωτάτους
Διακόνους, Ὁσιωτάτους Μοναχοὺς καί Μοναχάς καί τόν πιστὸν λαόν**

Μακαριώτατε καί Σεβασμιώτατοι. Ὁ Χριστὸς εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἔλαβον χθές 19.2.2003 τό ὑπ' ἀριθμ. 1150/19.2.2003 ἔγγραφον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου, τό ὁποῖον ὑπογράφει ὡς «Τοποτηρητὴς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», καί μέ τό ὁποῖον καλεῖ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς ἑκτακτον σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας δι' αὐριον Πέμπτην 21.2.2003 μέ θέμα «τὰ ἀνακύπτοντα μετά τήν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου θέματα». Διὰ

τήν ελαχιστότητά μου, τό έγγραφον τοῦτο εἶναι ἀπαρόδεκτον, διότι ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ἐμφανίζεται ὡς «Τοποτηρητής», καθ' ἣν στιγμήν ἐκκρεμεῖ τό ἐξαιρετικά σοβαρόν καί ἀπό Κανονικῆς καί ἀπό πάσης ἄλλης ἀπόψεως θέμα τῆς «Παραιτήσεως» τοῦ Μακαριωτάτου, ὅπως ἀναλύεται εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 312/13/26.2.2003 έγγραφόν μου, διότι:

α) Ὁ Μακαριώτατος δέν ὑπέβαλε Κανονικόν έγγραφον παραιτήσεως εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλά καί δέν ἀνέφερε τοὺς Κανονικοὺς λόγους πού προβλέπουν τήν «Παραίτησιν» Ἀρχιερέως, διότι δέν ὑφίστανται διὰ τήν περίπτωσίν του. Περαιτέρω δέν ἐξητάσθη ἡ βούλησις αὕτη τοῦ Μακαριωτάτου ὑπό τό φῶς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὡς ἔδει, οὔτε ἐρευνήθησαν τά πραγματικά αἷτια, ἀπό τά ὁποῖα εὐχερῶς θά προέκυπτε ἡ ἐφάμαρτος συμπαιγνία πρὸς ἱερόσυλον συναλλαγὴν.

β) Ἀμέσως μετὰ τήν ἐκφρασθεῖσαν ὡς δῆθεν προσωπικὴν βούλησιν τοῦ Μακαριωτάτου περὶ «παραιτήσεως» του, οἱ παριστάμενοι τέσσερις Ἀρχιερεῖς, ἔσπευσαν νά «ἀρπάξουν τήν εὐκαιρίαν» καί νά κάμουν «δεκτὴν» τήν «παραίτησιν», καί νά ὀρίσουν νέον Ἀρχιεπίσκοπον, τόν ὑποδειχθέντα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου, ἐνῶ κατόπιν τῆς ἀποχωρήσεώς μας, ὥρισαν παρὰ νόμῳ «Τοποτηρητὴν», ὁ ὁποῖος πάραυτα προσδιώρισε καί ἔκτακτον Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, (διὰ τήν Δευτέραν 11.2.2003) πρὸς ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου, ἐνῶ ἐξέδωκε καί τό γνωστόν «Ἐγκύκλιον Ἀνακοινωθέν».⁽¹⁰⁾ Ταῦτα δέ πάντα παρὰ τὰς αὐθωρεῖ ἐν Συνόδῳ Καταγγελίας μου, ὅτι πρόκειται περὶ «συμπαιγνίας», ἡ ὁποία προδίδει καί ἀποκαλύπτει τήν γνωστὴν ἀπὸ μακροῦ χρόνου «συναλλαγὴν», περὶ τῆς ὁποίας εἰμαι σαφῆς μέ τήν ἀναφοράν πού κάμνω εἰς τό προηγούμενον έγγραφόν μου, ὑπ' ἀριθμ. 312/13/26.2.2003.

Ἐπ' αὐτῶν σημειῶνω καί τά ἐξῆς:⁽¹¹⁾

1) Σύμφωνα μέ τοὺς ἱερούς Κανόνας, (τοὺς ὁποίους παρέθεσα εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 312/13/26.2.2003, καί εἰς τό συνημμένον 313/15/28.2.2003 έγγραφόν μου), ὁ Ἐπίσκοπος, καί ἐν προκειμένῳ ὁ Μακαριώτατος, θά ἐπεβάλετο νά διακόψῃ πάντα δεσμόν μετὰ τῆς Ἐπισκοπῆς του, καί κατ' ἀκολουθίαν καί τῆς Ἀρχιερωσύνης του, μόνον ἐάν συνέτρεχον «λόγοι κωλυτικοὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης», ἢ ἄλλα «Κανονικά ἐγκλήματα», ἄλλως ὡς «δοῦλος καί διάκονος Χριστοῦ» εἶναι ὑπὸ τόν «ζυγόν» καί ἐπομένως δέν ἔχει δικαίωμα νά «διαχειρίζεται» τήν παρὰ τοῦ Χριστοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ Χάριν κατὰ τό δοκοῦν, ἢ νά τήν «προσφέρει» καί διὰ «συναλλαγὴν»!

2) Τό γεγονός, ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἐξέφρασεν, (ὅπως τήν ἐξέφρασε), τήν γνωστὴν «βούλησιν» του, δέν δίδει τό δικαίωμα εἰς καμμίαν πλειοψηφίαν τῆς Συνόδου, πολλῶ μᾶλλον εἰς μειοψηφίαν, τό δικαίωμα νά ἐνεργήσῃ ὅπως ἐνήργησαν, κατὰ τήν 5.2.2003, οἱ 4 Ἀρχιερεῖς, (Πειραιῶς, Ἀργολίδος, Περιστερίου καί Διαυλείας), ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς εἶναι ἤδη κατηγγελλένος, διότι κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας, τοὺς ὁποίους δέν ἀγνοεῖτε, δέν νομιμοποιεῖται νά μετέχῃ τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνόδου.

3) Οἱ 4 Ἀρχιερεῖς, ὡς νά ἐπρόκειτο περὶ χορηγήσεως ἁμαρτωλοῦ κοσμικοῦ «αὐτομάτου ἢ συναινετικοῦ διαζυγίου» προσέβησαν εἰς τήν ἄμεσον «ἀποδοχὴν τῆς παραιτήσεως», ἀγνοήσαντες καί τὰς συνεπείας διὰ τήν βεβιασμένην καί ἀντικανονικὴν

(10) Βλέπε εἰς τό προηγούμενον τεῦχος τῆς «Ο.Π.» (Μάρτιος 2003, τόμος 14ος) σελ. 76.

(11) Ὅσον καί ἂν εἶναι κουραστική ἡ ἐπανάληψις τῶν ἰδίων πραγμάτων, ὅμως ἐπιβάλλεται διὰ νά γίνῃ καταφάνες, ὅτι πολλὰκις παρενέβημεν κατηγγεῖλαμεν καί ἐπιστήσαμεν τήν προσοχήν, ἀλλὰ οὐδεὶς «ἠβουλήθη συνιέναι...»!

ταύτην καὶ ἱερόσυλον, τολμῶ εἰπεῖν, ἐνέργειά των. Ἡ συναλλαγή μὲ ἀντικείμενο τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον καὶ τὴν Ἀρχιερωσύνην, καὶ μὲ ἀντάλλαγμα τὰς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους συγκεκριμένων προσώπων, τὰς ὁποίας παρακωλύει ἀπὸ τὸ 1995 ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς,⁽¹²⁾ εἶναι ὄντως ἐσχάτη καὶ μεγίστη βλασφημία. Τὰ στοιχεῖα - μαρτυρίας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, μόνον ἐν Ἐπιτραχιλίῳ καὶ ὁμοφρονίῳ δύναται νὰ καταθέσω, ἐνῶ διαβεβαίω, ὅτι ταῦτα δὲν γνωρίζω μόνον ἢ ἐλαχιστότης μου, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς.

Κατόπιν τούτων:

1) Ἀπορρίπτω τὴν πρόσκλησιν καὶ δὲν θά συμμετάσχω εἰς τὴν «Ἐκτακτον αὐτὴν Ἱεραρχίαν», διότι δὲν διανοοῦμαι νὰ «ἐπικυρώσω», ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀπλὴν παρουσίαν μου τὰς ἱεροσύλους ἀντικανονικότητος. Τό ὑπ' ἀριθμ. 1150/19.2.2003 ἔγγραφο τοῦ Σεβασμιωτάτου Πειραιῶς κ. Νικολάου, ἐνῶ εἶναι ἄκυρον, διότι δὲν ἐξεδόθη ὑπὸ ἀρμοδίου προσώπου - ὀργάνου, περιέχει καὶ μεγίστην δολιότητα. Ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ φέρῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς πρὸ τετελεσμένου γεγονότος. Δι' αὐτοῦ καλεῖται ἐκτάκτως ἡ Ἱερά Σύνοδος προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσῃ, ὄχι αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, τὴν παραίτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τὴν ὁποίαν σκοπίμως θεωρεῖ δεδομένην, ἀλλὰ «τά μετὰ τὴν παραίτησιν ἀνακύπτοντα θέματα...». Δηλαδή ἡ σύγκλησις γίνεται μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ νομιμοποιηθοῦν αἱ παρανομίαι, καὶ νὰ προωδηθῇ ἐτι περαιτέρω καὶ συγκαλυφθῇ ἡ «συμπαιγνία» πρὸς «συναλλαγὴν». Ὁχι, μυριάκις ὄχι! Μόνον ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου θά ἐξετασθῇ ἡ βούλησίς του περὶ παρατήσεως καὶ μετὰ τὰ προκύπτοντα προβλήματα.⁽¹³⁾

2) Δὲν θεωρῶ ὡς δεδομένην καὶ τελεσιδικον τὴν «ἀπόφασιν» τοῦ Μακαριωτάτου διὰ παραίτησιν, ἀντιθέτως πιστεύω, ὅτι ὑπάρχει δυνατότης καὶ ἐπιβάλλεται νὰ πεισθῇ ὁ Μακαριώτατος νὰ ἀνακαλέσῃ ταύτην, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ καθήκοντά του, καὶ ἐφ' ὅσον θά ὑπάρχῃ θέμα ὑγείας νὰ ἀναπληρῶνεται ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου.

3) Τό ὅλον θέμα δέον νὰ ἐξετασθῇ εἰς μίαν Κανονικῶς συγκληθήσομένην Ἱ. Σ. Ἱ. ὑπὸ τὸ πρίσμα πάντοτε τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

4) Καταγγέλλω, ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων νὰ δεχθοῦν τόσον βεβιασμένως τὴν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ὑπεραυτομάτου συναινετικοῦ διαζυγίου, πέραν τοῦ ὅτι συνιστᾷ παρανομίαν καὶ καταπάτησιν τῶν

(12) Ὁ κύριος λόγος τῆς παρακωλύσεως ἀπὸ τὸ 1995, διὰ τὸν Σεβ. κ. Νικόλαον, εἶναι διὰ νὰ μὴ τοὺς ἔχει ὡς συνυποψηφίους διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θρόνον! Ἀλλωστε αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ 1995 τὴν τελευταία στιγμὴ «ἔξκοψε» ἀπὸ τοὺς «πέντε» ὁμόφρονάς του Ἀρχιερεῖς... Ὡς προκύπτει ἀπὸ προσωπικὰς δηλώσεις του, ἀπὸ τὸ 1995, «δὲν πῆγε μὲ τοὺς πέντε, ὅχι διότι διεφώνει πρὸς τὰ φρονήματά τους, ἀλλὰ διότι οἱ πέντε ἤθελαν νὰ ρίξουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο». (Δηλαδή, ἔμεινε μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο διὰ νὰ τὸν «ρίξῃ» ὁ ἴδιος τὴν 5.2.2003...). Δημοσίως δέ, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1996 ἐδήλωσεν ὅτι «τὸν ἐπεσκέφθη ὁ τότε Ἀττικὸς Ματθαῖος καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς «πέντε» καὶ δὴ τὸν κάμνουν Ἀρχιεπίσκοπο, ἀλλὰ δὲν δέχθηκε, διότι δὲν τοὺς εἶχε ἐμπιστοσύνη...»!!!

(13) Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Μακαριώτατος δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τοῦτο ἂν προηγουμένως δὲν συγκαλέσῃ τὴν ἰδίαν ὁμάδα μὲ τὴν ὁποίαν συνεδρίασε τὴν 5.2.2003 καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του (ὅπως τὴν ὑπέβαλεν), καὶ ἀπὸ κοινοῦ νὰ δηλώσουν ὅτι ἀνακαλοῦν τὴν ἀπαράδεκτον ἀπὸ Κανονικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐνεργειάν των καὶ κατόπιν νὰ συγκαλέσῃ τὴν Ἱεραρχίαν, ἡ ὁποία πρωτίστως θά κρίνῃ τὴν ὑποδικίαν των καὶ ἀσφαλῶς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δεδομένης ἐμπράκτου μετανόας των.

Ἱερῶν Κανόνων, εἶναι καί βεβιασμένη καί προξικοπηματική, οὐ μὴν ἀλλὰ καί καρπὸς συναλλαγῆς καί ἀμαρτωλῆς σκοπιμότητος. Εἶναι δηλαδή ἐμπαιγμός καί βλασφημία κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καί μόνον ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια δύναται νά θεραπεύσῃ τό κακόν.

Κατόπιν τούτου, καθ' ἡμᾶς, εἶναι ἀδιανόητον νά ἐμφανίζεται ὁ μὲν Μακαριώτατος ὡς «παραιτηθεὶς», ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαος ὡς «Τοποτηρητής», ἅπαγε τῆς βλασφημίας.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός καί Συλλειτουργός

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ»

Ἐπίσης καί ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Πανάρετος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 63/20.2.2002 ἀπαντητικόν ἔγγραφόν του ἀπορρίπτει τήν πρόσκλησιν δηλῶνων ὅτι: «...Σᾶς γνωρίζουμε ὅτι αὐτό τό ἔγγραφο δέν γίνεται δεκτό διότι δέν γνωρίζουμε οὔτε ἀναγνωρίζουμε καμμίαν «παραιτήσιν» σας, οὔτε κανένα «Τοποτηρητήν». Σᾶς ὑπενημίζω ξαναγράφοντας τά σχετικά σύντομα ἔγγραφά μου μέ Α.Π. 60/9-22.2.2003 καί 62/10-23.2.2003,.... (14)

Μακαριώτατε, δέν τελείωσε διά τήν Ἐκκλησία, καί ἐπομένως καί γιά μᾶς, τό θέμα αὐτό τῆς «παραιτήσεως» Σας. «Στῶμεν καλῶς Στῶμεν μετά φόβου». Σᾶς τά ἔχει γράφει πολὺ καλά ὁ ἐν Χριστῷ Ἀδελφός μας κ. Κήρυκος... Σᾶς παρακαλῶ μόνον νά ἐπανέλθετε στή θέσι σας πού σᾶς ἔταξε ὁ Θεός, διότι ἐκκρεοῦν πολλὰ εἰς βάρος σας, ἐνῶ αὐτά πού οἱ ἐσκοτισμένοι τά ἔλεγαν γιά μένα, δηλαδή περί σχίσματος, τώρα στό τέλος ἔφτασαν νά τό κάνουν οἱ ἴδιοι μέ αὐτή τήν παραιτήσί σας».

Τελικά τήν 21.2.2003 ἡμέραν Πέμπτην ἐνεφανίσθησαν πάλιν εἰς τό Συνοδικόν (Μ. Μπότσαρη 8 Περιστέρη) οἱ ἴδιοι Ἀρχιερεῖς, (Πειραιῶς, Ἀργολίδος, Περιστερίου καί Διαυλείας) οἱ ὅποιοι προβληματισθέντες ἀπλῶς συσκέπτονται ἀτύπως. Κατ' αὐτήν ὁ Σεβ/τος Ἀργολίδος κ. Παχώμιος, εἰσηγήθη νά μεταφερθοῦν τά θέματα πού προέκυψαν ἀπό τήν ἐν λόγω συμπαιγνίαν καί νά ἐξετασθοῦν ἐξ ὑπαρχῆς μετά τό Πάσχα, ἐνῶ μέχρι τότε ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ἂν χρειασθῇ νά ἐνεργήσῃ κάτι, νά τό πράξῃ ὡς Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ὄχι ὡς «Τοποτηρητής». Δυστυχῶς ὁμως καί αὐτό ὡς μία ἐλάχιστη ἔνδειξις μετανοίας, δέν ἔγινε πράγματι δεκτό, ὅσον καί ἂν διεφημίσθη ὡς μεγάλο ἐπίτευγμα, ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὅτι «ὁ θησαυρός ἦτο ἀνθραξ» πού λερώνει καί μαυρίζει. Θά ἦτο μία ἔστω καλή ἔνδειξις ἂν κατόπιν αὐτῆς τῆς προτάσεως, οἱ Σεβ/τοι Ἀρχιερεῖς, σεβόμενοι καί τόν ἑαυτό τους ἀλλά καί τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐστρέφοντο πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος, ἤτοι τήν ἐν μετάνοιᾳ ἀνάκλησιν αὐτῶν, τά ὅποια προηγήθησαν καί πρωτίστως τό ἐλεεινόν «ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ», ἀντικαθιστώντας αὐτό μέ ἀπλὴν ἀνακλητικὴν ἀνακοίνωσιν καί νά ὑποδεικνύουν τήν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου. Ἀντί τούτου, ὁ φερόμενος ὡς «τοποτηρητής» Σεβ. κ. Νικόλαος, αὐθμερόν ἔστειλε νέα πρόσκλησιν δι' ἐνδημοῦσαν.

(14) Βλέπε εἰς τό προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ο.Π.» (Μάρτιος 2003, τόμος 14ος), σελ. 78-79.

Συγκαλείται παρانونώς ή «'Ενδημούσα» διά τῆς 22.2.2003 καί 23.3.2003.

Παραθέτομεν τήν ὑπ' ἀριθμ. 1151/21.2.2003, πρόσκλησιν:

*«Πρός τόν Σεβ. Μητροπολίτην Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκον,
Ἰπποκράτους 25, Κ. Ἡλιούπολις 16346, Ἀθήναι*

Θέμα: Σύγκλησις Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου.

Σεβασμιώτατε,

Μετά τήν ἀναβολήν σήμερον τῆς Συνεδριάσεως τῆς ἐκτάκτου Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, καλεῖσθε αὐριον τήν 22.2.2003 ἡμέραν Παρασκευήν καί ὥραν 9.00 π.μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Μπότσαρη 8, Περιστερί), εἰς Συνεδρίασιν τῆς Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου, προκειμένου νά ὀρίσωμεν νέαν ἡμερομηνίαν συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετ' εὐχῶν

Ὁ Τοποτηρητής τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

† Ὁ Πειραιῶς καί Νήσων ΝΙΚΟΛΑΟΣ»

Εἰς αὐτήν τήν πρόσκλησιν, τῆς ὁποίας ἐλάβομεν γνῶσιν ἄργά τό βράδυ τῆς Πέμπτης, ἀπαντήσαμεν μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 315/22.2.2003 ὡς κάτωθι, χωρίς βεβαίως νά σχολιάσωμεν οὔτε τό «καλεῖσθε» οὔτε τό «Μετ' εὐχῶν», ὡς νά ἀπευθύνεται ὁ Σεβ/τος, εἰς ὑφιστάμενόν του ἢ ὑποτακτικόν:

«Α.Π. 315

Ἐν Κορωπίῳ τῇ 22.2.2003 (π.ῆ.)

Πρός τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ κ. Νικόλαε, ὁ Χριστός εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1151/21.2.2003 ἐγγράφου σας, τό ὁποῖον διά τοῦ π. Δημητρίου Τσαγκατζόγλου μοί ἀπεστείλατε χθές Πέμπτην 21.2.2003, καί ὥραν 8.30 βραδυνήν, καί διά τοῦ ὁποῖον φερόμενος ὡς «Τοποτηρητής τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν» καλεῖτε αὐριον Παρασκευήν καί ὥραν 9ην πρωινήν, Ἐνδημούσαν Σύνοδον, σᾶς ἀποστέλλω διά δευτέραν φοράν εἰς σῶμα τά ὑπ' ἀριθμ. 311/12.2.2003, 312/13.2.2003, 313/15.2.2003 καί 314/20.2.2003 σχετικά ἐγγραφά μου, καί φιλαδέλφως σᾶς παρακαλῶ νά τά μελετήσετε καί νά ἀναλάβετε τās εὐθύνas σας. Καί διά τοῦ παρόντος, δι' ἄλλην μίαν φοράν, σᾶς γνωρίζω, ὅτι ἡ Ἀρχιερατική μου συνείδησις δέν μου ἐπιτρέπει νά ἀναγνωρίσω, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, ὡς τετελεσμένος, τās βεβιασμένος, παρانونους καί ἀντικανονικάs ἐνεργείας τῆς 5.2.2003.

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καί ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ

Παρά ταῦτα, ὁ παράνομος «Τοποτηρητής» Σεβ. κ. Νικόλαος, συνεδρίασεν μέ **μῆ μέλη τῆς ἐνδημούσης** καί «ἀπεφάσισεν» νά συγκληθῇ ἡ Ἱ.Σ. τῆς Ἱ. τήν 25.4.2003 μέ πρῶτον θέμα τήν δίωξιν τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου... Καί πάλιν ὁμως δέν ἡσυχάζουν, ἀλλά ἀποστέλλει νέαν πρόσκλησιν τήν ὑπ' ἀριθμ. 1153/22.3.2003, διὰ σύγκλησιν ἄλλης «Ἐνδημούσης Συνόδου». Ἡ νέα πρόσκλησις ἀπευθύνεται «πρός τούς Σεβ. Ἀρχιερεῖς: 1) Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα (μῆ μέλος τῆς Ἐνδημούσης). 2) Μεσογαίας κ. Κήρυκον (κανονικόν μέλος) καί 3) Διαυλείας κ. Ἀνδρέαν (μῆ μέλος καί μῆ δικαιούμενος νά μετέχῃ εἰς τὰ Ἱεροσυνοδικά ὄργανα διοικήσεως)» καί **ὑπογράφεται ὑπό τοῦ Σεβ. κ. Νικόλαου, ὡς «Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχ/πῆς Ἀθηνῶν».** Ὡς θέμα

ορίζεται άορίστως «αίτημα του άσθενούντος Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. κ. 'Επιφανίου». Είς τό έν λόγω έγγραφον άπαντήσαμεν τά παρακάτω:

«Α.Π. 316

Έν Κορωπίω της 23.3.2003 (π.ή.)

ΠΡΟΣ

τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιώς και Νήσων κ. ΝΙΚΟΛΑΟΝ

Κοινοποίησης: 1) Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον κ. 'Ανδρέαν,
και Σεβ/τους 'Αρχιερείς και 2) Σεβ/τον Μητροπ. Κιτίου κ. 'Επιφάνιον

Σεβασμιώτατε.

Χθές, περί ώραν 11ην βραδυνήν, μόλις επιστρέψας έκ της άκολουθίας των Χαιρετισμών, έλαβον γνώσιν του ύπ' αριθμ. 1153/22.3.2003 έγγραφου σας, άπευθυνόμενου προς τους 'Αρχιερείς: «1) Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα. 2) Μεσογαίας κ. Κήρυκον και 3) Διαυλείας κ. 'Ανδρέαν». Δι' αυτού μās καλείτε «εις Συνεδρίασιν της 'Ενδημούσης 'Ιερās Συνόδου αύριο Σάββατο 23.3/5.4.2003 και περί ώραν 12ην μεσημβρινήν, προκειμένου νά επιληφώμεν αιτήματος του άσθενούντος Σεβ. Μητροπ. Γ.Ο.Χ. Κιτίου κ. 'Επιφανίου».

Έπ' αυτού, παρατηρώ τά εξής:

1) Τό γεγονός ότι ύπογράφετε ως «Τοποτηρητής 'Ιερās 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών» είναι, καθ' ήμās, παράνομον και άντικανονικόν και καθιστά τό έγγραφον άκυρον, διό και άπαράδεκτον. Τό γεγονός τούτο συνιστά δεινήν καταπάτησιν των 'Ιερών Κανόνων, οι όποιοι άπαγορεύουν επέμβασιν άλλου 'Αρχιερέως, εις μή εισέτι χηρεύσασαν 'Επισκοπήν, έν προκειμένω εις την 'Αρχιεπισκοπήν. Ζώντος του 'Αρχιεπισκόπου και ένώ δέν έχει ολοκληρωθή ή διαδικασία κανονικής εξέτάσεως της «δηλώσεως» του περί «παραιτήσεως», ή καθ' οίονδήποτε τρόπον «επιλήψεις» ή «επίβασις» (δροι που χρησιμοποιούνται εις την έρμηνεία του ΙΔ' 'Αποστολικού Κανόνος) συνιστά πνευματικήν μοιχείαν. Έπ' ουδένι μās επιτρέπεται νά θεωρήσωμεν τόν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον ως αυτόμάτως παραιτηθέντα, και νά δεχώμεν συγχρόνως «Τοποτηρητήν», πριν ή ολοκληρωθεί ή Κανονική διαδικασία Κανονικής ύποβολής της παραιτήσεως και Κανονικής εξέτάσεως ταύτης.

2) Διατί δέν αναφέρετε εις τό έγγραφόν σας τό αίτημα του άσθενούντος Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Κιτίου κ. 'Επιφανίου; Διατί καλείτε εις την 'Ενδημούσαν επιλεκτικά και μή μέλη αυτής, όπως τόν Σεβ/τον Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα και Διαυλείας κ. 'Ανδρέαν; Και τό κυριώτερον, άν τό θέμα ήτο τόσον σοβαρόν και έπείγον και άν ήτο ανάγκη νά γίνη έκτάκτως ή 'Ενδημούσα «διά νά εξετασθή τό αίτημα του Σεβ/του Κιτίου», διατί δέν ύπογράψατε ως 'Αντιπρόεδρος, έφ' όσον γνωρίζετε ότι δέ άναγνωρίζεσθε ως «Τοποτηρητής»; Μήπως πιστεύετε, ότι μέ αυτό τόν τρόπο θά μέ αναγκάσετε νά συνευδοκήσω και νά αναγνωρίσω τά παράνομα της 5.2.2003 και όσα προηγήθησαν; Λυπάμαι, Σεβασμιώτατε 'Αδελφέ, αλλά όφείλω νά έπαναλάβω, ό,τι σας είχα γράψει εις τό ύπ' αριθμ. 315/22.2.2003 έγγραφόν μου: «'Η 'Αρχιερατική μου συνείδησις δέν μου επιτρέπει νά αναγνωρίσω, καθ' οίονδήποτε τρόπον, ως τετελεσμένης, τάς βεβιασμένας, παρανόμους και άντικανονικάς ενεργείας της 5.2.2003».

'Επί πāsι τούτοις διατελώ μετά της έν Χριστώ τιμής και αγάπης

† 'Ο Μεσογαίας και Λαυρεωτικής ΚΗΡΥΚΟΣ»

Συνεχίζονται και κορυφώνονται αι ἀθλιότητες

Τά ἀνωτέρω ἐξελίσσονται ἐν μέσῳ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς(!) Περιόδου κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχιερεῖς πρῶτοι καλοῦνται εἰς τελωνικὴν ταπείνωσιν, νηστείαν ἀπὸ παντός πονηροῦ ἔργου, καὶ εἰς νέκρωσιν ὅλων τῶν παθῶν, κάθαρσιν καὶ συμπορεύσιν μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὸ Σταυροαναστάσιμον Πάσχα. Ὅσον καὶ ἂν ἤχη σκληρά αὐτὸ πού θά εἰπωμεν, δυστυχῶς πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν πρῶτα δι' ἑμαυτὸν. Ἐνῷ ὁ Κύριος ἀνέβαινεν πρὸς Ἱεροσόλυμα καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του, τὰ τοῦ πάθους του, δύο μαθηταὶ ζητοῦν πρωτοκαθεδρίας!!! Πρὸς αὐτοὺς ὁ Κύριος ἀπήντησεν: «οὐκ οἶδατε τί αἰτείσθε», δηλαδὴ δὲν ξέρετε τί λέτε καὶ τί ζητᾶτε. Παράλληλα ὁμοῦς ὁ Ἰούδας ἐμελέτα καὶ τὴν προδοσίαν!... Αὐτὰ περίπου φρονῶ ὅτι συμβαίνουν κατ' αὐτάς καὶ εἰς τοὺς σημερινούς μαθητάς τοῦ Κυρίου, οἱ ὅποιοι πρῶτοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι!

Μεγάλῃ λοιπὸν Τεσσαρακοστῇ καὶ οἱ σημερινοὶ «Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι» δηλαδὴ τὰ ξένα Κέντρα, τὸ παρασυνοδικὸ μας κατεστημένον καὶ οἱ «**δύο μαθηταὶ**» ὁ **Μακαριώτατος** καὶ ὁ **Σεβ. Πειραιῶς**, συνεφώνουν συναλλαγὰς μέσῳ τῆς περὶ παραιτήσεως συμπαιγνίας, ἐξήτουν δὲ καὶ ἀφορμὴν διὰ νὰ «**συλλάβουν**» τὸν **ἐπίσκοπο Κήρυκο**, νὰ τὸν ἐκδιώξουν ἐκ τοῦ **Ἱ. Ν. Ἀγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν** καὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὴν εὑρουν, ὁπότε περιχαρεῖς εἶπον «οὐκ ἔχομεν χρεῖαν μαρτύρων», ὁ **Ἐπίσκοπος Κήρυκος** ὑποστηρίζει τὸ «**ἀμαρτύρον καὶ τὴν καινοτομίαν**» τοῦ θεολόγου κ. **Ἐλευθερίου Γκουτζίδου**. Τί ἀκριβῶς εὑρον νὰ καταμαρτυρήσουν, οἱ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ πρεσβύτεροι Ἀδελφοί, ἦτοι ὁ **Μακαριώτατος** καὶ ὁ **Σεβ/τος Πειραιῶς**, διὰ νὰ στηρίξουν καὶ πάλιν αὐτὴν τὴν κατηγορίαν; Τὸ πρῶτον τεύχος «**ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΕΠΙ ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ**»! Εἰς αὐτὸ δημοσιεύονται μετὰ ἄλλων, ὅλα τὰ ἐγγράφα μας τὰ σχετικὰ μὲ τὴν πραξικοπηματικὴ καὶ φατριαστικὴ ἐνέργεια τῆς **5ης Φεβρουαρίου 2003**. Συγκεκριμένα ἐνημερώνομεν παραθέτοντες εἰς αὐτὸ τὰ ὑπ' ἀριθμ. **311/11.2.2003**, **312/26.2.2003**, **313/15/28.2.2003**, **314/20.2.2003**, **315/22.2.2003**, **316/23.3.2003** καθὼς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμ. **501 Μάρτιος 2003** τεύχος τῶν «**Πνευματικῶν Θησαυρισμάτων**», εἰς τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται τὸ ἄρθρον μας ὑπὸ τὸν τίτλον «**ΤΟ ΜΕΝ «ΞΗΡΟΝ» ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΚΤΕΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕ ΠΝΕΥΜΑ ΖΩΟΠΟΙΕΙ**», τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται εἰς τὴν σκευωρίαν περὶ δῆθεν «**ἀμαρτύρον καὶ καινοτομίας**». Τοῦτο, λοιπὸν, ἡρπάγη ὡς ἀφορμὴ διὰ νὰ τεθῇ θέμα καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ **Ἐπίσκοπος Κήρυκος** εἰς τὴν προσεχῇ «**Σύνοδον τοῦ Τοποτηρητοῦ**»! Ἔτσι δὲν θά παρεμβάλλεται ὡς ἐμπόδιον καὶ εἰς τὴν **Ἱερόσυλον συμπαιγνίαν** καὶ ἐπομένως θά προχωρήσῃ ἡ «**νέα τάξις πραγμάτων**».

Κατόπιν τούτων ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. **1155/3.4.2003** πρόκλησις τοῦ «τοποτηρητοῦ» πρὸς σύγκλησιν **παρανόμως τῆς ἐνδημούσης, διὰ τρίτην φορὰν**, καθὼς καὶ ἡ ὁμοία ἄκυρος πρόσκλησις, μὲ στοιχεῖα **3185/5.4.2003**, πρὸς σύγκλησιν **παρανόμως τῆς Ἱεραρχίας, ἐπίσης διὰ τρίτην φορὰν**. Ταῦτα ἀντιμετωπίσαμεν μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. **321/17/30.4.2003** γενικωτέραν **ΕΝΣΤΑΣΙΝ - ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ**, τὴν ὁποίαν λόγῳ ἐλλείψεως χώρου θά δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΜΙΑΝ "ΕΙΣΗΓΗΣΙΝ" ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Υπό του Θεολόγου ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΓΚΟΥΤΖΙΑΗ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ

Β' ΜΕΡΟΣ

Περίληψις προηγουμένου και τινα επίκαιρα

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας, με ἀφορμὴν καὶ αἰτίαν τὴν «εἰσῆγησιν» τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου εἰς τὴν Σύνοδον τῆς 14/27.2.2002⁽¹⁾ ἐγράψαμεν εἰσαγωγικῶς διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς ἁμαρτίας καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰς τοιαύτας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ἀνεφέρθημεν καὶ εἰς τοὺς βασικοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀνεκαλέσαμεν τὴν γνωστὴν ὡς «ἐπίμαχον» διατύπωσιν μας, καὶ ἀρχίσαμε τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκθεσιν τῆς ἀληθείας, ἐξ ἐπόψεως ἱστορικῆς ἀπὸ τὸ 1978. Ἐδῶ ὑπογραμμίζομεν ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οἱ δύο - τρεῖς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι συνοδοιποροῦν μετὰ τὸ παρασυνοδικὸν κατεστημένον καὶ ἐνεργοῦν σχέδια ξένων κέντρων, δὲν ἔχουν κατανοήσει τί καὶ διατί ἀπαιτοῦν νὰ ἀνακαλέσωμεν! Παρὰ ταῦτα, πρὸς τοὺς ἀπλοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι τελευταίως τοὺς ἐρωτοῦν ποῦ εὐρίσκεται ἡ «καινοτομία» τῆς ὅλης διατυπώσεως, δὲν διστάζουν καθ' ὑπαγόρευσιν καὶ μηχανικὰ νὰ ἀπαντοῦν ὅτι: «Εἶναι θέμα πίστεως, εἶναι δογματικὸν θέμα»! Ὅλοι αὐτοί, οἱ ὅποιοι συνήργησαν εἰς τὴν περὶ δῆθεν «καινοτομίας» σκευωρίαν τῶν Φλωρινικῶν καὶ τοῦ παρασυνοδικοῦ μας κατεστημένου, ἔπесαν πραγματικὰ εἰς τὸν λάκκον τὸν ὁποῖον ἤνοιξαν οἱ ἴδιοι, διότι εἰς τὴν προσπάθειά τους νὰ περάσουν τὴν ψευδοκατηγορίαν, παρηρμήνευσαν καὶ διέστρεψαν Ἀγιογραφικὰς καὶ Πατερικὰς Μαρτυρίας. Ἐπομένως ὁποσδήποτε ὑφίσταται Δογματικὸν θέμα Πίστεως, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἰδίους. Ὅποιοι καὶ ὅσοι καὶ ἂν εἶναι οἱ διαστρέφοντες, τὸ ὀλιγώτερον ἐξασφαλίζουν τὸν ἀφορισμὸ τῶν Πατέρων (βλέπε Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδόξιας). Ὅλοι αὐτοὶ ὅταν προκαλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀπλῶν Χριστιανῶν νὰ εἰπουν περὶ τῆς Ὁμολογίας των καὶ τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς, δὲν διστάζουν, ἀκόμη καὶ «μεθ' ὄρκου», νὰ τοὺς βεβαιοῦν παραπλανητικῶς ὅτι κρατοῦν τὴν Ὁμολογίαν καὶ ὅτι ἔχουν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν ἀπὸ τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον, ἐνῶ εἰς τὴν πράξιν ἀμφότερα τὰ ἀρνοῦνται καὶ τὰ ἐξυβρίζουν. Ἔτσι ἀφ' ἑνὸς πλανοῦν καὶ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ τοὺς ἐπερωτῶντας, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου καθίστανται καὶ ὄργανα τῶν ξένων κέντρων καὶ ἰδιαίτερα αὐτοῦ τοῦ «Ἀχαΐας» κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου καὶ κ. Ἀθαν. Σακαρέλλου. Οἱ ἐν λόγω κύριοι μᾶς ἐμίσησαν θανάσιμα, διότι καὶ πρόσφατα (τὸ 1998-1999) πάλιν ἐματαιώσαμε τὰ σχέδιά

(1) Διὰ τὴν ἐν λόγω Σύνοδον, βλέπε εἰς τὸν 13ον τόμον τῆς «Ο.Π.» σελ. 52-84, 142-166, 232-250, 267-286, 347.

τους νά προσβάλουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων μας διά τῆς ἀπάτης τοῦ δῆθεν νέου διαλόγου, τόν ὁποῖον ἐχάλκευσαν μέ τούς «δικούς» μας ἀξεπέραστους «Φαρισαίους».

Καί ναι μέν ἡ προδοσία προσέκρουσε καί δέν ὠλοκληρώθη, ὅμως τί ἄλλο ἐκτός ἀπό ΑΡΝΗΣΙΝ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας, ὑπό τῶν ἡμετέρων, μπορεῖ νά ἀποτελεῖ ὁ διά τῆς παρωδίας τοῦ δῆθεν θεολογικοῦ διαλόγου δόλος περί «ἀλληλοαναγνωρίσεως» ἐκατέρωθεν τῶν ἐπισκόπων, ὥστε, μέ αὐτόν τόν τρόπον, νά γίνῃ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀποδεκτή ἡ λεγομένη «χειροθεσία» εἰς τούς Ἐπισκόπους μας ὡς ἐπὶ σχισματικῶν; Τό ἴδιο ἀκριβῶς, καθ' ὅλην τήν δεκαετία τοῦ 1980-1990, δέν ἐπεδίωξεν καί ὁ ἀποθανὼν πρῶην Ἀττικῆς Ματθαῖος Μακρῆς, μέ τήν γνωστήν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειραν ὑπαγωγῆς μας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀφοῦ δέ ἀπέτυχεν, τότε ἐκήρυξεν τήν «νεοοικονομαχίαν» του καί προεκάλεσεν τό σχίσμα τοῦ 1995; Τί ἄλλο ἐκτός ἀπό ΑΡΝΗΣΙΝ τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, μπορεῖ νά σημαίνει ἡ μὴ ἀντιμετώπισις τοῦ ἐν λόγῳ σχίσματος, τῶν αἰρετικῶν των φρονημάτων καί βλασφημῶν ἀποφάσεων τῶν «πέντε», συμφώνως πρὸς τήν ὑπ' ἀριθμ. 3005/16.6.97 ὁμόφωνον, Κανονικὴν, Ὁρθόδοξον, καί κατὰ τήν Ἐκκλησιαστικὴν Δεοντολογίαν ΣΥΝΟΔΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ; Τί σημαίνει ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη θρασυτάτη καί ὠμὴ προσπάθεια ἀφ' ἑνός νά ἀποχρωματισθῇ ἡ κανονικὴ καί δογματικὴ φύσις αὐτοῦ τοῦ σχίσματος καί ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀπόπειρα νά δικαιωθοῦν οἱ «πέντε» καθόσον αὐτό τό σχίσμα, δῆθεν δέν ἔχει σχέσιν μέ τήν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἀλλὰ μέ τήν «νεοοικονομαχίαν»;... Εἶναι ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικὴ ἡ πρόσφατος ἐπίσημος ὁμολογία τοποθέτησις τοῦ Προκαθημένου (εἰς τὴν Σύνοδον τῆς 14/27.2.2002), καθ' ἣν οἱ «πέντε ἀποτελοῦν μία θλιβερὴ ἱστορίαν, ἡ ὁποία ἐκράτησε 4-5 χρόνια, καί δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μέ τήν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἀλλὰ μέ συγκεκριμένους εἰκόνες» (Βλέπε: «Κ.Γ.Ο.» Φεβρ. 2002 σελ. 39 καί «Ο.Π.» Τόμος 13ος σελ. 188-207). Πέραν αὐτῶν τί σημαίνει ἡ ἀρνήσις νά ἀντιμετωπισθῇ τόσον τό ἰδιαίτερα βλάσφημον «Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα» 54/76, ὅσον καί αἱ παρόμοιαι σύγχρονοι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι βάλλουν εὐθέως κατὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς; Παραλλήλως μέ ὅλα τὰ ἀνωτέρω τί μπορεῖ νά σημαίνει καί ἡ ἐπὶ ἔτη μὴ ἀντιμετώπισις τοῦ νέου κύματος τῆς προπαγάνδρας (τόσον ὑπὸ ἡμετέρων ὥν καί ὑπὸ ξένων παραγόντων), περί δῆθεν ὡς «*de facto* χειροθεσίας» κατὰ τὸν Ἡ' τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου, τὸ 1971; Τί σημαίνει καί ἡ δῆλωσις τοῦ Μακαριωτάτου, κατὰ τὴν 5.2.2003, περί «ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας διαπραχθέντων ἀνθρωπίνων λαθῶν, εἰς τούς χειρισμούς τοὺς ἀφορῶντας τὸ θέμα αὐτό» τῆς χειροθεσίας; (Κ.Γ.Ο. Φεβρ. - Μάρτ. 2003 σελ. 45). Ποῖον λάθος διέπραξεν προσωπικά ὁ Μακαριώτατος τὸ 1971; Τί σημαίνει ἡ προδοσία τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Ρουμανίαν, κατόπιν τῆς παρεμβάσεως γνωστῶν ἐξεκκλησιαστικῶν παραγόντων;... Τί σημαίνει, ὅτι «ὅλα αὐτὰ ἐτέθησαν εἰς τὸ «ἀρχεῖον»!», ἐνῶ παράλληλα ἀνθοῦν αἱ συκοφαντίαι καί αἱ διώξεις, ἡ κατάλυσις τῆς Κανονικῆς τάξεως καί τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ;

Δέν χρειάζεται κανεὶς νά ἔχῃ ἰδιαίτερο χάρισμα ἢ νά γνωρίζῃ πολλὰ γράμματα διὰ νά κατανοήσῃ πλήρως καί ἀπολύτως ὅτι κέντρα τὰ ὁποῖα τότε ἐφεύρον τήν δῆθεν «νεοοικονομαχίαν» καί προεκάλεσαν τό σχίσμα τοῦ 1995, τὰ ἴδια καί πάλιν, μετὰ τό

1995 και ιδιαίτερα μετά τό 1997, μέ «ίκανωτέρους» έγκαθέτους των και κορυφαίους Έκκλησιαστικούς παράγοντας, χαλκεύουν τας περί δήθεν «άσεβείας», «άνυπακοής» «συκοφαντίας» «άμαρτύρου» και «καινοτομίας» κλπ. προσχηματικές προκλητικές και προσβλητικές τής νοημοσύνης παντός σκεπτομένου ψευδοκατηγορίας, προκειμένου, άφού πάλιν άπέτυχεν ή καθολική προδοσία, νά «πετύχουν τουλάχιστον ένα τρίτο σχίσμα». Οί άνθρωποι μας (τό παρασυνωδικό μας κατεστημένο αλλά και ώρισμένοι Άρχιερείς) δέν διστάζουν νά πλανοϋν προπαγανδίζοντας πλέον όπως π.χ. ρητώς και άπεριφράστως τό διακηρύσσει ό Ίερομ. Νεόφυτος Τσακίρογλου, «τό σχίσμα θά γίνη (ή και έγινε) και ότi αυτό τό σχίσμα θά έχη ως αίτιαν και άφορμήν τό «άμαρτυρον» του Έλευθερίου Γκουτζίδη, τό όποϊον είναι φρόνημα και του Σεβ/τον Μητροπολίτου Κηρύκου»! ⁽²⁾

Θά μπορούσαμε νά συνεχίσουμε, αλλά έπειδή δέν άντιδικοϋμε, δι' άλλην μίαν φοράν τούς προσφέρουμε, και τήν κατά Θεόν λύσιν εις τό πρόβλημα προτείνοντες: Νά συνέλθη ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ή Ίερά Σύνοδος, εις τήν όποϊαν, πλήν τών κατηγορών μας, θά παρίστανται και θά συμμετέχουν όλοι οι θεολόγοι, και εκεί ένώπιον και άντιπροσώπων του σώματος τής Έκκλησίας από τό πανελλήνιον, (όπως ακριβώς συνέβη και κατά τόν 'Οκτώβριο του 1978), νά άποδείξουν τό «άμαρτυρον» και τήν «καινοτομίαν», δηλαδή ποϊον δόγμα θίγεται και ήμείς δεσμευόμεθα ότi θά ΑΝΑΚΑΛΕΣΩΜΕΝ ό,τι άποδειχθή ως «καινοτομία». Έν τή ίδια Συνόδω άκολούθως θά τεθούν και θά έξετασθούν και θά άντιμετωπισθούν και όλα τά ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, ήτοι τά καθαπτόμενα τής Έκκλησιολογίας και Άποστολικής Διαδοχής, και τότε ή «ΟΝΤΩΣ ΕΙΡΗΝΗ, Ο ΧΡΙΣΤΟΣ» θά είναι έν τώ μέσω όλων ήμών, άφού θά έχωμεν όλοι τήν ίδιαν καλήν Όμολογίαν. Ποίος μπορεί νά άπορρίψη ή νά άγνοήση αύτήν τήν πρότασιν; Ποϊαν άλλην έχουν νά προτείνουν;

Άγαπητοί άναγνώσται, δέν είχομεν πρόθεσιν νά γράψωμεν πάλιν όλα τά άνωτέρω, αλλά ήναγκάσθημεν νά τό πράξωμεν, διότι όπως πληροφορούμεθα, ή περί τόν Σεβ/τον κ. Νικόλαον όμάς τών Έπισκόπων έξωθεΐται εις τά άκρα και έπείγεται, νά ολοκληρώση τά σχέδια που ήρχισαν έκδηλούμενα τό 1998. Μας ήνάγκασαν τά σχέδια, έπαναλαμβάνω, τά όποϊα έπίσημα έκινήθησαν από τό Φλωρινικόν κέντρον τών κ.κ. Καλλινίκου Σαραντόπουλου και Άθανασίου Σακαρέλλου και προώθησεν και έκτελεί τό ήμέτερον παρασυνωδικόν κατεστημένο τών κ.κ. Κάτσουρα και Μαξίμου.⁽³⁾ Κατόπιν τούτων συνεχίζομεν τήν επί του θέματος τής είσηγήσεως του Σεβ. κ. Νικολάου ίστορικήν αλήθειαν.

Ή αλήθεια εξ έπόψεως Ίστορικής από τό 1997 και εξής

Ήδη έσημειώθη ότi κατά τήν Κυριακήν τής Όρθοδοξίας του 1997, ώμιλήσαμεν εις τόν Μητροπολιτικόν Ναόν τής Θεσσαλονίκης, ή δέ όμιλία μας εκείνη έδημοσιεύθη εις τόν Τόμον του «Κ.Γ.Ο.» του ίδιου έτους. Κατά τήν ίδιαν όμως περίοδον, καθ' ήν έδημοσιεύετο εις συνεχείας ή όμιλία μας, εις τήν όποϊαν κατωνομάσαμε και άπεδει-

(2) Εις τό πλαίσιο του σκοπού των νά εύρουν ή νά προκαλέσουν άφορμάς διά νά κηρύξουν ένα τρίτο σχίσμα, εύρίσκοντο και τά γεγονότα του Νομβρίου 2002 εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Δημητρίου Άχαρνών... (Βλέπε εις τόν 13ον τόμον τής «Ο.Π.» Τεύχος Δεκεμβρίου 2002).

(3) Βλέπετε σχετικώς τά Φλωρινικά Περιοδικά: 1) «Έκκλησία Γ.Ο.Χ. Έλλάδος Α.Φ. 24 'Ιαν. - Φεβρ. 1999 σελ. 45. 2) «Η Φωνή τής Όρθοδοξίας» Α.Φ. 906/2000 σελ. 11 και 12, καθώς και Α.Φ. 908/2001 σελ. 20, και Α.Φ. 909/2001 σελ. 8 και Α.Φ. 912/2001 σελ. 10.

κινούμεν μεταξύ τῶν μεγάλων διωκτῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τόν πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομον, ἀλλά καί τοὺς «πέντε» Ἐκκλησιομάχους καί σχισματοαιρετικούς, οἱ «ἡμέτεροι» κ. Δ. Κάτσουρας καί μ. Μάξιμος μετ' ἄλλων «ἐπιφανῶν ἀνδρῶν», εἶχον συλλάβει καί προωθοῦσαν σχέδιον περὶ «ἐνώσεως» μετὰ τῶν Φλωρινικῶν καί τῶν «πέντε», καί μάλιστα ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν διαιτησίαν τοῦ κ. Καλλίνικου Σαραντοπούλου καί τοῦ ἐν πᾶσι γενικοῦ συμβούλου τὸν καί συνεργάτον κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου. Εἶχον συμφωνήσῃ μίαν ψευδοένωσιν - προδοσίαν, ἡ ὁποία θά περνοῦσε μέσα ἀπὸ ἓναν δῆθεν διάλογον, καθαρὰ παρωδία καί ἀπάτη!⁽⁴⁾ Παραλλήλως τὰ εἰδικὰ σχετικά «φροντιστήρια» ὅλου τοῦ παρασυνοδικοῦ κατεστημένου, ὑπὸ τὸν γνωστὸ ἐξεκκλησιαστικὸ παράγοντα κ. Β. Σακκά, εὕρισκοντο ἐν δράσει... Ταῦτα δὲ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» τῶν Φλωρινικῶν κ. Χρ. Κιούσης, μέ ἐκείνην τὴν παναιρετικὴν καί παναθλίαν «διακήρυξιν» του (ΑΠ 224/30.9.1994), ἐπροπαγάνδιζεν ἀήθως (ὅπως ὀλίγον ἀργότερον τὸ 1997 καί ὁ κ. Καλλίνικος Σαραντοπούλος), ὅτι τὸ σχίσμα τοῦ 1937 εἶναι «ἀναίτιον», ὅτι «τὸ 1937, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀπεσχίσθη ἀπὸ τῶν χειροτονησάντων αὐτὸν Ἐπισκόπων», ὅτι «τὸ 1971 ἐδέχθημεν χειροθεσίαν ὡς ἐπὶ σχισματικῶν» ὅτι... τὸ 1924 «ἡ αὐθαίρετος εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου... διήρσε τὴν μίαν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς δύο...»! καί ὅτι σχισματικὴ - αἰρετικὴ παράταξις τῶν Φλωρινικῶν ἀποτελεῖ «τὴν συνέχειαν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας...»!⁽⁵⁾ Αὐτὰ τὰ ΑΣΕΒΗ, ΑΙΡΕΤΙΚΩΤΑΤΑ καί ἐντελῶς ΑΝΟΗΤΑ, ὅχι μόνον δὲν ἠνώχλησαν καί ἐπομένως δὲν ἀπασχόλησαν ποτέ τοὺς ἀδελφούς Τσακίρογλου καί τόν κ. Δ. Κάτσουρα, ἀλλὰ καί ἡ μνημιώδης ἀπάντησις ἡ ὁποία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. κ. Κηρύκου (ΑΠ 69/30.6.1999) καί αὐτὴ δὲν ἐνεκρίθη πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν «ΚΗΡΥΚΑ»! Ὅλα αὐτὰ κατανοοῦνται πλήρως μέσα εἰς τὸν Παλαιοημερολογικὸν Οἰκουμενισμόν τοῦ κ. Δ. Κάτσουρα, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον ἐδήλωσεν ὅτι ὑπάρχουν στοιχεῖα περὶ τῆς δῆθεν «χειροθεσίας» ὡς ἐπὶ σχισματικῶν, ἔχων προφανῶς ὑπ' ὄψιν του τὰ «στοιχεῖα» τὰ ὁποῖα δημοσιεύει ὁ κ. Βασ. Σακκάς, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐπρότεινε ἐπίσημος καί ὡς συνεργάτην τοῦ «Κ.Γ.Ο.»!

Ὑπ' αὐτάς τὰς ἀχαρακτηρίστους προϋποθέσεις συμφωνήθη ἡ παρωδία τοῦ διαλόγου πρὸς ἑνωσιν, καί πρὸ πάντων ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἔχουν κοινὴν τὴν Ἀποστολικὴν τῶν Διαδοχῶν ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον τῆς Διασποράς, οἱ μὲν Φλωρινικοὶ διὰ τῆς, ὑπ' ἐκείνων «χειροτονίας» τοῦ Ἀκακίου, κατὰ τὸ 1960, οἱ δὲ «Ματθαϊκοί» διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἰδίων «χειροθεσίας» τοῦ 1971! Παρὰ ταῦτα ὠρισμένοι, προκειμένου νὰ ἐξαπατοῦν, δὲν διστάζουν ἀναιδῶς νὰ διαβεβαιοῦν ὅτι «εἴμεθα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πατέρα, ἀπὸ τίς χειροτονίες τοῦ 1935 καί τοῦ 1948»!!!⁽⁶⁾ Αὐτὸς ὁ ψευτοδιάλογος, αὐτὴ ἡ ἀχαρακτήριστος ΑΠΑΤΗ, συλληφθεῖσα ἐπαρουσιάσθη ὡς δῆθεν συνέχεια τοῦ διακοπέντος ἀληθινοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου τῶν ἐτῶν 1988-

(4) Ὅποιος εὐλαβὴς ἀναγνώστης ἔχει ἀπορίας νὰ μᾶς ζητήσῃ στοιχεῖα καί ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλὰ σαφεῖς καί εἰς τοὺς περισσοτέρους καί γνωσταί. (Βλέπετε καί εἰς τὸν 11ον Τόμον τῆς «Ο.Π.», σελ. 217-225 καί εἰς τὸν 12ον Τόμο, σελ. 11-24 καί 41-54).

(5) Εὐγενέστατοι κ.κ. «Ἀχαΐας» Καλλίνικε, Ἀδ. Σακαρέλλο, αὐτὰ τὰ ΑΙΡΕΤΙΚΩΤΑΤΑ καί ἀνόητα πότε θά σᾶς ἀπασχολήσουν; Οὐαί ἡμῖν ὑποκριταί.

(6) Καί κατὰ τὸν Μακαριώτατον, «εἰς τὴν συνείδησίν μας οὐδέποτε ἐτέθη ἡ τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ἢ ἀμφιβολίαν, ἡ πληρότης καί τελειότης τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Ματθαίου γενομένων Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948», («Κ.Γ.Ο.» Φεβρ. - Μαρτ. 2003, σελ.

1992, ὁ ὁποῖος διεκόπη μετὰ τὴν εξέτασιν τῶν πρώτων δύο θεμάτων, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ὑπογραφήν ΚΟΙΝΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ, ἥτοι «Τό Νεοημερολογιτικὸν σχίσμα τοῦ 1924» καὶ ἡ «Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1935». Διεκόπη συγκεκριμένως ὅταν ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου τὸ γ' θέμα, ἥτοι τὸ σχίσμα τοῦ 1937, ἐνῶ ἠκολοῦθουν καὶ τὰ θέματα: «χειροτονία τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τὸ 1948», «χειροτονία τοῦ Φλωρινικοῦ Ἀκακίου Πατὰ ὑπὸ τοῦ Σικάγου Στραφεῖμ», «ἡ λεγομένη χειροθεσία τοῦ 1971» καὶ ὅποιο ἄλλο θέμα θὰ προέκυπτεν ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ Διαλόγου. Διεκόπη διότι, κατὰ τοὺς Φλωρινικούς, «ἔχομεν τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν καὶ τὴν ἰδίαν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν ἀπὸ τοὺς Ρώσους, (!!!) ἐπομένως νὰ ἀλληλοαναγνωρισθοῦν οἱ ἐπίσκοποι, καὶ δὲν χρειάζεται περαιτέρω διάλογος!». Ὅταν τέλη 1997, ἀρχές 1998, προέκυψεν αὐτὸς ὁ ψευτοδιάλογος καὶ ἐπειδὴ ἐθέσαμεν ὅρον ὅτι θὰ ἐξετασθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα, τότε οἱ ἡμέτεροι «Φαρισαῖοι», ἐνῶ ὑπεκρίνοντο ὅτι συνεφώνουν καὶ μάλιστα ὑπερθεματίζουν, ἐν τῇ πράξει συνεμορφοῦντο πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Φλωρινικῶν, καὶ ἐμελέτων τὸν τρόπον καὶ τὴν ἀφορμὴν νὰ τεθῇ ἐκτὸς διαλόγου καὶ νὰ περιθωριοποιηθῇ τελείως ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουντζίδης, ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ μὴν ἐξετασθοῦν αὐτὰ τὰ θέματα. Μετὰ δὲ ἀπὸ πολλοὺς κόπους εὗρον τὰ περὶ «ἁμαρτύρων» καὶ «καινοτομίας», ψευδοκατηγορίαν ὅπως ἀκριβῶς οἱ «πέντε» ἐφεῦρον τὸ περὶ «νεοεικονομαχίας τέχνασμα», ὅταν τελικὰ, μετὰ δέκα ἐτῶν προσπάθειας, ἀπέτυχεν ἡ ὑπαγωγή μας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ἐπεδιώκετο ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οἱ ἐπίσκοποι μας ἀπεκατεστάθησαν τὸ 1971, μετὰ τὴν λεγομένην «χειροθεσία».

Ὁ «Ἀχαΐας» ἀναλαμβάνει τὰς «ἐπιχειρήσεις» ἐναντίον μας.

Τὸ θέμα αὐτὸ ἐναντίον μας διαστροφικώτατα καὶ ἀήθως πρῶτος θέτει μέ ἄρθρο του τέλη τοῦ 1997, ὁ «Ἀχαΐας» κ. Καλλίνικος Σαραντόπουλος ὁ ἄλλοτε χρηματίας ὡς ἐγκάθετος εἰς τὴν Γησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μετὰ τοῦ ἀποθανόντος Καλλιπίου Γιαννακουλόπουλου... («Ε. Γ.Ο.Χ. Ε.» Νοεμβρ. – Δεκεμβρ. 1997, Α.Φ. 17, σελ. 12-16). Εἰς τὸ ἐν λόγω πρῶτον ἄρθρον του, ὁ «Ἀχαΐας», ἂν καὶ δὲν ἔγραφε ἀκριβῶς περὶ «ἁμαρτύρων» ἢ «καινοτομίας», ὅμως, μέ ἀφορμὴ τὴν ἀναφορά μας εἰς τὸν πρ. Φλωρίνη, κατὰ τὴν ὁμιλίαν μας τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ 1997, ἔγραψεν ὅτι δὲν δικαιούμεθα νὰ ὁμιλῶμεν διὰ τὸν ἀρχηγόν τῆς παρατάξεώς του, καθ' ὅσον ἔχομεν ὑποστηρίξει «κακοδοξίας» (καὶ ἡμεῖς καὶ ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος...!) Ἐτσι παρακάμπτοντας τὰ αἷτια τοῦ σχίσματος τοῦ 1937, εἰς τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἀναφερόμεθα, ὅλως ἀνεπιτυχῶς, καὶ κατ' ἀπόλυτον αἰρετικὴν – χιλιαστικὴν μέθοδον, «ἐπιτραγκάλιζεν» καὶ διεστρέβλωνεν τὸ σχετικὸν ἐδάφιον (περὶ τῆς κοινωνίας τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς ἀρχετύπου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ), ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ὁμιλίας μας τῆς 3.3.1997. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἐκ τῶν ὑστέρων, ὁ σύμβουλος καὶ συνεργάτης του, ὁ κ. Ἀθ. Σακαρέλλος, μᾶς ἀπέστελλεν,

45). Καλὴ ἐκ πρώτης ὄψεως αὕτη ἡ ὁμολογία, ἀλλὰ περὶ ποίου «λάθους» ὁμιλεῖ προηγουμένως, τί ἀπέγινε μέ τὸν νέον θεολογικὸν διάλογον, διατὶ δὲν καταδικάζεται τὸ «Βούλευμα» 54/76; Διατὶ ἀμφισβητεῖ πλέον τὴν σχέσιν τοῦ σχίσματος τῶν «πέντε» μέ τὴν Ὁμολογίαν καὶ τὴν Ἀπ. Διαδοχὴν, καὶ παρεμποδίζει τὴν ἀντιμετώπισίν του; Διατὶ δὲν ἀπαντᾷ εἰς ὅσα τελευταίως, (ἀναφορικὰ μέ τὸ 1971), διαβεβαίωσις ὁ συνεργάτης τῶν θεολογικῶν του συμβούλων κ. Β. Σακκάς; Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὁ Μακαριώτατος φεῖλει νὰ εἴπῃ ποῖον συγκεκριμένον «λάθος» ἔκαμε καὶ τὸ διεπίστωσεν μόλις τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2003!

διά τῶν μ. Μαξίμου καί Δ. Κάτσουρα, «κλάδους ελαίας», προκειμένου νά μήν ἀπαντήσωμεν, καί ὅτι «κάτι πού γράφτηκε εἰς βάρος του θά τά βρούμε μέ τόν 'Ελευθέριο». Ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ μ. Μάξιμος, μετ' ἐπιμονῆς μᾶς ὑπεδείκνυεν «νά μήν ἀπαντήσωμεν αὐστηρά, διότι στόχος τῶν Φλωρινικῶν ἦτο ὁ 'Επίσκοπος κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος τότε τά εἶχε μέ τόν Μάξιμο ἀλλά καί μέ τόν 'Αρχιεπίσκοπο».⁽⁷⁾ Ὅταν τελικά εἰς τό τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου 1998 τοῦ Κ.Γ.Ο. ἐδημοσιεύθη τό Ε' μέρος τῆς ἀπαντήσεώς μας εἰς τό προαναφερθέν ἄρθρον τοῦ κ. Καλλινίκου, οὗτος, ὅπως καί ὁ κ. Ἀθ. Σακαρέλλος ἀλλά καί οἱ ἐγκάθετοί των εἰς τόν χώρον τῆς Ἐκκλησίας, ἐχολώθησαν καί ἐξεμάνησαν ἐναντίον μας.⁽⁸⁾ Οὕτω τόν Ἰανουάριον τοῦ 1999, ὁ κ. Καλλνίκος λαῦρος ἐπανέρχεται μέ δεύτερον ἄρθρον του, χειρόν τοῦ πρώτου σέ ἐλλειψιν ἀντικειμενικότητος καί ἐντιμότητος, ἀφοῦ αὐτό τό Β' ἄρθρον του τό χαρακτηρίζουν ἀπολύτως αἱ ἀνθαιρεσίαι, αἱ δικολαβικά ἀπατηλαί ὑποθέσεις καί τά διαστροφικά συμπεράσματα. (Ε. Γ.Ο.Χ. Ε. Α.Φ. 24 Ἰαν. - Φεβρ. 1999 σελ. 43-45, ἐκυκλοφορήθη κατὰ Μάϊον 1999). Εἰς αὐτό, διά πρώτην φορὰν γίνεται λόγος περί «ἀμαρτύρου» καί «καινοτομίας». Ἐπ' αὐτοῦ ἀμέσως συνετάξαμεν Β' Ἀπάντησιν, τήν ὁποίαν παρεδώσαμεν εἰς τόν κ. Κάτσουρα πρὸς δημοσίευσιν. Οὗτος ὅμως ἐν τῷ μεταξύ ἀναθαρρήσας⁽⁹⁾ ἄρνείται νά τό δημοσιεύσῃ, προφασίζόμενος ὅτι εἰς αὐτό περιλαμβάνεται πάλιν ἡ «ἐπίμαχος» διατύπωσίς μας, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς «ἀμάρτυρος» καί ὡς «καινοτομία»! Οἱ ἀληθεῖς ὅμως καί ἀποκλειστικοί λόγοι τῆς μὴ δημοσιεύσεως τοῦ Β' ἀπαντητικοῦ μας ἄρθρου, ἀλλά καί τῆς ὑπ' ἀριθμ. 69/30.6.1999 ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Σεβ. Κηρύκου, ἀναφορικά μέ τούς αἰρετικωτάτους καί ἀνοήτους ἰσχυρισμούς τοῦ «'Αρχιεπισκόπου» τῶν Φλωρινικῶν, εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 224/30.9.1994 «διακλήρυν...» του, ἥσαν ἀφ' ἐνός νά μήν ἐκτεθῇ μέ τήν δημοσίευσιν αὐτοῦ, ὁ κ. Χρυσ. Κιούσης, ὁ ἐκλεκτός του «'Αρχαῖος» κ. Καλλνίκος, ἀλλά καί ὁ φίλος καί συνεργάτης του κ. Ἀθ. Σακαρέλλος, ἀφ' ἑτέρου δέ μέ τὰς συκοφαντίας νά «δολοφονηθῶμεν» καί τεθῶμεν ἐκτός, διά νά προχωρήσῃ ἡ ἀπάτη περί ἐνώσεως καί ὁλοκληρωθῶν τὰ σχέδια τῆς προδοσίας. Ἡ ἐλαχιστότης μου ἀπό τήν δεκαετία τοῦ 1970 εἰσηγήθημεν καί ὑπῆρξαμεν ὁ βασικός παράγων, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε καί προώθησε τόν ἐν ΑΓΑΠΗ καί ΑΛΗΘΕΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟΝ (1988-1992), τώρα, κατὰ τούς «νεοφανεῖς φωστήρας», δέν μπορούμεν νά συμμετέχουμε καί εἰς αὐτόν τόν νέον διάλογον, διότι ὡς ψευτοδιάλογος δέν θά εὐδωθῇ μέ τήν παρουσίαν μας. Καί δέν θά εὐδωθῇ διότι ὅπωςδήποτε θά θελήσωμεν νά ἐξετασθῶν ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, ἐγκακριμένα θέματα, γεγονός τό ὁποῖον ἐτρόμαξεν καί τρομάζει ὅλους αὐτούς ἀκόμη καί τό ἄκουσμα αὐτῶν τῶν θεμάτων.

Παρενθετικῶς πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι κατὰ τήν ἰδίαν ἀκριβῶς περίοδον ἐκδώσαμε καί τό βιβλίον μας ὑπό τόν τίτλον «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ τὰ σκοτεινά ἔργα τοῦ πρ. Ἀττικῆς κ. Ματθαίου Μακρῆ...» Ἀθῆναι 1998, τό ὁποῖον πρώτοι οἱ Ἀδελφοί Τσακίρογλου δέν ἐνέκριναν, ἀλλά καί παρεκώλυσαν τήν ἐκδόσιν

(7) Ἀπό τόν Ἰούνιον ὅμως τοῦ 1999, ὅλοι αὐτοί τά βρῆκαν μέ τόν Πειραιῶς κ. Νικόλαον, καί ὁ μ. Μάξιμος καί ὁ κ. Δ. Κάτσουρας καί ἔκτοτε συμπορεύονται ἀγαλλομένῳ ποδί, ὅχι «δύο - δύο ὅπως οἱ τυφλοί στόν Ἀδην» ἀλλά ἐδῶ πολλοί μαζί...

(8) Ὅπως καί τώρα πολύ χειρότερα ὡς λέοντες, βρυχῶνται ἐναντίον μας.

(9) Μέχρι τότε ἐτήρει κάποια προσχήματα εὐγενείας καί τυπικότητος, ἔστω καί Φαρισαϊκῶς, καί δέν ἐτόλμα ὅσα εἰς τήν συνέχεια ἀπετόλμησεν.

του, ενώ ο κ. Δ. Κάτσουρας, αφού εξεδόθη τό βιβλίον, έκατηγόρησεν καί τόν συγγραφέα καί τό βιβλίον ὡς «αἰρετικόν». Τοῦτο δέ ὅλον διότι εἰς τό ἐν λόγω βιβλίον καί εἰς τήν σμ. 1 τῆς σελ. 68, χαρακτηρίζομεν τάς εἰκονογραφικάς παραστάσεις, τάς γνωστάς ὡς «τῶν τριῶν προσώπων» καί τῆς «φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ», ὡς συμβολικάς, ἐνῶ κατὰ τόν κ. Κάτσουρα ἔπρεπε «ἢ νά τάς ἀποκηρύξωμεν καί νά τάς καταδικάσωμεν ὡς μή εἰκόνας ἢ ἐν ἐναντία περιπτώσει νά τάς κηρύξωμεν ὡς πραγματικάς εἰκόνας τῆς Ἀγίας Τριάδος»! Δηλαδή σκοπίμως ἤθελεν ὅπωςδήποτε νά ἀνακινήσῃ θέμα εἰκόνων!... Καί προφορικῶς καί γραπτῶς ἐζητήσαμε νά τεκμηριώσῃ τήν ἐναντίον μας κατηγορίαν του ἐπὶ «αἰρέσει», ἐνῶ τόν ἐπροκαλέσαμεν νά προβῇ ὁ ἴδιος εἰς αὐτήν τήν ὡς ἄνω ἐνέργειαν...

Ἐπίσης εἰς αὐτήν τήν παρένθεσιν πρέπει νά εἰπώμεν ὅτι ἀπό τό τέλος τοῦ 1998 καί ὁλόκληρον τό 1999, ἀπό τά ἴδια πρόσωπα, ἐτέθη σέ σκληρό μεσαιωνικό διωγμό, καί ὁ Παν/τος Ἱερομ. Ἀμφιλόχιος, διότι ἀπλῶς ἐτόλμησεν νά ζητήσῃ καθαράν ὁμολογίαν! Αὕτῃ ἦτο ἡ αἰτία διὰ τήν ὁποίαν ξαναβγῆκαν ὅλοι οἱ δαίμονες τοῦ Ἄδου καί ἐπνίξαν τούς ἄφρονες διώκτας του... μέσα εἰς τάς ἰδιαιτέρως ἀφρόνους ἐνεργείας των, μέ τελευταίαν τοιαύτην τό βδέλυγμα τῆς «ἀποφάσεως τοῦ βμελοῦς πρωτοβαθμίου δικαστηρίου»(!), τήν ὁποίαν ὁ «πρόεδρος» ἐκοινοποίησεν μετὰ 5 ἔτη, ἦτοι τόν Ἰανουάριον τοῦ 2003! Ὅποιον αἰσχος, ὁποῖον κατάντημα ἐσχοτισμένων ἀνθρώπων! (Βλέπε περὶ αὐτῆς εἰς τό τεῦχος τῆς «Ο.Π.» Ἰαν. - Φεβρ. 2003 σελ. 27. «Τό τέλος μιᾶς σκευωρίας»). Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀνακινήσεως τοῦ διωγμοῦ κατὰ τοῦ π. Ἀμφιλοχίου καί μετὰ τό σχίσμα τοῦ 1995, πρέπει νά ἀναφερθοῦμε συγκεκριμένως, διότι ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν...

Ἡ τελευταία συνεργασία: Τήν 31/18 Μαρτίον 1999, ὁ Μακαριώτατος μᾶς ἐκάλεσεν, ὅλους τούς θεολόγους καί συνεγάτας του, εἰς εἰδικήν συνεδρίασιν εἰς τό Γραφεῖον του, διὰ νά ἀποφανθῶμεν ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ π. Ἀμφιλοχίου, τάς ὁποίας εἶχεν ἐπιστείλει ἐμπιστευτικῶς πρὸς τόν Μακαριώτατον καί τούς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς ἀπό τόν Αὐγουστο τοῦ 1998, καί ἀνεφέρετο εἰς θέματα Πίστεως καί Ὁμολογίας... Μᾶς ἐκάλεσεν διὰ νά πειθαναγκάσωμεν τόν π. Ἀμφιλόχιον νά τάς ἀνακαλέσῃ διότι... χαλοῦσαν «τό ἐνωτικό πλάφι» τῶν κ.κ. Κάτσουρα, Μαξίμου, Σακκά, Σακαρέλλου, Καλλινίκου κλπ. Εἰς τήν εἰδικήν αὐτήν συνεδρίασιν, πλὴν τοῦ Μακαριωτάτου παρόντες ἦσαν οἱ Σεβ/τοι Μεσογαίας, Διανλείας, ὁ π. Στέφανος, ἡ ἐλαχιστότης μου, ὁ κ. Κάτσουρας, ὁ μ. Μάξιμος καί ὁ εἰδικά προσκεκλημένος π. Ἀμφιλόχιος. Ὅταν, μετὰ ἀπό συζήτησι, ἐζητήθῃ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου νά καταθέσωμεν ἕκαστος τήν ἀποψίν μας, οἱ παριστάμενοι, ἱεραρχικῶς, κατέθεσαν τά κάτωθι: 1) Ὁ Σεβ. κ. Κήρυκος: «Πολύ καλά μᾶς τά γράφει ὁ π. Ἀμφιλόχιος, ἔτσι εἶναι, καί ἂν ἔγραφα ἐγὼ θά τά ἔγραφα πολὺ πῖο αὐστηρά...». 2) Ὁ Σεβ. κ. Ἀνδρέας: «Δέν ἔχω γνώμη». 3) Ὁ π. Στέφανος: «Δέν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τίς ἐπιστολές». (Αὐτός ὁ ἄνθρωπος ὅλο ἀδιάβαστος καί ἀνημέρωτος εἶναι!...). 4) Ὁ μ. Μάξιμος «!» μασσημένα μᾶς τά ἔλεγε, ὥστε νά μήν καταλάβῃ κανεὶς τί ἔλεγε! Πάντως ἀπέφυγε νά κατακρίνῃ εὐθέως τά κείμενα τοῦ π. Ἀμφιλοχίου. 5) Ὁ κ. Δ. Κάτσουρας: «Ναί, μπορεῖ νά ἔχη δίκαιον ἀλλὰ μερικός διατυπώσεις δέν τάς ἔχει γράφει μέ τόν τρόπο πού πρέπει...». Τελευταῖος ὠμίλησεν ἡ ἐλαχιστότης μου, ὅπως ὁ ἴδιος ἐζήτησα. Ἀνεφέρθη συγκεκριμένα εἰς τά κείμενα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ π. Ἀμφιλοχίου καί ἐτόνισα ὅτι «οὔτε «ἀσεβῶς» οὔτε «ἀγενῶς» γράφει ὁ π. Ἀμφιλόχιος ἀλλὰ ὀρθοδόξως, καί ὅτι

όσα γράφει είναι αληθείς πραγματικότητες. "Όσον δέ θά συνεχίζεται αυτή ή έναντίον του νέα επίθεσις, τόσον θά αποδεικνύεται ότι υφίσταται θέμα 'Ομολογίας καί Πίστεως...». Τελικά άπευθύνθη προσωπικά εις τόν Μακαριώτατον, καί άφού πρώτον κατέκρινα τήν κακήν στάσιν, τήν όποίαν έτήρει επί του θέματος, κατέληξα: «Αν Μακαριώτατε, δέν θελήσετε νά άντιμετωπίσετε αυτά που σάς γράφει ό π. 'Αμφιλόχιος κινδυνεύετε νά κατηγορηθήτε ότι καί σείς δέν έχετε τήν καλήν καί καθαράν 'Ομολογίαν». Έθίγησαν δι' αυτόν τόν λόγον όλοι «οί φαρισαίοι» τής συνεδριάσεως, ένώ τό «πρωτοπαλλήκαρο», ό κ. Δ. Κάτσουρας, ως νά τόν έκτύπησε «άστραπόβουλο», ετινάχθη όρθιος καί καταπόρφυρος καί ώργισμένος, ως νά ήτο έκτός εαυτού, είπεν: «Τότε καί σείς κ. Γκουτζίδη δέν έχετε 'Ομολογίαν καί θά σάς τό αποδείξω τώρα». Άμεσως, δρομέως έξήλθεν του Γραφείου καί έτρεξε νά βρή τό βιβλίό μας: «Αποκαλύπτωμεν καί Καταγγέλλωμεν τά σκοτεινά έργα του Ματθαίου Μακρή...». Έπιστρέψας ήνοιξε εις τήν σελίδα 68 καί εδιάβασε επίλεκτικά τήν σημείωσιν 1. 'Ομολογώ ότι κατ' άρχάς δέν κατενόουν τί ήθελε νά είπη, (ιδίoti δέν ξεφερόζετο σαφώς), ένώ σαφώς ΚΑΤΕΝΟΗΣΑ ότι ήθελε δολίως νά μās οδηγήση σέ νέα «νεοεικονολογίαν - νεοεικονομαχιολογίαν». Έψαχνε δηλαδή (άπό συμφώνου μετά των λοιπών, καί των Φλωρινικών;) νά χαλκεύση κατηγορίαν. Τόσον εις τόν ίδιον, όσον καί εις τόν θρασύδειλον καί μή θέλοντα νά έκτεσθί Μάξιμον, ό όποιος συνηγόρει άνωδύνως, μέ ήρεμίαν καί νηφαλιότητα άπάντησαμε: «Έπειδή δέν κατάλαβα τί ακριβώς λέτε καί επειδή θέλω νά είμαι καί νά παραμείνω 'Ορθόδοξος, σάς παρακαλώ γράψτε τήν διόρθωσιν που άπαιτεί ή περίπτωσης καί νά δημοσιευθή εις τόν ΚΗΡΥΚΑ, διότι έτσι πρέπει, άφού τό βιβλίό μας έχει κυκλοφορήσει». Σημειωτέον όμως ότι τά δοκίμια αυτού του βιβλίου μας, επί ενάμιση έτος πριν έκτυπωθί, ήσαν προς έλεγchon εις τόν 'Αγιον Μόδεστο(!) αλλά δέν υπεδείχθη καμμία βελτίωσις, ούτε άκόμη καί επί τής συγκεκριμένης σημειώσεως τής σελίδος 68. Έπειδή όμως ό χρόνος παρήρχετο καί δέν μās εδίδετο ή αίτηθεΐσα διόρθωσις, τούς άπηυθύναμεν τό άπό 15/28.4.1999 κάτωδι έγγραφόν μας:

«Πρός τούς 1) 'Οσ/τον Μοναχόν Μάξιμον Τσακίρογλου 2) Κον Δημήτριον Κάτσουρα

'Αγαπητοί έν Χριστώ άδελφοί Χριστός 'Ανέστη

Κατά τήν άπό 31/18.3.1999 συνάντησίν μας, ότε έτέθη τό θέμα «όμολογία», μου επιστήσατε τήν προσοχήν, όταν όμιλώ περί τής όμολογίας άλλων, ένώ καί έγώ δέν έχω όμολογία καί άνεφέρθητε εις τήν σημείωσιν 1, τήν όποίαν παραθέτω εις τās σελίδας 68 καί 69 του βιβλίου μου: «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...». Έγώ κτηρίσατε ως περιττήν τήν έν λόγω σημείωσιν καί τό σπουδαιότερον ότι κηρύσσω αίρεσιν. Παρά τήν κατ' εκείνη τή στιγμή προσπάθειάν σας νά μοι εξηγήσετε, δέν άντελήφθην, ούτε διατί είναι περιττή, ούτε που προσκρούω δι' αυτής εις τό δόγμα, διό καί αύτις σάς παρακαλώ εκθέσατέ μου τό θέμα καί θά σάς είμαι εύγνώμων. Προτίθεμαι δέ, μάλλον είμαι υποχρεωμένος, νά διορθώσω καί δή άπό του Κ.Γ.Ο., άφού πλέον εδημοσιεύθη τό βιβλίό μου. Θεωρώ τό θέμα εξαιρετικά έπείγον, ένώ έπίστευα ότι θά είχα ήδη λάβει κάποιον σχετικό κείμενό σας, διότι καί τήν ώρα εκείνη σάς τό εζήτησα.

Μέ τιμή καί αγάπη τή έν Χριστώ

Έλευθέριος Χρ. Γκουτζίδης»

Νά σημειωθί καί να υπογραμμισθί καί τό γεγονός ότι ό κ. Δ. Κάτσουρας, κατόπιν του άνωτέρω έγγράφου μας, καί διά νά μās κηρύξη ως «αιρετικών», προσέφυγε καί εις Πανεπιστημιαχόν διδάσκαλον έν τή άλλοδαπή, παρά του όποιου εζήτησε Γνωμάτευσιν,

ώστε ἐκ τοῦ ἀσφαλτοῦ νά προχωρήσῃ... Ὁ καθηγητὴς ἀπάντησε μὲ ἓνα προχειρόχαρτο FAX, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλεν εἰς τὸν κ. Κάτσουρα καὶ τὸ ὁποῖον, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, περιήλθεν εἰς χεῖρας μας. Ὁ Μακαριώτατος, ὅταν τὴν 17ην Ἰουλίου 1999 τοῦ ἐπέδειξε αὐτὸ τὸ FAX ἀπάντησεν: «ἐδῶ πρέπει νά κρύβεται ἓνας διαβολάκος...». Τελικὰ ὁ κ. Κάτσουρας μὲ τοὺς συνεργάτας του, ἰδιοὺς μας καὶ φλωρινικοὺς, ἐγκατέλειψαν αὐτὸ τὸ θέμα, ὅπως καὶ ἄλλα, καὶ «ἐπιμελῶς» ἡσχολήθησαν μὲ τὸ «ἀμάρτυρον» καὶ τὴν «καινοτομίαν»! Τί νά εἰπώμεν; Ὅποῖον ἐλεεινὸν κατάντημα!

Τὰ σχετικὰ πού ἠκολούθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος ἔχουν δημοσιευθεῖ εἰς τὸ εἰδικὸν τεῦχος ὑπὸ τὸν τίτλον «ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ...» καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν τόμον «ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ». Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά μᾶς ζητήσουν νά τοὺς τὰ ἀποστείλωμεν.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς μακρᾶς, ἀλλ' ἀπαραιτήτου παρένθεσεώς μας, ἐπανερχόμενοι σημειώνομεν ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ἀρχὰς τοῦ 1998, ἐνῶ εὐρίσκεται σέ ἐξέλιξη ἡ παρωδία περὶ νέου διαλόγου μετὰ τῶν Φλωρινικῶν, καὶ ἐγκαταλείπεται ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ προαναφερθέντος βιβλίου μας, ἥδη ὡς ἀναφέραμε, εἶχε συλληφθεῖ ἡ σκευωρία περὶ «ἀμάρτυρον» καὶ «καινοτομίας»... Πρό τῆς ἐκδηλωθείσης θρασεῖας καὶ πεισμόνου ἀρνήσεως τοῦ κ. Κάτσουρα νά δημοσιευθῇ τὸ Β' ἀπαντητικὸν ἄρθρον μας, εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Κ.Γ.Ο. μηνὸς Μαΐου 1999,⁽¹⁰⁾ ἡμεῖς, ὡς μέλος τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ ἔγγραφόν μας ἐδεσμεύσαμεν τὸ τυπογραφεῖον νά μὴν προβῇ εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ τεύχους, ἂν εἰς αὐτὸ δὲν περιλαμβάνεται καὶ τὸ Β' Ἀπαντητικὸν μας ἄρθρον.⁽¹¹⁾ Κατόπιν αὐτοῦ ὁ κ. Κάτσουρας, μὲ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 225/24.8.1999 ἔγγραφόν του ἀπευθύνεται εἰς τὴν Ἐποπεύουσαν Ἐπιτροπὴν τοῦ ΚΗΡΥΚΟΣ,⁽¹²⁾ μὲ τὸ ὁποῖον ὑπερμυημένος τοῦ ἑαυτοῦ του καθίσταται καὶ προκλητικὸς συνήγορος τῶν Φλωρινικῶν. Συγκεκριμένα ψευδέστατα ἰσχυρίζεται εἰς αὐτὸ ὅτι ὁ κ. Καλλίνικος, μὲ τὸ β' ἄρθρον του ἀπέδειξεν «μὲ ἀναλυτικὴν ἐπιχειρηματολογίαν» καὶ «ἐστιγμάτισεν τὴν ἐμμονὴν μου εἰς τὸ λάθος» τῆς διατυπώσεως, καὶ ὅτι αὕτη, ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Καλλινίκου, προκύπτει ὅτι «Εἶναι πατερικῶς ἀμάρτυρος καὶ συνιστᾷ παρέκκλισιν ἐκ τῆς σχετικῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας περὶ Ἐκκλησίας» κλπ. Τὸ ὀλιγώτερον ἐπαναλαμβάνω ταῦτα ἀποτελοῦν

(10) Τὸ ὁποῖον τὸν Αὐγουστον τοῦ 1999 δὲν εἶχεν ἀκόμη ὁλοκληρωθεῖ καὶ δὲν εἶχεν τυπωθεῖ.

(11) Τὸ ἐν λόγω ἔγγραφόν μας ἔχει οὕτω: «Ἀθῆναι 24/11.8.99 (ῥα 13.30).

Πρὸς τὸν ὑπεύθυνον τοῦ τυπογραφείου, κ. Κωνσταντῖνον Τσινταράκη,
οἰκὸς Ζήνωνος 17 Ὁμόνοια.

Κε Τσινταράκη

Ὡς μέλος τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιοδικοῦ «ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ» οὐκ εἰδοποιούμε ὅτι, προκειμένου νά προβῇτε εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν τευχῶν Μαΐου 1999 καὶ Ἰουνίου 1999, δέον προηγουμένως νά ἔχητε ἔγγραφον τὴν ἐντολὴν «τυπωθῆτω» μετὰ ἡμερομηνίας, παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιοδικοῦ.

Μετά τιμῆς
Ἐλευθέριος Γκουτζίδης
Μέλος τῆς Συν/κῆς Ἐπιτροπῆς

(12) Αὕτη ἀπετελεῖτο ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου καὶ τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου.

ψεύδη και έλεεινήν συνηγορίαν υπέρ τών Φλωρινικῶν καί τών σκοτεινῶν σχεδίων των. Ἐπ' αὐτοῦ ἡμεῖς ἀπαντήσαμεν πρός τήν Ἐποπτεύουσαν Ἐπιτροπήν (τόν Μακ/τον κ. Ἀνδρέαν καί τόν Σεβ/τον κ. Κήρυκον), μέ τό ἀπό 7.9.1999 ἔγγραφόν μας. Μέ αὐτό κατελέγχομεν τό κείμενον τοῦ κ. Κάτσουρα, ὡς ἀποτελοῦν ἐν τῷ συνόλῳ του, προκλητικῇ ΣΥΝΗΓΟΡΙΑΝ υπέρ τοῦ «Ἀχαΐας» κ. Καλλινίκου καί ὅτι δέν ἀληθεύει εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς του. (Βλέπετε ἀμφότερα τὰ ἀποκαλυπτικά κείμενα εἰς ἡμέτερον τεῦχος «ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ» σελ. 7-13). Τήν 31 Αὐγούστου, ὁ ἴδιος ἀπευθύνει πρός τόν Σεβ/τον κ. Κήρυκον τό ὑπ' ἀριθμ. 228/31.8.1999, ἀπό πάσης ἀπόψεως χειρότερον ἔγγραφόν του. Μέ αὐτό ἐπεχειρεῖ νά ἐκβιάσῃ καί παγιδεύσῃ τόν Σεβ. Μητροπολίτην, γράφων ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δέν ἐπιθυμεῖ νά ἀναλάβῃ «τὴν εὐθύνη διὰ τὴν ὀρθότητα τῆς ...γνωστῆς θεολογικῆς θέσεως» νά ἀναλάβῃ αὐτὴν τὴν εὐθύνη ὁ Σεβ/τος ὁ Μητροπολίτης κ. Κήρυκος, ἀπαντῶν, ἐντός τακτῆς προθεσμίας, τὴν ὁποίαν ἔστανε ὁ ἴδιος, ἄλλως θά ἐξελάμβανε τὴν στάσιν τοῦ Ἐπισκόπου ὡς ἄρνησιν νά ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη τῆς δημοσιεύσεως... ὁπότε δέν τό δημοσιεύει. Ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης προκλήσεως, ὁ Σεβ/τος ἀπήντησεν μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 77/4.9.1999 ἱστορικόν ἔγγραφόν του, τό ὁποῖον δέν ἀπηύθυνε εἰς τόν κ. Κάτσουρα, ἀλλὰ πρός τόν Μακαριώτατον, ὡς Πρόεδρον τῆς Ἐποπτεύουσας Ἐπιτροπῆς. Εἰς τό ἐν λόγω ἔγγραφόν του ὁ Σεβ/τος ἀναφέρει περίπου τὰ ἐξῆς:

1) Ψέγει καί καταγγέλλει τόν δόλον τοῦ κ. Κάτσουρα, καθ' ὅσον ἀπηυθύνθη μονομερῶς εἰς τόν ἴδιον καί ὄχι, ὡς ὠφείλεν, εἰς τὴν Ἐποπτεύουσαν Ἐπιτροπήν.

2) Τονίζει ὅτι ὁ κ. Κάτσουρας, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται νά δημοσιεύσῃ τό ἄρθρον, ὡς κατήγορος ὀφείλει νά παραθέσῃ τοὺς συγκεκριμένους λόγους, ἀποδεικνύων τὰς κατηγορίας περὶ «λάθους διατυπώσεως» «ἀμαρτύρου» καί «καινοτομίας», ἡ ὁποία «παρεκκλίνει τῆς ὀρθοδοξίας».

3) Ὡς πρός τό ἀπαράδεκτον τοῦ ἥθους τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ὁ Σεβ/τος κ. Κήρυκος, καταγγέλλει ὅτι ὁ συντάκτης του ἐξέφυγεν τῶν μέτρων καί ἐπάγεται: «Τέλος, ὁ κ. Κάτσουρας, ἀφοῦ δέν θεωρεῖ τόν ἑαυτὸν του ὑποχρεωμένον νά ἀναλάβῃ «τοιαύτην εὐθύνην», δημοσιεύων τό ἄρθρον, ἡμεῖς «πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων» δηλώνομεν, ὅτι δέν ἔχομεν λόγον νά μὴ ἀναλάβωμεν «τὴν τοιαύτην εὐθύνην», διότι ἡ μὴ δημοσίευσίς τοῦ ἁρθρου θά σημάνη, ὅτι θά τό θεωρήσωμεν ὡς περιέχον αἰρετικόν φρόνημα, πράγμα τό ὁποῖον δέν ἔχει ἀποδειχθεῖ. Πέραν αὐτοῦ ἡ μὴ δημοσίευσίς τοῦ συγκεκριμένου ἁρθρου, τό ὁποῖον κατελέγει τὰ συσσωρευμένα ψεύδη τοῦ κ. Καλλινίκου, τὰς βλασφημίας, τὴν παραπληροφόρησιν, καί τὰς συγκοφαντίας, οὐχὶ μόνον κατὰ προσώπων, ἀλλὰ καί κατὰ τῆς ἱστορικῆς - ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας, θά ἀποτελέσῃ οὐχὶ ἀπλῶς κάλυψιν αὐτοῦ (τοῦ Φλωρινικοῦ Ἐπισκόπου κ. Καλλινίκου), ἀλλὰ καί ἀνεπίτρεπτον συνεργίαν μας εἰς τὰ σγέδιά του. Ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι οὐσιαστικὰ τοῦτο θά ἀποτελέσῃ καί ἐκ μέρους μας, ἓνα εἶδος προδοσίας, εἰς τόν διεξαγόμενον ἀγῶνα, ἀλλὰ καί δέν συμβάλλει θετικά εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ «ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ διαλόγου» μετ' αὐτῶν, θέσις εἰς τὴν ὁποίαν ἀμετακινήτως ἀπ' ἀρχῆς ἐμμένει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Ἐν κατακλείδι, καί ἐπειδὴ κατὰ κόρον ἡ Μακαριότης σας λέγετε, ὅτι «αὐτὰ εἶναι τῶν θεολόγων» καί ἐπιφυλάσσεσθε νά ἔχετε ἐκπεφρασμένην τὴν γνώμην σας, σας γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἰδική μας ὑπεύθυνος γνώμη, ὡς Ἀρχιερέως καί θεολόγου, εἶναι ὅτι ἐγκρίνομεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τό ἄρθρον τοῦ κ. Γκοντζίδου καί δέν ἔχομεν καμμίαν ἐπιφύλαξιν νά δημοσιευθῇ τοῦτο εἰς τό τεῦχος τοῦ Ἰουλίου 1999, τοῦ ὁποῖου τὴν ὕλην ἐν τῷ συνόλῳ

της, πρέπει απαραίτητως νά τήν ἴδωμεν καί νά τήν ἐγκρίνωμεν, καί κατόπιν νά προχωρήσῃ ἡ ἐκτύπωσις». («Πρόσχωμεν» σελ. 14-16).

Ἐπίσης, ὁ Σεβ/τος κ. Κήρυκος, εἰς ἀμέσως ἐπόμενον ἐγγράφον του (ὑπ' ἀριθμ. 80/21.9.1999) πρὸς τόν Μακαριώτατον σημειώνει καί τὰ ἐξῆς: «...Τό ὅλον πρόβλημα, κατὰ τήν ἐμὴν ἄποψιν, Μακαριώτατε, εὐρίσκεται εἰς αὐτό τοῦτο τό ἄρθρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καθ' ὅσον τοῦτο ψέγει καί κατελέγγει τὰ καθ' ὑποτροπήν ψεύδη τοῦ κ. Καλλινίκου, καί διότι δι' ἕναν πού γνωρίζει τὰ πράγματα, μέσα ἀπὸ αὐτό προκύπτουν, ὠρισμένες πιθανές παρασκηνιακές δραστηριότητες καί ἄλλα τινά.»⁽¹³⁾ Κατέληξα εἰς αὐτὴν τήν ἐκτίμησιν μετὰ ἀπὸ ὠρισμένα γεγονότα, τὰ ὁποῖα διαφωτίζουν τό θέμα καί τὰ ὁποῖα σᾶς γνωστοποιῶ: 1) Ἀπὸ τὰ λεγόμενα καί διαδιδόμενα μετ' ἐμφάσεως ἀπὸ τήν πλευρά τῶν Φλωριναίων, ἐν ὧσι τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, ὅτι τό πρόβλημα τῆς ἐνώσεως εἶναι πολὺ εὐκόλο. Νά ἀφήσουμε τὰ παλαιά καί νά κάνουν ὅλες οἱ πλευρές μιὰ «ὁμολογία» καί ἔτσι γίνεται ἡ ἐνωσις.⁽¹⁴⁾ (Υπάρχει συγκεκριμένη μαρτυρία τοῦ κ. Ἀντωνίου Μάρκου). 2) Ἀπὸ τήν προσπάθεια τινῶν νά περάσῃ ἡ θέσις, ὅτι ὁ ἀοίδιμος Ἐπίσκοπος Ματθαῖος «βιάσθηκε» τό 1937 καί ἀπεκήρυξε τόν πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομο». Ἡ φράσις αὕτη ὑπάρχει σέ παλαιότερα ἐπιστολή τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» τῆς Ἀκακιακῆς Παρατάξεως κ. Χρυσοστόμου Κιούση πρὸς ἡμᾶς προσωπικῶς, ἀκούεται δέ καί τρόπον τινά σάν ἀπορία καί μεταξύ ἡμετέρων.⁽¹⁵⁾ 3) Ἀπὸ τήν προσπάθεια ἐκ μέρους ἡμετέρων νά περάσῃ τό μήνυμα, ὅτι τό 1937 «ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος βιάσθηκε καί ἀπεκήρυξε τόν πρ. Φλωρίνης, θά μπορούσε νά μὴν εἶχε κάνει τό σχίσμα». (Υπάρχει μαρτυρία τοῦ κ. Ἀντωνίου Μάγκα, ὅτι ὁ μοναχὸς Μάξιμος Τσακίρογλου ὑπεστήριξε προσφάτως ἐνώπιόν του εἰς Λάρισαν αὐτὴν τήν θέσιν). 4) Ἀπὸ τήν προσπάθεια, ἐν ὧσι τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, νά πεισθοῦν τινές ἐκ τῶν Ἀρχιερέων μας, ὅτι μέ μιὰ «ὁμολογία» λύνεται τό θέμα τῆς ἐνώσεως μέ τοὺς Φλωριναίους,⁽¹⁶⁾ καί τέλος τό καί κυριώτερον: 5) Ἀπὸ τό περιεχόμενον τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 641/24.7.1999 ἐγγράφου τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» τῆς Ἀκακιακῆς παρατάξεως, τό ὁποῖον μόλις ἐσχάτως, δηλ. πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, μετὰ ἀπὸ ἐπανειλημμένας ὁχλήσεις, περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου καί ἐνημερώθην, καί τό ὁποῖον εἶναι ἀποκαλυπτικόν.⁽¹⁷⁾ («Πρόσχωμεν» σελ. 18).

(13) Ὅχι ἀπλὲς δραστηριότητες, ἀλλὰ πλήρη σχέδια πρὸς ὑπογραφήν! Αὐτὰ πλὴν τῶν ἄλλων ἐτεκταίνοντο ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου εἰς τὰς «ἱεράς συνάξεις» ὑπὸ τόν κ. Β. Σακκά... εἰς τὰς ὁποίας τό 1998 προσεκαλούντο καί ὁ π. Ἀμφιλόχιος καί ὁ Ἱεροδ. Ἰγνάτιος!...

(14) Δηλαδή, κατόπιν μίας «κοινῆς ὁμολογίας» καί τῆς «ἀλληλοαναγνωρίσεως ἑκατέρωθεν τῶν ἐπισκόπων», ὡς ἐχόντων κοινὴν τήν Ἀπ. Διαδοχὴν ἐκ τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς...! Δηλαδή οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Γενσίας Ὁρθοδόξω Ἐκκλησίᾳ δέν προέρχονται ἀπὸ τίς χειροτονίες τοῦ 1935 καί 1948, ἀλλὰ ἀπεκατεστάθησαν, «ὡς μυστήριον» τό 1971!

(15) Τελευταίως τοῦτο προπαγανδίζει καί ὁ μ. Μάξιμος Τσακίρογλου, ἐνῶ πρῶτος κατὰ τήν δεκαετία τοῦ 1970 διενεήθη τοῦτο ὁ Σεβ. κ. Ἐπιφάνιος.

(16) Ἄν δέν ἀληθεύῃ καί αὐτό νά μᾶς τό εἶπῃ ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος, διότι γνωρίζει καλῶς τό θέμα, εἶναι δέ ὁ εἰσηγητὴς αὐτοῦ.

(17) Εἰς τό ἐν λόγῳ ἐγγράφῳ ὁ κ. Χρυσόστομος Κιούσης μετὰ ἄλλων περιορίζει τόν θεολογικόν διάλογον προσδιορίζων αὐτόν «εἰς τὰ σήμερον διαιρούντα»... τὰς δύο πλευράς! Δηλαδή «τὴν Ἐκκλησιολογία τοῦ Ἐλ. Γκουτζίδου...»(!!!) καί τό «ἀμάρτυρον»(!) Τό ἐγγράφον αὐτό ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τόν Σεβ. κ. Κήρυκο, καίτοι ἦτο Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τόν θεολογικόν διάλογον(!)

Πραξικοπηματικά ένεργειαί καί διχασμός

Έν τῷ μεταξύ, ἐνῶ μέχρι τόν Αὐγουστο τοῦ 1999 δέν εἶχε ἐκδοθεῖ τό τεῦχος τοῦ «Κ.Γ.Ο.» μηνός Μαΐου, πρό τῶν ἐξελίξεων ἐξεδόθη πραξικοπηματικά καί ἀμέσως καί τό τεῦχος τοῦ Ἰουνίου. Ὅσον ἀφορᾷ τόν Ἐπίσκοπον Κήρυκον, αὐτός ἡγνοήθη καί ἀπλῶς τό ὄνομά του ἐτέθη εἰς τόν μαῦρον πίνακα μέ κεφαλαῖα γράμματα. Ἐτσι ὁ Μακαριώτατος ἀγνοῶν τό δεύτερον μέλος τῆς Ἐποπτεύουσας Ἐπιτροπῆς, καί τά ἔγγραφα του, μόνος του ὡς ἐκδότης τοῦ «Κ.Γ.Ο.», προβαίνει εἰς ἄλλο πραξικόπημα. Ἀποστέλλει πρὸς τοὺς θεολόγους τό ὑπ' ἀριθμ. 1272/12-25.9.1999 ἔγγραφόν του, μέ τό ὁποῖον τοὺς ἐνημερῶναι ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος θέματος, περὶ δὴθεν «ἀμαρτύρων» καί «καινοτομίας», καί τοὺς καλεῖ ὅπως, «πρὶν τό θέμα ἀναφερθῇ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, πρὸς ἐξέτασιν καί κρίσιν ὑπ' Αὐτῆς, ὅπως ἐκθέσῃτε ὑπευθύνως, τήν γνώμην σας ἐπὶ τῆς προκυψάσης διαφωνίας ἀποστέλλοντες πρὸς ἡμᾶς ἔγγραφως τήν τοποθέτησίν σας τό συντομώτερον δυνατόν».⁽¹⁸⁾ Ἐπειδὴ ὁμως προφανῶς οὐδεὶς ἐκ τῶν θεολόγων ἡδυνήθη νά ἀνταποκριθῇ εἰς τό αἶτημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοὺς καλεῖ σέ κοινὴ διάσκεψιν διὰ τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1999. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπειδὴ ἡ πληροφόρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμε ὁ Μακαριώτατος μέ τό ὡς ἄνω ἔγγραφόν του ἦτο ὅλως ἐλλειπής, ἡμεῖς, μόλις τό ἐπληροφορήθημεν, (δέν μᾶς ἀπεστάλη ἡ ἐν λόγω πρόσκλησις) ἀπηυθύναμεν πρὸς τὴν Ἐποπτεύουσαν Ἐπιτροπὴν τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ» τό ἀπὸ 26.9.1999 τρισελίδον ἔγγραφόν μας, τό ὁποῖον ἐκοινοποιήσαμεν καί εἰς τοὺς θεολόγους. Δι' αὐτοῦ ἐπισημαίναμεν ὅτι τό ἔγγραφον (1272), τό ὁποῖον ὑπέγραψεν καί ἀπέστειλεν ὁ Μακαριώτατος, πρωτίστως εἶναι ξένον πρὸς τὸν ἴδιον καί ὅτι ἀπάδει πρὸς τό πρόσωπόν του διότι:

α) «...δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται καθαρά ὁ κόσμος, τὰ συναισθήματα καί αἱ φιλοφλωρινικαὶ διαθέσεις τῶν κ. Κάτσουρα καί μ. Μαξίμου, ἀλλὰ καί ὁ Φαρισαισμός των...».

β) Δι' αὐτοῦ ἡ Μακαριότης του παρεσύρθη καί «ἐνήργησεν παρανόμως καί ἀντικανονικῶς, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ καί πάλιν κατεφρόνησεν καί ἡγνόησεν παντελῶς τὸν συνεπίσκοπόν του Σεβ. κ. Κήρυκον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπὸ κοινού ἀποτελοῦν τὴν Ἐποπτεύουσαν Ἐπιτροπὴν τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ»...».

γ) Δέν εἶναι πλήρης ἡ ἐνημέρωσις τὴν ὁποίαν κάμνει μέ αὐτό τό ἔγγραφόν του, προκειμένου οἱ πρὸς οὓς ἀπευθύνεται νά σχηματίσουν πλήρη εἰκόνα τῆς ὑποθέσεως καί «ὑπευθύνως νά γνωματεύσουν», διότι ἀπεισιωπήθησαν σειρά ἀπαραιτήτων ἔγγραφων.⁽¹⁹⁾

Ἡ Θεολογικὴ συνδιάσκεψις τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1999

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τό Σάββατον τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1999, οἱ θεολόγοι τοῦ Μακαριώτατου, κατόπιν προσκλήσεως, συνῆλθον διὰ νά ἀνακοινώσουν τὰς ὑπευθύνους

(18) Ἦδη ὁ Μακαριώτατος ἐδίδασκε τὴν Ἐποπτεύουσαν Ἐπιτροπὴν καί ἐν συνεχείᾳ, καί τοὺς Θεολόγους, ἀλλὰ καί τοὺς πιστοὺς(!), ἐνῶ ἔφθασε καί εἰς τὴν «παραιτήσιν» τῆς 5/18.2.2003!

(19) Ἐνῶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν κατὰ Αὐγουστον καί Σεπτέμβριον 1999, ἡμεῖς παραλλήλως ἀπεστέλαμεν πρὸς τὸν Μακαριώτατον δύο ἐπιστολάς ἀγάπης, σεβασμοῦ ἀλλὰ καί πόνου καί ἀγωνίας, διὰ νά προφυλάξωμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καί Πατέρα μας ἀπὸ τὰς παγίδας τῶν Τσακίρογλου καί τοῦ Δ. Κάτσουρα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπεδείχθημεν ἀνάξιος νά τὸν βοηθῶμεν... ἐνῶ ἄλλο πρόσωπον μέ τὸν ὁποῖον «δέν θά τὰ χαλάσῃ ποτέ» ἀπὸ δεκαετίας ἔχει τὸν Μακαριώτατον ὑπὸ τὴν κακὴν ἐπιρροήν του! Ἐτσι δέν εἶναι Μακαριώτατε; Ἄν ὄχι διαφεύστε μας τώρα... Βλέπετε τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς μας εἰς τό «ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ» σελ. 40, τὴν μέ ἡμερομ. 1.9.1999 καί εἰς τὴν σελ. 44, τὴν μέ ἡμερομ. 13.9.1999.

τοποθετήσεις, θεολογικές γνωματεύσεις των, προτείνουν δέ και Κανονικήν και 'Ορθόδοξον λύσιν. Εις αὐτὴν τὴν συνδιάσκεψιν ἡμεῖς δὲν προσεκλήθημεν, ἀλλὰ μόνον μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς συνεδριάσεως συνέβη τό ἐξῆς: Προφανῶς, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν εἰσηγήσεις καὶ ὑπεύθυνοι Γνωματεύσεις, παρ' οὐδενός τῶν θεολόγων, οἱ ἴδιοι κατήγοροι πρὸς τοῦ ἀδιεξόδου των, ὑπέδειξαν εἰς τὸν Μακαριώτατον νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τὴν ἐλαχιστότητά μας καὶ νὰ μᾶς «παρακαλέσῃ» νὰ παραστώμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν θεολογικὴν συνδιάσκεψιν... Ἀπαντήσαμεν ὅτι «δὲν δυνάμεθα νὰ παραστώμεν, διότι δὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν τίποτε καὶ ὅτι οἱ θεολόγοι ἔχουν ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς ὁμιλίας μας καὶ ὅλα ὅσα διεδραματίσθησαν κατόπιν. Παρακαλῶ, συνέχισα, χωρὶς τὴν παρουσίαν μου, ἐλεύθερα καὶ ὑπεύθυνα νὰ συσχεθοῦν καὶ νὰ ἀποφανθοῦν οἱ ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί». Δυστυχῶς τὴν ἐπομένῃ ἐπηκολούθησεν καὶ δευτέρα τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία τοῦ Μακαριωτάτου μετὰ τὴν ἐλαχιστότητά μας, μόλις τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς 9.10.1999, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ: «Ἄν δὲν μπορῆτε αὐριο νὰ παραστήτε, νὰ ἀναβληθῇ ἡ συνδιάσκεψις δι' ἄλλην ἡμέραν πού θὰ μπορῆτε νὰ εἰσθε παρών». Μὲ ἠνώχλησε ἰδιαίτερα τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξώθησαν τόσον ἀγενῶς καὶ τόσον πιεστικά εἰς αὐτὴν τὴν «ταπεινωτικὴν» ἐνέργειαν τὸν Μακαριώτατον καὶ ἀπήντησα εὐθέως: «Ὅχι, Μακαριώτατε, παρακαλῶ νὰ μὴν τὴν ἀναβάλετε, ἄλλωστε δὲν οὔτε εἶπον ὅτι κωλύομαι δι' αὐριον, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ εἶμαι παρών...». Ἐλυπήθην ἰδιαίτερα διότι εἰς τὴν ὑπὲρ τριακονταετῇ συνεργασίᾳ μου μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου, διὰ πρώτην φοράν ἠρνήθην κάτι τὸ ὁποῖον μοῦ ἐζήτησε. Τοῦτο ἐπραξα, διότι δὲν ἦτο ἰδικόν του αἶτημα ἀλλὰ τῶν σκευωρῶν, οἱ ὅποιοι διεπίστωσαν τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον ὠδηγήθησαν, καὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ ταπεινώσουν τόσον τὸν Μακαριώτατον. Μήπως ὁμως, διερρωτῶμαι ἐκ τῶν ὑστέρων, δι' ὅλα αὐτὰ ὑπεύθυνος ἦτο καὶ παραμένει ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος;

Πράγματι, τὸ Σάββατον 10.10.1999, ὁ Μακαριώτατος, συνεδρίασεν μετὰ τῶν θεολόγων του καὶ τὴν 19 Ὀκτωβρίου μᾶς ἀπέστειλεν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1281 ἐνημερωτικὸν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον παραθέτομεν ὁλόκληρον:

«Τέκνον ἐν Κυρίῳ Πνευματικόν Ἐλενθέριε, ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔστω μετὰ σοῦ πάντοτε.

Τὴν 10ην Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν ἐπραγματοποιήθη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡ γνωστοποιηθεῖσα καὶ εἰς σέ σύσκεψις τῶν: Σεβ. Μεσογαίας κ. Κηρύκου, Πανοσιολ/του Ἱερομ/χου π. Νεοφύτου, Αἰδεσιμολ/του Ἱερέως π. Εὐσταθίου, Ὁσιολ/του μοναχοῦ π. Μαξίμου, Ἑλλογιμωτάτου ἀδελφοῦ Δημητρίου Κάτσουρα, Ἑλλογιμωτάτου ἀδελφοῦ Ἀνέστη Χατζῆ καὶ Ἑλλογιμωτάτου ἀδελφοῦ Ἀντωνίου Μάρκου.

Ὡς σοῦ ἐγνώρισα κατὰ τὴν τηλεφωνικὴν μεταξὺ μας ἐπικοινωνίαν, καθ' ἣν σέ ἐκάλεσα νὰ συμμετέχῃς εἰς τὰς ἐργασίας τῆς συσκέψεως, σκοπὸς τῆς συσκέψεως ἦτο νὰ ἐξεύρωμεν λύσιν εἰς τὸ δημιουργηθέν πρόβλημα τῆς δημοσιεύσεως ἢ μὴ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Κ.Γ.Ο. τοῦ ἄρθρου σου «Ἀπαντῶμεν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ...» ἐξ αἰτίας τῆς διατυπώσεώς του «Ἀν θὰ ὁμιλήσω, σήμερον διὰ τὴν πρώτην ἀναρχον, αἰωνίαν καὶ ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη εἶναι ἡ τελεία Κοινωνία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καὶ τελεία κοινωνία καὶ ὁδιαίρετος ἐνότης τῶν τριῶν θείων προσώπων, τοῦ Ἐνός Θεοῦ».

Σημειώνω ἐν προκειμένῳ ὅτι εἰς τὴν σύσκεψιν αὐτήν, ὁ Σεβ. Μεσογαίας παρενρέθη μόνον ὡς ἀκροατής, ἀρνούμενος πᾶσαν ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὴν σύσκεψιν. Τελικῶς μετὰ ἀπὸ συζητήσεις καὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος γνωματεύσεων ὅλοι οἱ συσκεφθέντες ἤχθησαν εἰς τὸ κατωτέρω συμπέρασμα:

«Ἡ συγκεκριμένη διατύπωσις δὲν εἶναι δόκιμος διότι δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὴν περί τῆς Ἀγίας Τριάδος ὀρθόδοξον Δογματικὴν Διδασκαλίαν οὔτε δύναται καθ' ἡμᾶς νά ἐρμηνευθῇ ἀσφαλῶς, ἐπὶ τῇ βάσει ἀναλόγου ἢ σχετικῆς διδασκαλίας τῶν Ἀγίων Πατέρων». Ἀκολούθως οἱ συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν νά ἀπευθύνουν πρὸς σέ τὴν ἐξῆς πρότασιν:

«Προκειμένου νά συμβάλωμεν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἄρθρου, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός Ἐλευθέριος δὲν παρενρέθη εἰς τὴν σύναξιν διὰ νά κοινωγήσωμεν τῶν ἐν προκειμένῳ ἀπόψεων καὶ θέσεων του, θεωρῶμεν φρόνιμον νά προτείνωμεν, εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς οἰκοδομητικῆς συνεργασίας, νά μᾶς ἐνημερώσῃ πῶς ὁ ἴδιος ἐννοεῖ τὴν φράσιν, ἐπὶ ποίας θεολογικῆς βάσεως δυνάμεθα νά τὴν στηρίζωμεν ὥστε νά παραμείνῃ ἀπρόσβλητος, καὶ ἂν τυχόν ὑπάρχουν σχετικές πατερικές ἢ ἀγιογραφικές μαρτυρίες ὅπου τὴν κατοχυρώνουν».⁽²⁰⁾

Μεταφέρω τὴν ἀνωτέρω πρότασιν τῶν συσχεψαμένων συναδέλφων σου θεολόγων καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντησίν σου καὶ ὅτι μετὰ τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου καὶ τὰς πρεσβείας τῆς Ἀειπαρθένου Μητρός Του, θά δυνηθῶμεν, μετὰ ἀγαθὴν πρόθεσιν ἀπαντες, νά συνεργασθῶμεν ἐν τῷ Ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζοντες, καὶ οὕτως ἀναπληρῶνόντες τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6, 2).

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἈΝΔΡΕΑΣ»

Ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἀπαντήσαμεν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Πατέρα ἡμῶν κ. Ἀνδρέαν μετὰ τὴν ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1999 ἐπιστολὴν μας ὡς κάτωθι:

«Μακαριώτατε εὐλαβῶς ὑποκλινόμενος ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σας καὶ αἰτῶ τὰς εὐχὰς σας.

Ἐλαβον τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1281/19.10.1999 (Π.Η.), ἐπιστολὴν σας μόλις τὴν 19.11.1999, ἥτοι μετὰ ἓνα μῆνα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν 10.10.1999 ποῦ συνεδριάσατε, ἐπέρασαν 40 ἡμέρες! Ἡ δικαιολογία τοῦ συντάκτου τοῦ διαβιβαστικοῦ ὅτι δῆθεν αὐτὴ ἀπεστάλη πρὸ εἰκοσαήμερου καὶ ὅτι προφανῶς ἐχάθη καθ' ὁδόν καὶ διὰ τοῦτο ἐπαναποστέλλεται, εἶναι ἀναληθές, καὶ πέραν τοῦ ὅτι δὲν πείθει, ἐκδέτει καὶ τὴν Μακαριότητά σας. Πρέπει νά γνωρίζετε ἐν προκειμένῳ ὅτι ἀναμφισβητήτως ὑπῆρξεν σκοπιμότης νά καθυστερήσῃ αὕτη, διότι ἔτσι μετὰ αὐτὲς τίς διαδικασίες, ποῦ ἐφεύρον οἱ σύμβουλοί σας, κερδίζεται χρόνος καὶ δὲν δημοσιεύεται τὸ ἄρθρον!

Ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς σας (1281/19.10.1999), εὐσεβᾶστως παρακαλῶ τὴν Μακαριότητά σας, νά ἀναζητήσετε καὶ νά ἀναγνώσετε ὅλα τὰ προηγηθέντα σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα κείμενα, προκειμένου νά ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν σας τὴν πολὺ φλεγμαίνουσα «πληγὴν» τὴν ὁποίαν ἀνοίξατε, Ὑμεῖς Μακαριώτατε. Οὕτω θά

(20) Αὐτὸ ἦτο καὶ παραμένει βασικὴ ὑποχρέωσις καὶ εὐθύνη ὅλων τῶν κατηγορῶν καὶ ἰδιαίτερα τῶν... Μακαριώτατον καὶ τῶν Σεβ/των οἱ ὅποιοι... ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ καὶ «ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ» καὶ «ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ» καὶ... «ΕΠΙΤΙΜΙΑ»!... Δυστυχῶς, μήπως «πάντες ἡχρεώθησαν καὶ οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα ἕως ἐνός»;

κατανοήσετε καὶ τὴν ἀτυχὴ ἐνέργεια, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωθήθητε μετὰ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1272/12.25.9.1999 ἔγγραφόν σας πρὸς τοὺς θεολόγους. Μετὰ αὐτὸ ἐξητήσατε, ὡς ἐκδότης καὶ ὡς Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὄχι ὡς Ἐποπεύουσα Ἐπιτροπὴ(!), νὰ γνωματεύσουν οἱ θεολόγοι καὶ βάσει αὐτῶν νὰ ρυθμίσετε τὸ πρόβλημα, (καθ' ἡμᾶς), ἀδικαιολόγητα προεκάλεσαν ὁ κ. Κάτσουρας καὶ ὁ μ. Μάξιμος. Γράφετε ἐν αὐτῇ: «...σὰς καλῶ πρὶν τὸ θέμα ἀναφερθῇ εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον πρὸς ἐξέτασιν καὶ κρίσιν ὑπ' Αὐτῆς, ὅπως ἐκθέσῃτε ὑπευθύνως τὴν γνώμην σας ἐπὶ τῆς προκυνψάσης διαφωνίας ἀποστέλλοντες πρὸς ἡμᾶς ἔγγραφως τὴν τοποθέτησίν σας τὸ συντομώτερον δυνατόν». (Σελ. 2 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1272 ἐπιστολῆς σας).

Τὴν 10/23 Ὀκτωβρίου, συνεδριάσατε μετὰ τῶν θεολόγων, ἠκούσατε τὰς ὑπευθύνους Γνωματεύσεις τῶν, συνεσκέφθητε καὶ ὅπως γράφετε: [«Τελικῶς μετὰ ἀπὸ συζητήσεως καὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος γνωματεύσεων ὅλοι οἱ συσχεφθέντες ἠχθησαν εἰς τὸ κατωτέρω συμπέρασμα: «Ἡ συγκεκριμένη διατύπωσις δὲν εἶναι δόκιμος διότι δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν περὶ Ἁγίας Τριάδος Ὀρθόδοξον Δογματικὴν Διδασκαλίαν οὔτε δύναται καθ' ἡμᾶς νὰ ἐρμηνευθῇ ἀσφαλῶς, ἐπὶ τῇ βάσει ἀναλόγων ἢ σχετικῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων»]. (Σελ. 1 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2181/19.10.1999 ἐπιστολῆς σας). Δὲν σχολιάζω τὸ ἀνωτέρω, ὅπως γράφετε, «ὁμόφωνον καὶ κοινόν συμπέρασμα τῶν θεολόγων», διότι σέβονται τὴν ἀποψίν των, πλὴν δὲν θά ἀποδεχθῶ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, πρὶν μελετήσω τὰς Γνωματεύσεις καὶ τὰ Πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, ἐκ τῶν ὁποίων προέκυψεν αὐτὸ τὸ συμπέρασμα. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν παρακαλῶ τὴν Μακαριότητά σας, νὰ δώσετε ἐντολὴν νὰ μοὶ ἀποσταλοῦν ἀμέσως καὶ χωρὶς καμμίαν καθυστέρησιν τὰ ἀνωτέρω ἔγγραφα.

Μετὰ τὸ ἴδιον ἔγγραφον γνωρίζετε εἰς ἐμέ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐν Χριστῷ Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν νὰ ἀπευθύνουν δι' Ὑμῶν πρὸς τὴν ταπεινότητά μου τὴν ἐξῆς πρότασιν: «προκειμένου νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἄρθρου, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός Ἐλευθέριος δὲν παρενβῇ εἰς τὴν σύναξιν διὰ νὰ κοινωνήσωμεν τῶν ἐν προκειμένῳ ἀπόψεων καὶ θέσεων του, θεωροῦμεν φρόνιμον νὰ προτείνωμεν, εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς οἰκοδομητικῆς συνεργασίας, νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ πῶς ὁ ἴδιος ἐννοεῖ τὴν φράσιν, ἐπὶ ποίας θεολογικῆς βάσεως δυνάμεθα νὰ τὴν στηρίξωμεν, ὥστε νὰ παραμείνῃ ἀπρόσβλητος, καὶ ἂν τυχόν ὑπάρχουν σχετικὲς πατερικὲς ἢ ἀγιογραφικὲς μαρτυρίαι ὅπου τὴν κατοχυρώνουν». (Αὐτόθε). Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἀπόφασιν - Συμπέρασμα - Πρότασιν τῶν ἐν Χριστῷ Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν περὶ τοῦ «ἀδοκίμου κλπ.» τῆς διατυπώσεώς μου, ἐνχαρίτως εἰμεθα διατεθειμένος νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν «ἐπίλυσιν» τοῦ, καθ' ἡμᾶς, τεχνητοῦ καὶ σκοπίμου «προβλήματος», τὸ ὁποῖον προεκάλεσαν οἱ ἀγαπητοὶ κ.κ. Δ. Κάτσουρας καὶ μ. Μάξιμος συμπορευθέντες εἰς τὴν αἰρεσιολογίαν τῶν μετὰ τῶν κ.κ. Καλλινίκου καὶ Ἀθαν. Σακαρέλλου. Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν ἐνέργειαν θά προβῶμεν ἀμέσως μόλις λάβωμεν τὰς Γνωματεύσεις τῶν θεολόγων καὶ τὰ Πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 10.10.1999. Διὸ αὐτῆς παρακαλῶ καὶ ὑπογραμμίζω ὅπως δώσητε τὴν ἐντολὴν νὰ μοὶ ἀποσταλῶσιν ἀμέσως.

Υ.Γ. Μετ' ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχίου ἀπορίας παρατηρῶ, Μακαριώτατε, ὅτι δὲν ἐξητήσατε νὰ γνωματεύσουν οἱ θεολόγοι καὶ ἐπὶ τῆς σημειώσεως τῶν σελίδων 68 καὶ 69 τοῦ βιβλίου μας «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ τὰ σκοτεινὰ ἔργα τοῦ πρώην Ἀττικῆς κ. Ματθαίου Μακρή...» Ἀθῆναι 1998. Ἡ ἐν λόγω σημείωσις εἰς τὸ βιβλίον μας, πάλιν ἀπὸ τοὺς κ. Δ. Κάτσουρα καὶ μ. Μάξιμον, ἐχαρκτηρίσθη ὡς «περιττὴ» καὶ «κακόδοξος», ἡ δὲ μακαριότης σας κρίνεται ὅτι «δὲν εἶναι μαρὸς νὰ κυκλοφορῇ τὸ βιβλίον αὐτό!» Διατί παρακαλῶ; Ποῖοι θίγονται καὶ διατί; Μέχρι πότε θά αἰσθεῖται αὐτὴ ἡ κατηγορία; Ποῖους ἐξυπηρετεῖ (ἢ ἀπόκρυψις τοῦ βιβλίου) καὶ διατί ἀνέχεσθε τὸ φαινόμενον;

— Ἐπίσης εἶναι ἀπογοητευτικόν τὸ φαινόμενον τῆς λειτουργίας τοῦ Συνδικτοῦ Θεομοῦ, διότι οὕτω εὐτελίζεται ὁ ὑπέρτατος οὗτος θεσμός τῆς Ἐκκλησίας, καὶ

Ὑμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν ἀπέχετε πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ χαρακτηρισθῆτε, ἐκ τῶν πραγμάτων, ὡς ἀσεβοῦντες πρὸς αὐτὸν τὸν θεσμόν. Προσωπικῶς, λυποῦμαι ἀλλὰ καὶ ντρέπομαι διὰ τὸ φαινόμενον τῆς συνεδρίας τῆς Ἱ.Σ. τῆς 20.10.1999, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι καὶ ἡ προηγουμένη ἦτο καλυτέρα ὅπως καὶ ἄλλαι ἀκόμη προηγούμεναι.

— Γνωρίζετε πρόσωπα καὶ πράγματα, γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὴν δύσκολον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν σὰς ἐνεκλώβησαν, ἀλλὰ εἰς τὸ μόνον πρόσφατον παρελθόν, ἔχετε ἀποδείξει ὅτι, μέ τῇ χάρι τοῦ Θεοῦ, εἶσθε ἰσχυρὸς καὶ συντρίβετε τὰς παγίδας καὶ τὰ δεσμά. Δὲν σὰς κολακεύσαμε ποτὲ οὔτε καὶ τώρα θὰ σὰς κολακεύσωμεν, θέλωμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐλεύθερον καὶ ὄχι δέσμιον σκοπιμοτήτων καὶ καταστάσεων.

Πάντοτε μετὰ τῆς ἰδίας βαθυτάτης τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης,
ὕποκλινομαι καὶ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σας
Ἑλευθέριος Χρ. Γκουντζίδης»

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου μας καὶ ἐπειδὴ μετὰ ἀπὸ δύο προφορικὰς ὑπενθυμίσεις, πρὸς τὸν Ἱδιον τὸν Μακαριώτατον, ὅτι δὲν ἔλαβον τὰ αἰτηθέντα πρακτικὰ καὶ γνωματεύσεις τῶν θεολόγων τῆς 10.10.1999, καὶ ἐπειδὴ, ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος προφορικῶς μᾶς διεβεβαίωσε ὅτι ἔδωσεν ἐντολὴν νὰ μᾶς ἀποσταλοῦν, τὴν 27ην Νοεμβρίου 1999, τὴν ἰδίαν ὑπόμνησιν ποιούμεν καὶ γραπτῶς:

«Μακαριώτατε εὐλογεῖτε ἡ εὐχή σας.

Αὐθις τε, διὰ τρίτην φορὰν, εὐσεβάστως παρακαλῶ ὅπως δώσῃτε ἐντολὴν νὰ μοῦ ἀποσταλοῦν ἀμέσως αἱ Γνωματεύσεις τῶν ἐν Χριστῷ πατέρων καὶ ἀδελφῶν - θεολόγων, καθὼς καὶ τὰ Πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 10.10.1999 εἰς ἀπλᾶς φωτοτυπίας, ἔστω καὶ ἂν εἶναι προχειρῶς γραμμένα. Τόσον αἱ Γνωματεύσεις τῶν, ὅσον καὶ τὰ Πρακτικὰ, μοῦ εἶναι ἀπαραίτητα. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ καθυστερήσεως, σὰς γνωρίζω, ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος τρόπος νὰ μοῦ ἀποσταλοῦν, προτίθεμαι νὰ ἔλθω ὁ ἴδιος ἢ νὰ ἀποστείλω ἄλλο πρόσωπον νὰ τὰ παραλάβῃ διὰ λογαριασμόν μου.

Εὐχαριστῶν θερμῶς ἐκ τῶν προτέρων, διατελῶ
μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ὑποκλινόμενος ἀσπάζομαι τιμίαν δεξιάν σας
Ἑλευθέριος Χρ. Γκουντζίδης»

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μακαριωτάτου μᾶς ἐδόθη μετὰ τρίμηνον, ἦτοι τὴν 12/25.2.2000 μέ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1288 ἔγγραφόν του ἔχον οὕτω:

«Πρὸς τὸν ἐλλογιμώτατον κ. Ἑλευθέριον Γκουντζίδην, θεολόγο, ὁδὸς Παιωνίου 42 ἐν Ἀθήναις

Τέκνον ἐν Κυρίῳ πνευματικόν Ἑλευθέριε, ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔστω μετὰ σοῦ πάντοτε.

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ὑπενθυμίζομεν ὑμῖν τὴν ἀπὸ 19.10.1999 ἡμετέραν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἐλλογιμότητά σας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχετε ἀπαντήσει εἰσέτι.⁽²¹⁾ Καλοῦμεν, ὅθεν, ὑμᾶς ὅπως τὸ συντομώτερον ἔχομεν τὴν ἀπάντησίν σας, διότι σκοπεύομεν, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ προβλήματος ποῦ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν διατύπωσίν σας: «Δὲν θὰ ὁμιλήσω σήμερον διὰ τὴν πρώτην, ἀναρχον, αἰωνίαν

(21) Περί αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς καὶ τῆς ἀπαντήσεώς μας, βλέπετε μόνον ἀνωτέρω.

καί άόρατον Έκκλησία, διότι αὐτή εἶναι ἡ τελεία Κοινωνία τοῦ πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Πλήρης καί τελεία κοινωνία καί αδιαίρετος ἐνότης τῶν τριῶν Θεῶν Προσώπων, τοῦ ΕΝΟΣ Θεοῦ», ἀλλά καί λόγω τῆς ὑφισταμένης διαφρονίας τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Κ.Γ.Ο.» κ. Δημητρίου Κάτσουρα, διά τήν δημοσίευσιν τοῦ περιέχοντος τήν ἀνωτέρω θέσιν ἄρθρου σας εἰς τόν «Κ.Γ.Ο.», νά θέσωμεν τό θέμα πρός οἰζήτησιν ἐνώπιον τῆς προσεχοῦς συνεδριάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διά νά ἀποφασίσῃ σχετικῶς.

Ὡς πρός τό διατυπωθέν εἰς τήν ἀπό 25.11.1999 ἐπιστολήν σας πρός ἡμᾶς αἴτημά σας διά τήν χορήγησιν εἰς ὑμᾶς τῶν σχετικῶν γνωμοδοτήσεων τῶν θεολόγων, ὡς καί τῶν Πρακτικῶν τῆς 10.10.1999 συσκέψεως μας μετ' αὐτῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι δέν δυνάμεθα νά ικανοποιήσωμεν τοῦτο, ὄχι, μόνον διά λόγους ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας ἀλλά καί οὐσιαστικούς, ἐφ' ὅσον πάντα ταῦτα οὐδέν ἐνδιαφέρον στοιχεῖον θά προσέφερον ὑμῖν διά τήν ἀπάντησίν σας· μᾶλλον δέ παράτασιν ἢ ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος ἤθελον ἐπιφέρει.

Μετ' εὐχῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος ἈΝΔΡΕΑΣ»

Ἐπί τοῦ ἀνωτέρω δύο ἀπαραίτητα σχόλια:

α) Εἰς τήν ἀπό 19.10.1999 (Α.Π. 1281) ἐπιστολήν τοῦ Μακαριωτάτου, ἡμεῖς ἀπαντήσαμεν καί μάλιστα ἐντίμως, εὐσεβᾶστως καί Κανονικῶς, μέ τό ἀπό 25.11.1999 ἔγγραφόν μας, τό ὁποῖον μόλις προηγουμένως παρεθέσαμεν, ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμός περί τοῦ ἀντιθέτου, εἶναι ΑΝΑΛΗΘΗΣ καί ἀπάδει πρός τό πρόσωπο καί τήν ιδιότητα τοῦ Μακαριωτάτου! Ἡ Μακαριότης του ὁμως μέ τό ἀνωτέρω ἔγγραφόν του, ὁμολογεῖ ὅτι ΑΔΥΝΑΤΕΙ νά μᾶς ἀποστείλῃ τὰς Γνωματεύσεις καί τὰ Πρακτικά τῆς 10.10.1999! Τότε τί ἐγίνε τήν ἡμερομηνία αὐτή, καί τί θά εἰσηγηθῇ εἰς τήν Σύνοδον;...

β) Οἱ συντάκται τοῦ ἐγγράφου ἐκθέτουν τόν Μακαριώτατον καί μέ τήν διατύπωσιν: «... δέν δυνάμεθα νά ικανοποιήσωμεν τοῦτο ὄχι μόνον διά λόγους ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας ἀλλά καί οὐσιαστικούς...»! Δηλαδή δέν ἔχουμε τίποτε οὔτε πρακτικά οὔτε εἰσηγήσεις οὔτε Γνωματεύσεις! Ἐπομένως, κοινῶς σκενωροῦμε καί παίζουμε μέ τὰ ἅγια, διότι αὐτό θέλουν καί μᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ξένα κέντρα διά τῶν ἀνοήτων ἐγκαθέτων τῶν εἰς τόν χώρον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀδιστάκτως, ἀναιδῶς καί ἀσεβῶς ἱεροσυλοῦν κατά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλά ὅπως θά προκύψῃ ἀπό τήν συνέχεια τὰ αὐτά ἀπετόλμησαν, μέ τήν ἀνοχή Ἀρχιερέων τινῶν καί εἰς ὅλας τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ἡ μαρτυρία τοῦ κ. Ἀντωνίου Μάρκου

Θά ἦτο ἱστορική παράλειψις, καί ἠθικά ἐπιληψιμον, ἂν εἰς τό σημεῖον αὐτό δέν παρεθέταμε τί αὐτόπτης καί αὐτήκοος μάρτυς, ὁ κ. Ἀντώνιος Μάρκου, μᾶς διεβεβαίωσεν περί τῆς συνεδριάσεως τῆς 10.10.1999 μέ τήν ἀπό 8/21.7.2001 ἐπιστολήν του, τήν ὁποῖαν ἐδημοσίευσεν εἰς τήν «Ὁρθόδοξον Πνοήν» (Τόμος 13ος τεύχος Μαρτίου σελ. 106 ἕως 108).

«....Α. Ἡ σύσκεψη τῶν Θεολόγων τῆς 10.10.99

1. Στήν θεολογική ἐκείνη σύσκεψη, στήν ὁποία συμμετείχαν οἱ Θεολόγοι π. Εὐστάθιος Τουρλῆς καί π. Νεόφυτος Τσακίρογλου, ὁ Ἐκπαιδευτικός κ. Ἀνέστης Κατζῆς, καθῶς καί οἱ κατήγοροι τῆς συγκεκριμένης διατυπώσεως μ. Μάξιμος καί κ.

Δημ. Κάτσουρας, δέν είχα προσκληθεῖ γραπτῶς, ὅπως οἱ λοιποί, ἀλλά μέ κάλεσε προφορικῶς ὁ Σεβ. Μεσογαίας καί μάλιστα τήν τελευταία στιγμή. Ἐτσι πήγα στήν σύσκεψη ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος, ἐνῶ τό συγκεκριμένο θέμα μου ἦταν «ἐπί τῆς οὐσίας» του ἀγνωστον.

2. Κατά τήν σύσκεψη ὁ Σεβ. Μεσογαίας, ὅπως εἶχε δηλώσει, παρίστατο «ὡς διαφωνῶν» μέ τήν ὅλη διαδικασία καί ἔτσι δέν συμμετεῖχε σέ καμία φάση της.

3. Τό ζητούμενο κατά τήν σύσκεψη ἐκείνη ἦταν ἂν ἡ ἀνωτέρω θεολογική θέση μαρτυρεῖται ἀπό τούς Πατέρες ἤ εἶναι «ἀμαρτυρος».

4. Κατά τήν σύσκεψη: ΔΕΝ παρουσιάσθηκε καμία συστηματική μελέτη καί ἐπιχειρηματολογία, τά δέ περί «ἀμαρτύρου» καί «καινοτομίας» πού ἐφανίσθηκαν μετά, ΔΕΝ ἦσαν πορίσματα καί ἀποφάσεις τῆς συσκέψεως.

KANEIS ἀπό τούς παρισταμένους δέν ἔκανε συστηματικό ἀντιρρητικό λόγο —προφορικό ἢ γραπτό— καί ΔΕΝ διατυπώθηκε ἀπό κανένα συγκεκριμένη κατηγορία, σχετικά μέ τό θέμα καί μέ ὅσα εἶχαν δημοσιευθεῖ στά Φλωρινικά περιοδικά.

5. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά νά καταθέσω τήν γνώμη μου εἶπα τά ἑξῆς: ● «Κατ' ἀρχήν δέν ἔχω τήν αἴσθηση ὅτι συμμετέχω σέ Δικαστήριο, διότι ὁ ἀδ. Ἐλευθέριος εἶναι γιά μένα σεβαστός δάσκαλος καί πρεσβύτερος ἀδελφός». (Στό σημεῖο αὐτό δύο ἀπό τούς παρισταμένους —ὁ μ. Μάξιμος καί ὁ κ. Κάτσουρας— ἐδείξαν τήν δυσφορία τους). Τό σωστό θά ἦταν νά εἶναι παρών ὁ ἀδ. Ἐλευθέριος, γιά νά ὑποστηρίξει τίς ἀπόψεις του καί νά ἀπαντήσει στίς κατηγορίες πού διατυπώθηκαν.

Ἐπί τῆς οὐσίας τώρα. Τήν συγκεκριμένη ἔκφραση δέν τήν ἔχω συναντήσει ἀντό ὅμως δέν λέει τίποτα. Ἐπειδή δέν τήν ἔχω συναντήσει ἐγώ, δέν σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει δέν ἔχω διαβάσει ὅλους τούς Πατέρες. Εἶμαι βέβαιος πάντως, ὅτι κινεῖται μέσα στό πνεῦμα καί τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας...

B. Ἡ θέση μου ἐπί τοῦ συγκεκριμένου Θεολογικοῦ Θέματος

Μετά τήν μελέτη τοῦ θέματος καί κυρίως μετά τήν μελέτη τοῦ φακέλλου μέ τά σχετικά ἔγγραφα, τόν ὁποῖο θέσατε στήν διάθεσή μου καί ἰδιαίτερα μετά τίς Ἀγιοπατερικές μαρτυρίες, ὅπως κι ἐκεῖνες τῶν Δογματολόγων καί λοιπῶν δοκίμων Θεολόγων, τίς ὁποῖες ἀναφέρατε στήν ὁμιλία σας, τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2001 στήν Ἱερά Μητρόπολη Λαρίσης καί τίς ὁποῖες εἶχαμε τήν τιμή τῆς δημοσιεύσεως στήν «Ὁρθόδοξο Πνοή», φ. Φεβρ. 2001, κατά τήν ἀποψή μου: Δέν ὑφίσταται θέμα, οὔτε περί «ἀμαρτύρου», οὔτε περί «καινοτομίας» καί πρέπει νά ἀνακληθοῦν τά προμνημονευθέντα δημοσιεύματα, σάν «σκοπίμως ψευδή, σκκοφαντικά καί παραπλανητικά».

Ἀκόμη, ἐπιθυμῶ καί γραπτῶς νά ἐπαναλάβω ἐκεῖνο τό ὁποῖο δημόσια εἶχα πει κατά τήν ἐκδήλωση τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2001 στήν Ἱερά Μητρόπολη Λαρίσης, ὅτι δηλαδή δέν θά εἶχε δημιουργηθεῖ κἄν θέμα, ἂν κάποιοι —ἀτυχῶς καί «ἡμέτεροι»— δέν ἤθελαν «ἐπί πίνακι τήν κεφαλὴν» σας. Διότι, τό καλοκαίρι τοῦ 1999, σέ τυχαία συνάντησή μου μέ τόν «Ἀρχιεπίσκοπο» κ. Χρυσόστομο Κιούση, στήν Μονή Παναχράντου Μεγάρων (παρουσία καί τῆς συζύγου μου), σέ ἐρώτησή μου γιά τό θέμα τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ὁ κ. Χρυσόστομος ἀπάντησε τά ἑξῆς: «Καί βέβαια θά κάνουμε Θεολογικό Διάλογο, χωρίς ὅμως τόν Γκουντζίδη νά μᾶς κάνει μαθήματα Ἱστορίας».

Τέλος, ἄς μοῦ ἐπιτραπεί νά ὑποδείξω ταπεινά καί τοῦτο, πρὸς τούς σεβαστούς καί ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί πατέρες πού συμμετεῖχαν στήν σύσκεψη: Εἶναι

υποχρεωμένοι να λύσουν την σιωπή τους, με όποιο τρόπο ή ενέργεια «κατά Θεόν» κρίνουν αυτά καλύτερο, από κοινού ή καθένας χωριστά, διότι ή μέχρι σήμερα σιωπή τους επέτρεψε να εκτεθούν βαρύτατα πρόσωπα και θεσμοί. Σε αντίθετη περίπτωση μπορεί να τους καταλογισθή ή ευθύνη του ήθικου αὐτοσυγού για τόν μεγάλο σκανδαλισμό που προκλήθηκε στους πιστούς, διότι «μπορούσαν να μιλήσουν και δεν μίλησαν».

Καί εἰς δευτέραν ἐπιστολήν του ἀπό 1/14.10.2002 πρὸς τοὺς Θεολόγους καί μέ ἀφορμὴν τὸ ἤδη παρατεθὲν ἔγγραφο τὸ ὁποῖον ὑπογράφει ὁ Μακαριώτατος, (ΑΠ 1288), ἀλλὰ εἶναι ἰδικό τους, ὁ κ. Ἀντ. Μάρκου μεταξὺ ἄλλων πολλῶν καί σημαντικῶν σημειώνει καί τὰ ἐξῆς:

«...Τὰ σχετικὰ μέ τήν σύσκεψή μας ἔγιναν γνωστά στὸν ἀδ. Ἐλευθέριό μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1281/19.10.99 ἔγγραφο τοῦ Μακαριωτάτου. Σέ ἀπάντησιν ὁ ἀδ. Ἐλευθέριος δέν σχολίασε τό συμπέρασμα (σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «ή συγκεκριμένη διατύπωσις δέν εἶναι δόκιμος, διότι δέν ἀπαντᾶται,... οὔτε δύναται νά ἐρμηνευθεῖ ἀσφαλῶς», κλπ.), εὐχαρίστως ὁμως ἀποδέχθηκε τήν πρότασιν «νά μᾶς ἐνημερώσῃ ἐπὶ τοῦ ὅλου θέματος, μέ τήν μοναδικήν προϋπόθεσιν νά τοῦ ἀποσταλοῦν οἱ γνωματεύσεις τῶν θεολόγων καί τὰ Πρακτικά τῆς συνεδριάσεως». Στήν παράκλησιν αὐτῇ τοῦ δόθηκε ἀπάντησιν ἀπό τόν Μακαριώτατο, ὅτι «δέν δυνάμεθα νά ἱκανοποιήσωμεν τοῦτο, ὅχι μόνον διὰ λόγους ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας, ἀλλά καί οὐσιαστικῶς»!!! Ἀντιλαμβάνεσθε, ὑποθέτω, ὅτι αὐτό μᾶς ἐξέθεσε βαρύτατα, διότι ἂν οἱ γνωματεύσεις καί τὰ Πρακτικά πάσχουν «ἐξ ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας» καί «δι' οὐσιαστικῶς λόγους», τότε «εἴμαστε ἄξιοι τῆς τύχης μας» πού συνεδριάσαμε μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις καί τώρα ἀναζητοῦμε ὡς στήριγμα τήν «σανίδα σωτηρίας» πού θά μᾶς «πετάξῃ» ὁ θεολόγος κ. Ἐλευθ. Γκουτζίδης.

Ἀκόμη, σέ ποιῆς γνωματεύσεις ἀναφερόμαστε, ὅταν ἀκόμη καί οἱ κατήγοροι κ. Μάξιμος καί κ. Κάτουρας, δέν τεκμηριώσαν, οὔτε ἀπέδειξαν τήν κατηγορίαν; Τήν 15.12.99 ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπιλήφθηκε τοῦ θέματος καί τήν 17.5.2000 ἀποφάνθηκε, ὅτι θεωρεῖ τήν θέσιν τοῦ ἀδ. Ἐλευθερίου «ὡς Πατερικῶς ἀμάρτυρον καί ὡς ἐκ τοῦτου καινοτομίαν». Ἀντιλαμβανόμεθα τήν γελοιοποίησιν καί τήν εὐτελισμό τῶν Ἐπισκόπων (ἂν ὑπέγραψαν κατὰ τέτοιον) καί τήν εὐθύνην τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ ὁποῖος ἐξωδήθηκε καί ὑπέγραψε τό ὑπ' ἀριθμ. 3120/1.6.2000 ἔγγραφο πρὸς τόν ἀδ. Ἐλευθέριο; Ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ὁ Μακαριώτατος, κάποιον Ἀρχιερεῖς, ἀλλά καί ἄλλοι, πιστεύουν καί κηρύσσουν, ὅτι «αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποψὴ τῶν θεολόγων»; Ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι εἴμεθα ἡθικοὶ αὐτοσυγοὶ γιὰ τό κατάντημα αὐτό, ἐνῶ οἱ δράστες αὐτοῦ τοῦ ἐξευτελιστικοῦ ἐγγράφου εἶναι μεταξὺ τῶν ἀποκαλουμένων «θεολόγων» καί ἔδρασαν σάν φθινοὶ καί ἀνεύθυνοι κατήγοροι γιὰ λογαριασμό τῶν Φλωρινικῶν καί τῶν σχεδίων τους;...». («Ο.Π.» Τόμος 13ος, σελ. 106 ἕως 108).

* * *

Αὐτὴ, δυστυχῶς εἶναι ἡ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, ἀπὸ τό 1997 μέχρι τήν 10.10.1999, τήν ὁποία ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος παρέλειψεν νά παρουσιάσῃ μέ τήν «εἰσήγησιν» του, τήν 14/27.2.2002. Δυστυχῶς ὁμως τό κακὸ ἐσυνεχίσθη, διότι μέ βάσιν δῆθεν τὰ θεολογικὰ συμπεράσματα τῆς Διασκεψέως τῆς 10.10.1999, τήν 18η Μαΐου 2000 «ἀπεφάνθη καί ἡ Ἱερά Σύνοδος»(!), ἡ διὰ τήν ἀκρίβειαν, κατόπιν ἀπάτης ὑπὸ τοῦ πρακτικογράφου κ. Νεοφύτου Τσακίρογλου, φέρεται ὡς νά ἀπεφάνθη καί ἡ Ἱ. Σύνοδος... Περὶ αὐτοῦ ὁμως θά συνεχίσωμεν τήν περαιτέρω ἐκθεσιν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας εἰς τό ἐπόμενον ἄρθρον μας.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ - ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΗΣ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΝΟΗΣ"

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Κήρυκος καθώς και η Διεύθυνσις και οι Συνεργάται της «'Ορθόδοξου Πινόης», από καρδίας εύχαριστούν τούς επωνύμους και άνωνύμους έν Χριστώ Πατέρας και Άδελφούς, οί όποιοι μέ τās προσευχάς των, τήν προσωπικήν των πνευματικήν - ήθικήν, αλλά και ύλικήν - οικονομικήν συνεργασίαν, συμβάλλουν άποφασιστικά εις τήν συνέχισιν του έργου, τό όποϊον έκ των πραγμάτων ήναγκάσθη νά αναλάβη ή «'Ορθόδοξος Πινόή» ως επίσημον Έκκλησιαστικόν δημοσιογραφικόν όργανον.

Διαβεβαιούμεν, ότι ή «'Ορθόδοξος Πινόή» δέν άντιδικεί πρός ούδένα άπολύτως, αλλά μοναδικός της άντίδικος απέβη ή συνεχώς επιχειρουμένη προδοσία κατά της Μητρος μας Έκκλησίας. Τόν Σεβ/τον Μητροπολίτην και όλους τούς παράγοντας της «'Ορθόδοξου Πινόης», τούς άπασχολεί ή Κανονική και 'Ορθόδοξος Ίεροσυνοδική άντιμετώπισις των συγκεκριμένων θεμάτων, τά όποια είναι γνωστά εις όλους και τά όποια θίγουν και τήν Έκκλησιολογίαν και τήν Άποστολικήν Διαδοχήν. Έν προκειμένω τά θέματα αυτά άφορουν: α) Τούς πέντε πρώην Μητροπολίτας δηλαδή τās άντικανονικάς των ένεργείας, τās κακοδοξίας των και τό σχίσμα των, μέ τό όποϊον έπληξαν τό σώμα της Έκκλησίας, και άντιποιούνται Αυτήν. β) Όλας τās δικαστικές αποφάσεις τās έκδοθείσας μετά τό 1995, και αι όποια προσβάλλουν τήν Έκκλησιολογίαν και τήν Άποστολικήν Διαδοχήν, και πριν από αυτές, τό «'Απαλλακτικόν Βούλευμα» 54/76, τό όποϊον άφορά τόν Σεβ/τον Έπίσκοπον Πειραιώς κ. Νικόλαον, του όποϊου εύθέως θίγει και τήν Έκκλησιολογίαν και τήν Άποστολικήν του Διαδοχήν. γ) Τόν κατά τό τέλος του 1997 και άρχάς του 1998 άνακινήθέντα «θεολογικόν διάλογον», ό όποϊος άπεδείχθη ως καθαρά άπόπειρα προδοσίας της Άποστολικής Διαδοχής εις τά πλαίσια του Παλαιοημερολογιτικού Οίκουμινισμού. δ) Τήν άποκατάστασιν του κύρους του θεσμού της Ίερās Συνόδου και τήν δι' αυτής Κανονικήν, 'Ορθόδοξον και τιμίαν άντιμετώπισιν και όλων των ύπολοίπων θεμάτων, των όποϊων ή μέχρι σήμερα παποκαισαρική μέχρι και ληστρική άντιμετώπισις και αι ληφθεΐσαι «άποφάσεις» σκανδαλίζουν και κλυδωνίζουν τās συνειδήσεις του πιστού πληρώματος της Έκκλησίας, και όλα άπειλούν τήν έν τη Έκκλησία άγίαν ένότητα. Αυτά έπέβαλον και επιβάλλουν εις τήν «Ο.Π.» νά εύρεθί εις τήν πρώτην γραμμήν του άγώνος, ενώ «θά παραιτηθί αυτού» μόλις «βγούν από τά Άρχεία» οί φάκελλοι αυτών των θεμάτων, Πίστewς και Κανονικής τάξεως, και έν πνεύματι Άγάπης και Άληθείας άντιμετωπισθούν και έπιλυθούν. Και από της θέσεως αυτής δηλοΐται ότι έκτός από τά θέματα αυτά και ό,τι συνδέεται πρός αυτά, ούδέν έτερον προσωπικόν ή δευτερεύον θέμα προβάλλεται.

Άγαπητέ αναγνώστα είναι της ιδικής σου έν Χριστώ έλευθερίας νά έκτιμήσης τήν Έκκλησιαστικήν κατάστασιν και νά τοποθετηθής υπεύθυνα, διότι ή άδιαφορία εις θέματα Πίστewς είναι μορφή άπιστίας. Είναι της ιδικής σου επιλογής νά έκτιμήσης τόν άγώνα και νά συμβάλης εις τήν συνέχισίν του, καθιστών μέ κάθε θεάρεστον τρόπον τόν έαυτόν σου συναγωνιστήν και συνοδοιπόρον του Έκκλησιαστικού άγώνος της «Ο.Π.», διά νά μή κατακριθής διά τήν σιωπήν και τήν αδράνειάν σου έναντι της άληθείας. Εις τούς άγαπητούς Συνδρομητάς, οί όποιοι άπ' άρχής κατέστησαν τούς έαυτούς των συναγωνιστάς καταθέτοντες τήν μικράν τακτικήν των συνδρομήν ή τās μεγάλας έκτάκτους ένισχύσεις, τούς εύχαριστούμε θερμώς και ως είναι βέβαιοι ότι ή κάθε συμβολή των εύλογείται από τόν Θεόν, διότι είναι μετοχή εις έναν άγώνα Ίερόν, άγώνα υπέρ της Άληθείας, Άγώνα υπέρ της Έκκλησίας του Χριστού.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Πρωθιερέυς π. ΣΑΡΑΝΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΙΑΣ

Τού Διευθυντού τῆς «Ὁρθόδοξου Πνοῆς» κ. ΑΝΤ. ΜΑΡΚΟΥ

Πλήρης ἡμερῶν, ἀλλὰ ἀκμαῖος καὶ ἐργαζόμενος εὐσυνειδήτως στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου μέχρι τὶς τελευταῖες του στιγμές, ἀπεβίωσε τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (21ῃ Ἀπριλίου 2003, ἑ.ἡμ.), μετὰ ἀπὸ σύντομη ἀσθένεια καὶ ὀλιγοήμερη νοσηλεία, ὁ πολὺς Πρωθιερέυς π. Σαράντης Καστανιάς, Ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀνδρέου Λιπασμάτων Πειραιῶς.

Ὁ μεταστάς Κληρικός γεννήθηκε στὴν Ἰκαρία τὸ 1915. Ἦταν υἱὸς τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱερέως Στυλιανοῦ Καστανιά, ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε στὶς φυλακές γιὰ τὴν Ὁμολογία τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ναυτικὸ ἐπάγγελμα καὶ νυμφεύθηκε τὴν εὐλαβεστάτη Σταματίνα, μὲ τὴν ὁποία δημιούργησε πολυμελὴ χριστιανικὴ οἰκογένεια. Στὸν Ἱερό Κλῆρο εἰσῆλθε τὸ 1975. Μὲ κέντρο τὸν Ναὸ Ἀγ. Ἀνδρέου Λιπασμάτων, ἐξυπηρετοῦσε τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Νήσων καὶ τὴν Ἑνορία

Κοιμ. Θεοτόκου Καρλοβασίου Σάμου. Στὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα Ἰκαρία ἔκτισε Ναὸ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων 40 Μαρτύρων. Πέραν τῶν ἄλλων χαρισμάτων του ἦτο καὶ ἰδιαιτέρα ἐλεήμων.^(*)

Ἡ κηδεία του ἐψάλη στὸν Ἱ. Ν. Ζωοδόχου Πηγῆς Νεαπόλεως Πειραιῶς, τὴν ἐπομένη τοῦ θανάτου του (Δευτέρα 22/4—5/5/2003). Παρέστησαν οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς κ. Νικόλαος, Περιστερίου κ. Γαλακτίων καὶ Μεσογαίας κ. Κήρυκος, δεκάδα Κληρικῶν καὶ ἑκατοντάδες πιστοὶ καὶ πνευματικὰ τέκνα τοῦ μεταστάντος. Τὸ σκῆνωμά του ἐνταφιάσθηκε στὸ Κοιμητήριο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμ. Σωτῆρος Κουβαρᾶ Ἀττικῆς.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κήρυκος, ἡ «Ὁρθόδοξος Πνοή» καὶ οἱ συνεργάτες καὶ τὸ ποιμνιο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, ἐκφράζουν στὴν σεβαστὴ Πρεσβυτέρα Σταματίνα καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος τὰ πλεόν ἐλικορινῆ συλλυπητήρια καὶ εὐχονται ἡ εὐχή του νὰ τοὺς παρηγορεῖ ὁ δὲ Κύριος νὰ οἰκονομήσῃ τὴν εἰσοδοὶ στὶς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἀξίου ἀντικαταστάτου τοῦ ἀειμνήστου π. Σαράντου, τοῦ ὁποῖου ἡ Μνήμη εἴη Αἰωνία. ΑΜΗΝ.

(*) Ὁ γράφων ἔχει τὴν ἀκόλουθη προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ἐλεημοσύνης του: Πρὸ ἐτῶν, ὡς συνεργάτης τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, χρειάσθηκα μία γραφομηχανή, τὴν δαπάνη αὐτὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ καλύψῃ ὁ πενιχρὸς προϋπολογισμὸς τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου. Ὄταν τὸ πληροφορήθηκε ὁ μακαριστὸς π. Σαράντης, μοῦ ἀγόρασε μία γραφομηχανὴ καὶ μοῦ τὴν πρόσφερε λέγοντας: «Πάρτην, παιδί μου, καὶ νὰ γράφῃς πάντα τὴν ἀλήθεια!» Μὲ τὴν εὐχή σας, ἀλησμόνητε Γέροντα, αὐτὴν τὴν ἀλήθεια προσπαθῶ νὰ ὑπηρετῶ. Αἰωνία σου ἡ Μνήμη, ἐλεήμων π. Σαράντη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κινήσεις Τοῦ Σεβ. Μεσογαίας κ. Κηρύκου

Ο Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κήρυκος καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς:

● **Ἐροῦργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο** κατὰ τὰ Σάββατα, τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς Προηγιασμένες στὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Ἀχαρνῶν.

● **Προέστη** τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Χαιρετισμῶν καὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου στὸν ἴδιο Ναό, ὅπου καὶ

● **Δέχθηκε** στὸ Μυστήριό τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως τοὺς πιστοὺς, καθ' ἐκάστη Πέμπτη Ἑσπέρας.

Προέστη τῆς πανηγύρεως εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν Κερατέας, τὴν Δευτέρα 25ῃ Μαρτίου (ἐκ. ἡμ.), Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἐφημέριο π. Νικόλαο Βαρμάζη, καὶ κήρυξε τὸν θεῖον λόγον στοὺς πιστοὺς.

Παρέστη, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἐλευθέριο Γκουτζίδη, Ἀναστάσιο Καραντῶνη, Ἀντ. Μάρκου κ.ά. συνεργάτες του, τὴν Ε' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, στὴν ἐκδήλωσι πού διοργάνωσε ὁ «**Εὐρωπολιτιστικός Ὄργανισμός**», τοῦ ὁποῦ προεδρεύει ὁ εὐλαβέστατος Ἱατρός καὶ συνεργάτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας κ. Θεοδόσιος Κοῦλας. Ἡ ἐκδήλωσις πραγματοποιήθηκε στὸ Ἀμφιθέατρο τοῦ Μαιευτηρίου «**Μητέρα**» μέ ἀφορμὴ τὴν συμπλήρωσι 60 ἐτῶν ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Ἑθνικοῦ Ποιητῆ Κωστῆ Παλαμά. Παρουσία ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, πανεπιστημιακῶν κ.ά. ἐνδιαφερομένων, ὁ ἱστορικός - συγγραφέας κ. **Κων. Σαρδελῆς** ἀνέπτυξε τὸ θέμα, «**Κωστῆς Παλαμάς - 60 χρόνια μετὰ**» καὶ ἀπεδόθησαν ἀποσπάσματα ἔργων του.

Προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος στὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Ἀχαρνῶν, βοηθούμενος στὸ κηρυκτικὸ ἔργο ἀπὸ τὸν Θεολόγο κ. Ἐλευθέριο Γκουτζίδη καὶ τὸν Διευθυντὴ τῆς «**Πνοῆς**» κ. Ἀντ. Μάρκου. Σημειώνουμε, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν πιστῶν ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη (κατὰ τὴν ἐκφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου καὶ τὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, συμμετείχαν περίπου 2500 Ὁρθόδοξοι!).

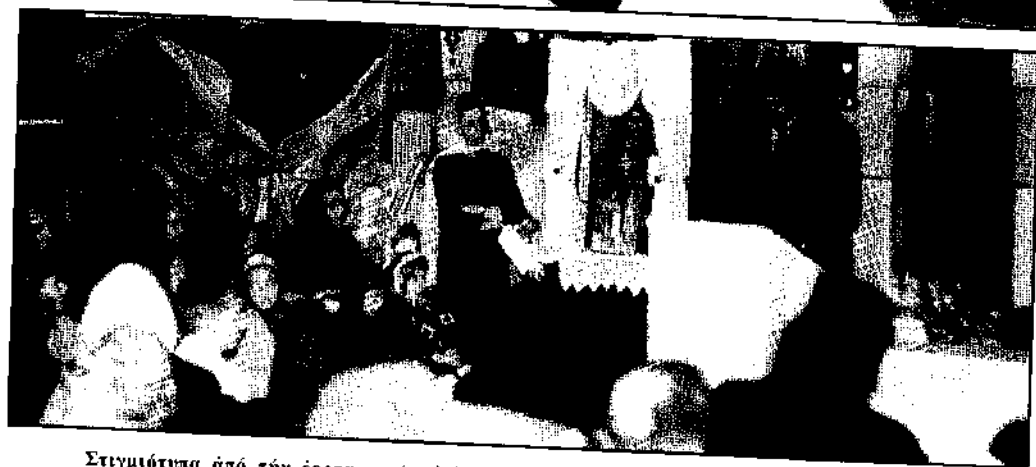
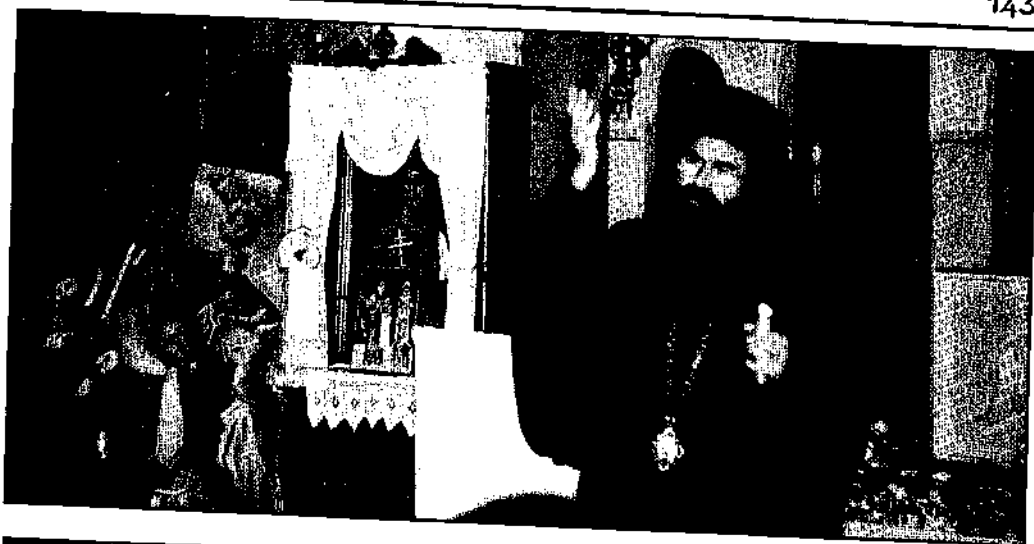
Προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης στὸν Ἱ. Ναὸ ἁγ. Αἰκατερίνης Κορωπίου, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα.

Ἐροῦργησε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ Ἀγ. Αἰκατερίνης, τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Ἱ. Ν. Παναγίας Σουμελά Ἀχαρνῶν, τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα, ἑορτὴ τῶν Ἀγ. Νεομάρτυρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης, ὅπου Παρεκκλήσιο πρὸς τιμὴν τῶν νεοφανῶν Ἀγίων καὶ πάντων τοῦ Νεομάρτυρων.

Ἐπίσης εἰς τὸν Ἱ. Ν. Παναγίας Σουμελά, Ἐροῦργησε καὶ τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου, ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ εἰς τὸν Ἱερό Ναὸ Ἀγ. Δημητρίου Ἀχαρνῶν, τὴν 23ῃ Ἀπριλίου, ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ὅπου Παρεκκλήσιο πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος.

Συμμετεῖχε στὴν κηδεῖα τοῦ μακαριστοῦ **Πρωθιερέως π. Σαράντη Καστανιά** (Ἱ. Ν. Ζωοδόχου Πηγῆς Νεαπόλεως Πειραιῶς, Δευτέρα τοῦ Θωμᾶ, 22α Ἀπριλίου, ἐκ. ἡμ.).

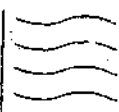
Παρέστη εἰς τὴν ἐκδήλωσι **Μνήμης τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων**, τὴν ὁποία ὠργάνωσε ὁ Ποντιακὸς Σύλλογος Ἀχαρνῶν «**Εὐκλείδης**», τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων. Ἡ ἐκδήλωσις πραγματοποιήθηκε στὸ ἐντευκτήριο τοῦ Συλλόγου ὅπου ὁ Ἀκαδημαϊκός **DON JUAN ARCADIO LASCARIS COMMENO** ἀνέπτυξε τὸ θέμα, «**Ἡ ἰδέα τῆς Ρωμανίας στὴ σύγχρονη Εὐρώπη**». Ὁ Σεβασμιώτατος παρηκολούθησε τὴν ἐκδήλωσιν συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεολόγο κ. Ἐλευθέριο Γκουτζίδη καὶ πολλοὺς πιστοὺς. Σημειώνουμε, ὅτι ἡ Ἑνορία Ἀχαρνῶν στελεχώνεται κατὰ πλειοψηφία ἀπὸ Ἕλληνες Ποντιακῆς καταγωγῆς, πρόσφυγες ἀπὸ τὶς χώρες τῆς τέως Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

Στιγμιότυπα από τήν εορταστικήν εκδήλωσιν επί τή εθνική επέτειω τής 25ης Μαρτίου
εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγ. Δημητρίου Ἀχαρνών.

ΕΠΙΣΚΟΠΕΙΟΝ - 'ΗΟΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ
 'ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
 ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ, 194 00
 ΚΟΡΩΠΙ 'ΑΤΤΙΚΗΣ

PORT
 PAYÉ
 HELLAS

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΣΙΣ ΤΗΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ ΛΑΡΙΣΗΣ

Από την εκδήλωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν Δ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν 2003,
 εἰς τὸν Ἱ. Ν. Γεννηματος Τιμίου Προδρόμου.

Απο την ταχτιον ἐκδηλώσιν τοῦ Κατηχητ. Σχολείου ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ ἐπέτειῳ τῆς 25ης Μαρτίου.